

Edita:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any IX N.º 418

Setmana del 27 de setembre
al 3 d'octubre del 1987

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 75 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

*"L'únic mitjà de
conèixer la voluntat
de Déu sobre cadascú
de nosaltres, és
estimar-lo; preferir
aquesta voluntat de
Déu a la pròpia. El
quí vol fer la voluntat
de Déu es disposa a
veure-la".*

Yves de Montcheuil

AFINANT

Una destitució sonada

JOAN E. JARQUE
i JUTGLAR

La destitució de l'ambaixador al Vaticà, el senyor Puente Ojea, ha causat un notable rebombori. Hi ha hagut comentaris per a tots els gustos, s'han fet càbales i imputacions, i s'han esquinçat vestidures laiques i democràtiques.

Posat en l'ofici d'informar, és natural que seguís l'afer amb interès. Sense sorpresa hem vist que el Govern ha negat haver cedit a cap pressió, de qui fos (¿quin govern pot admetre que es deixa pressionar?). Amb estranyesa hem llegit que el superior de l'ambaixador, el ministre d'Afers estrangers, el qualificava d'incompetent...

Resto —i crec que l'opinió pública també— amb el recel i el regust agre d'un afer tèrbol. Una ambaixada nostra (no perquè sigui al Vaticà, sinó perquè la paguem els contribuents) ha passat per un moment galdós. Resten també a l'aire les preguntes òbvies que ningú no ha contestat. Després de tants anys de servei, ¿no sabien com era aquell senyor? Tant si ho sabien com si no —tenien l'obligació de saber-ho— el desqualificat és el Govern. I la principal: ¿No hauria estat més "diplomàtic" destinar-lo discretament, possem, a Mongòlia? ¿O bé els convenia l'esclat, l'escàndol?, ¿"Cui prodest?"

Va ser rebuda pel president Pujol

La Mare Teresa torna a Catalunya per visitar les seves fundacions

BARCELONA.— La Mare Teresa de Calcuta, premi Nobel de la Pau, visità Catalunya el proper dijous dia 17. Procedent de Madrid, on havia inaugurat el Congrés de la Família, arribà a Barcelona a les 6 de la tarda.

La venerable missionera fou rebuda pel president de la Generalitat Jordi Pujol, i passà uns instants a la Capella de Sant Jordi. El motiu de l'inesperada visita fou el desig de conèixer una casa que els PP Salesians li havien ofert al Tibidabo, i que la Mare Teresa refusà en saber que estava en un lloc inaccessible pels necessitats, i les fundacions de les seves monges, les Religioses Missioneres de la Caritat a Sabadell i a la parròquia de Sant Jaume de Barcelona.

Arribà a la parròquia a les 6.40 de la tarda. L'entrada fou impressionant: aplaudiments, salutacions, tots volien besar aquelles

beneïdes mans. Demanà visitar el Santíssim, exposat solemnement. Després en el temple rebé la salutació del Sr. Cardenal i del Bisbe auxiliar, que no havien pogut assistir, per mitjà del Dr. Francesc Muñoz, Vicari episcopal de Religioses. A continuació el pastor de l'església anglicana de Sant Jordi féu una pregària en anglès. Després la Mare Teresa adreçà la paraula als presents, en anglès. Parlà del crim de l'avortament, de la indissolubilitat del matrimoni, de l'amor a la família, que semblava destruït quan la mare surt a treballar fora de la llar. Pregà perquè de les famílies allí presents en sortissin vocacions sacerdotals i religioses i prometé la seva oració per a tots els allí presents. Es cantà la Salve i el rector tancà l'acte amb el res del Parenostre.

Del temple passà a visitar el menjador, i manifestà la seva compiacença per estar acollit a la parròquia.

Clausurat el X Congrés Internacional de la Família

Cal donar suport a la família

MADRID.— La clausura del X Congrés Internacional de la Família se celebrà en un ambient de joia i esperança. Sobretot, ple de vida i abocat cap el futur. Ho demostrà la simpàtica idea d'aquest apoteosi final inesperat d'incorporar a l'acte els cinc-cents infants, gairebé bebès, fills d'alguns congressistes que durant les sessions han estat a la guarderia atesa per joves voluntaris. La presència dels petits i de la legió de joves, samarreta blanca amb l'emblema del congrés, eren la millor promesa de futur per a la família. El públic es va abocar en aplaudiments.

Marcelino Oreja, secretari general del Consell d'Europa, va saber expressar el sentiment de tots els presents en dir que "En front als que volen silenciar-la, comptem amb la fermesa de les nostres conviccions i de la nostra fe". Anuncià l'elaboració d'una carta europea de la família.

"L'Estat, en lloc d'intentar substituir-la en la seva funció educativa, ha d'estimular la preparació dels pares en l'exercici d'aquesta responsabilitat", afirmà Oreja. Tindria com a fonament la llibertat i la solidaritat.

Tindria aquests objectius. Garantir la llibertat de crear i mantenir una família, o sigui, crear les condicions perquè hi hagi feina, habitatge, desgravacions fiscals a les joves parelles i ajuda econòmica a les famílies nombroses. Garantir la igualtat dels cònjuges, és a dir ajudar la mare que treballa fora de la llar i assumeix una doble càrrega, organització de treball a temps parcial i computar el treball de la llar, donat-li dret a la pensió de jubilació. Garantir l'acolliment dels fills, adoptant mitjans perquè totes les parelles tinguin els fills que desitgen tenir.

Ajuda als fills en cas de trencament del matrimoni i donar suport a mesures jurídiques de protecció dels interessos de l'infant, sobretot quant a la pàtria potestat. Assegurar la solidaritat entre les generacions posant en marxa una política que torni el lloc que els correspon a aquells a qui devem la vida. Caldrà reconèixer com a lloc per a la transmissió dels valors morals, culturals, socials i educatius i defensar el dret de les famílies a l'educació dels seus fills segons les seves conviccions.

(Més informació a pàgina 15)

Jornadas d'estudi del Centre Carles Cardó, a Montserrat

Contemplació i acció política

Amb una notable assistència —més de cent participants amb majoria de la gent jove— han tingut lloc a Montserrat uns debats dels que, com remarcà l'abat Cassià Just que en presidí alguna de les sessions, ja feia temps que no tenien lloc en aquell Monestir.

El Centre Carles Cardó és la secció catalana de l'Institut Internacional Jacques Maritain que presideix, precisament, el català Ramon Sugranyes de Franch.

El tema de les jornades "Contemplació i acció política" ha servit de plataforma perquè homes i dones diversos, els uns plenament lliurats a l'acció —hi vegérem el conseller Xicoy, el diputat, president del Centre, Llibert Quatre Casas, altres polítics i molt de jovent amb clara vocació política— i, d'altra banda, intel·lectuals i escriptors, dialoguessin a fons.

La combinació de ponències i taules rodones permeté una gran varietat d'intervencions: els italians Pietro Pavan i Gianfranco Martini, Miquel Estradé, Josep Vives, Artur Juncosa, Enric Freixa, Jordi Sales, Raimon Paniker, Joan Carrera, Josep M. Ballarín, a més dels ja esmentats Ramon Sugranyes i Llibert Quatre Casas tingueren l'encert de provocar uns debats de gran viva amb tots els assistents.

El jove secretari del Centre Cardó, Josep M. Esquirol, va ser l'ànima d'una encertada organització.

GENERALITAT DE CATALUNYA

CURSOS DE
CATALÀ
PER A
ADULTS

1987/88

Patrocinats, arreu de Catalunya, per la
Direcció General de Política Lingüística

OBERTA LA INSCRIPCIÓ

Informi-se'n al telèfon

(93) 215 41 00

o al seu Ajuntament

PER ACONSEGUIR

UNA CONVIVÈNCIA PLENA

SOM 6 MILIONS

EDITORIAL

L'“assignació tributària” una nova etapa en el finançament de l'Església

L'any vinent, l'Església a Espanya estrenarà, doncs, una nova forma de finançament. El govern posarà en pràctica un dels punts dels Acords de 1979 entre l'Església i l'Estat que substituïen el Concordat de 1953. En l'article 2.2 d'aquells acords, l'Estat manifestava per la seva part que “podia assignar a l'Església un percentatge del rendiment de la imposició sobre la renda...” El nom més adequat, per tant d'aquesta nova fórmula hauria de ser el de l'assignació tributària (en feliç contraposició a la fins ara “dotació global”) atès que el seu volum dependrà de la voluntat dels contribuents que així ho decideixin lliurement en fer la declaració de la renda, i perquè el sistema de recaptació serà el general de l'Estat.

Es evidentment un pas positiu i, en el seu aspecte més important, el de l'origen de la suma a “assignar” a l'Església, es tracta ja d'un veritable “autofinançament”. Cal remarcar que els diners que aniran a parar a l'Església sortiran de la butxaca dels catòlics, practicants o no (és per tant l'Església, que som tots, finançant les nostres despeses) i que l'Estat no farà altra cosa que executar la nostra voluntat expressada, repetim, lliurement en fer la nostra declaració anual per l'IRPF que ja ens és familiar.

La intervenció de l'Estat, en aquesta fórmula “d'autofinançament” hauria de quedar limitada a la de la recaptació, per la qual cosa està ben utilitat —amb els nostres diners, encara— i com tots sabem va sent cada vegada més eficient. Resten, és veritat, alguns punts que caldria precisar com més aviat millor. És a dir, que el fet mateix de l'assignació no quedés a l'albir d'un govern, i això s'hauria de resoldre amb una llei del Parlament, i que en la determinació del percentatge l'Església hi tingués una paraula a dir.

L'interrogant major que es planteja ara és el de la quantitat que es recaptarà a través d'aquest curiós 0.5239 tant per cent. Els pronòstics són arriscats, però les xifres canten. Només que el deu per cent dels contribuents —el percentatge dels practicants a Catalunya— indiqués l'Església com a destinataria del seu 0.5 de quota íntegra, la suma total podria excedir en molt la de la “dotació” actual. En aquest cas, ¿què faria l'Estat? ¿Reduiria el percentatge? I, si no ho fes, ¿què farien els bisbes? ¿Renunciarien a continuar en l'esforç per a un “autofinançament autorecaptat”, els que ho fan? I els que, encara no han emprès aquest camí, la majoria, trobarien justificat l'iniciar-lo?

Fins aquí tot són suposicions que creiem tanmateix no gratuïtes. El que resta ara, davant de la nova situació que es presenta pel que fa a l'òbvia obligació de tot creient de sostenir la seva Església, és la d'informar bé sobre la naturalesa d'aquesta “assignació tributària”, d'ajudar la gent a anar clarificant la diferència —no prou clara en les nostres latituds— entre el “govern”, transitori i mudable i del qual l'Església n'ha de ser tant independent com es pugui i l'Estat que és el conjunt d'una administració, d'uns serveis i d'uns béns públics, que paguem entre tots, que han d'estar al servei de tots i que haurien d'estar per damunt dels interessos i de les vel·leïtats, naturalment partidistes, del govern de torn.

Sacerdoci i laïc, un lamentable dualisme

JEAN RIGAL
Professor de teologia de
l'Institut catòlic de Toulouse

És prou conegut l'èxit assolit, d'uns decennis ençà, pel binomi “sacerdot-laïc”, i seria presumptuós i injust de retreure als nostres predecessors haver forjat una terminologia particularment significativa. L'ús del terme “laïc” semblava molt oportú en el context dels anys 50: permetia de situar els laics com a veritables interlocutors i companys d'un clergat molt sovint propens a identificar-se amb l'Església; subratlla la importància (sempre actual) d'un apostolat col·lectiu i organitzat per respondre a la dimensió comunitària de la missió i a les exigències de la vida social; serveix de vector lingüístic a tot el que s'ha dit i escrit sobre la vocació secular i el compromís temporal dels laics al servei de l'evangelització. Aleshores, ¿cal posar en dubte un llenguatge que ha rendit serveis tan evidents?

De fet, tot sembla indicar que la paraula “laïc” representa una categoria poc adequada en eclesiologia, i especialment quan és usada en una referència dualista amb la paraula “sacerdoci”. Efectivament, aquest esquema binari porta a definir aquests dos termes un en referència a l'altre, i com a manera de complementarietat, de repartiment de tasques, i fins de competició. En aquesta estreta perspectiva i de sabor concurrencial, es tendeix a confiar als homes d'Església allò que és espiritual i als laics el món i allò que és temporal. Aquesta dicotomia, tan ben orquestrada per una certa literatura religiosa del període antecconciliar, és actualment clarament denunciada, però subsisteix, massa sovint encara, en les mentalitats i l'acció pastoral. Se'n trobarien, per altra banda, rastres en el mateix ensenyament del Concili Vaticà II.

En realitat, la noció de laïc és llargament tributària d'una concepció sagrada dels ministeris ordenats, als quals s'atorguen les realitats que corresponen al “sacrat”, abandonant als laics les realitats dites “profanes”. En aquest context, el laïc esdevé una noció almenys suspecta, no solament perquè és promoguda pels clergues, sinó també perquè apareix com una mena de “resposta” al moviment de sacerdotalització que s'apodera dels ministres.

Més que les reflexions teòriques, són sens dubte els fets que han alertat la consciència de la co-

munitat catòlica sobre l'atzucac d'aquest dualisme. És suficient recordar sobre això, entre altres, dues realitats significatives. Els sacerdots-obrers han demostrat, clarament, que el ministeri no se situa fora de les realitats del món i, més profundament, que roman incompatible amb una separació purament sociològica de la vida dels homes d'aquest temps. D'altra banda, els laics, més i més nombrosos, exerceixen serveis, càrrecs, fins i tot ministeris en l'Església. També es diu que aquest fenomen és un dels més positius de la vida eclesial actual. Aleshores, ¿com es podria, encara, reclamar l'esquema bipartit per aclarir o interrogar la realitat concretament viscuda?

El desmentiment aportat pels fets es conjuga amb una reflexió pròpiament teològica, provocada, per altra banda, per aquests. D'antuvi, la parella “sacerdoci-laïc” contribueix a mantenir una mena de dicotomia entre vocació espiritual i eclesial i vocació secular. Certament, és important establir una legítima distinció entre l'Església i el món, però al mateix temps cal subratllar bé la seva estreta correlació, o més exactament, la seva mútua interioritat. Aquest llaç indissoluble ha estat posat en relleu des del primer paràgraf de la Constitució pastoral *Gaudium et spes*, i repetit moltes vegades en l'ensenyament d'aquest important document. El Concili crida l'Església a “formar en el mateix si de la història humana la família dels fills de Déu” (40,2).

En aquest sentit, l'expressió “aneu al món” semblaria totalment inadequada, com si l'Església i el món coexistissin en una referència d'exterioritat. De fet, l'Església no va al món. L'Església és el món. No, certament, el món que s'identifica a si mateix i es tanca a Déu, sinó el món que s'ha convertit a Jesucrist i s'aplega en el seu nom. És fàcil deduir que la vocació secular no pot ser definida com “una cosa a part” deslligada, per dir-ho així, del seu lligam amb l'Església: Des d'aquest punt de vista, el mateix títol del propi Sínode, reunint l'Església i el món per una conjunció de coordinacions, “vocació i missió dels laics en l'Es-

glésia i en el món”, no deixa de ser problema. ¿No seria preferible considerar la vida dels cristians en l'Església o millor “en Església” però “pel món”, enmig dels homes, entre els quals la comunitat cristiana no cessa de ser-hi enviada?

Un segon punt, cabdal, demana ser remarcat. És que la vocació secular abans de ser el fet dels laics, constitueix la vocació global de tot el Poble de Déu, o sigui de tots els batejats, ministres inclosos. Segur que es té raó d'insistir sobre la presència cristiana dels laics en les realitats temporals, tenint en compte que estan naturalment i massivament immersos en aquestes realitats. El servei de l'Evangeli r.o espera. Els moviments d'Acció catòlica, a la seva manera, ens criden novament. Però això no és una exclusivitat, és un signe que ens crida. No hi ha pas una sola funció, una sola responsabilitat important en l'Església (sigui doctrinal, sacramental, o ètica) que no sigui per endavant l'afer de la comunitat cristiana en tant que tal, això inclou, precisem-ho, una diversitat de vocacions i una complementarietat de serveis.

La Constitució dogmàtica *Lumen gentium* ha posat els fonaments doctrinals d'aquesta afirmació en el seu capítol, en un sentit decisiu, sobre el “Poble de Déu”. Tota proposta que tendeixi, conscientment o no, a minimitzar el dinamisme innovador, d'aquesta noció —malgrat que calgui ser completada per altres imatges bíbliques—, és encunyada per un sabor antecconciliar. En poques paraules, hom té el dret de creure que el concepte no dualista de Poble de Déu diversificat i estructurat segons una diversitat de carismes i de ministeris, sembla incomparablement més pertinent que el binomi sacerdoci-laïc.

És per això que em sembla que el Sínode sobre els laics només assolirà resultats positius si rebutja considerar la vocació dels laics com una vocació exterior a la de tot el Poble de Déu en la seva doble i indissociable referència a Déu i al món. Resta encara precisar on resideix la complementarietat dels uns i dels altres al servei d'aquesta missió comuna. Els estudis i les experiències actuals relatives als diferents ministeris així com els avenços vers una coresponsabilitat eclesial més efectiva han de permetre progressar en aquesta recerca.

RESPIR

SABER PERDRE TEMPS

Un dels grans mestres Zen afirmava categòricament que un estudiant Zen ha d'aprendre a “perdre temps a consciència”. ¿No ho trobeu fort, això? “Perdre temps” i encara “a consciència” deu voler dir: voler perdre temps, saber perdre temps, exercitar-se a perdre temps. Nosaltres, en canvi, l'aprofitem fins a exprèmer-lo, ens resistim aferrissadament a deixar-nos el prendre, mai no en tenim prou per a res; però en volem poder fer el que ens doni la gana; matar-lo i tot, si cal. Per què hem de privar que algú vulgui aprendre a perdre'l? De tota manera, m'imagino que aquesta frase té a veure amb aquella de l'evangeli, segons la qual acceptar a perdre la vida, també a consciència, equival a salvar-la. Potser sí que per salvar el temps cal saber perdre'l.

MIQUEL ESTRADÉ

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS
DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Sots-director:
Francesc Malgosa i Riera

Edita:
Fundació Catalunya Cristiana

Gerent:
Jaume Roigé i Torrentgenerós

Disseny:
Josep Samper i Alejo

Redacció, administració,
publicitat i fotocomposició:
Edifici de la Parròquia de la
M. de D. dels Àngels
C/. València, 244, 2on.
Tels: 215/27 39 - 28 05 - 27 84
08007 Barcelona

Impressora: Publiograf, S.A.L.
Consell de Cent, 224,
Barcelona
D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal, 3.900 Ptes.

Europa: 7.800 Ptes. □ Amèrica: 9.750 Ptes. □ Àsia, Àfrica: 10.500 Ptes. □ Filipines: 10.500 Ptes. □ Àsia (més oriental): 13.300 Ptes. □

Una idea de l'interès mundial que desperta la fecundació artificial la dona el fet que en el V Congrés Internacional sobre la Fecundació in Vitro i Transferència d'Embrions (FIVET), celebrat fa uns mesos a Virgínia (Estats Units), hi han participat 12.000 especialistes. Només en aquest darrer any, han nascut gràcies a aquestes tècniques uns 5.000 nens, és a dir un per cada milió d'habitants, i 3.577 embrions humans han estat congelats en 22 centres.

Però tindria una visió enormement simplista i pecaria d'ingènua la persona que, deixant-se portar pel sensacionalisme d'alguns mass-media, es congratulés d'aquests fets, considerats com un avenç científic, sense veure la quantitat d'ombres que s'amaguen rera d'aquesta nova tecnologia, que fa que ja es pugui parlar d'una nova era en la història de l'espècie humana.

Fa uns dies, els mitjans de comunicació ens anunciaven l'arribada d'Alexandre, el primer nen procedent d'un embrió congelat; entre totes les dades, com una més, la següent: "s'obtingueren tres embrions de la parella, dels quals se n'introduí un. Els altres són congelats per si la mare no queda embarassada. En aquest cas sí que fou fèrtil l'embrió que s'introduí i el resultat ja es coneix". Benvingut si guis, Alexandre. Però el resultat es coneix només a mitges, perquè ningú no ens ha dit què ha estat o què serà dels dos germans d'Alexandre. ¿Són encara vius, o els hauran mort perquè ja no fan falta?, ¿els mantindran en vida per manipular-los, per preparar sèrums contra l'envel·liment, la impotència o la frigidesa?, ¿seran venuts a altres parees com si fossin un cadell qualsevol?

Davant d'això, el primer que se'ns acut és felicitar els pares d'Alexandre. És una gran sort la seva, si es té en compte que cada cinc matrimonis que recorren a la tècnica, només un aconseguix el fill desitjat, després de repetides temptatives.

Dominique Grange, francesa, 38 anys, no va tenir

Fivet: no és or tot el que lluu

ALBERTO GARCIA CHAVIDA
Biòleg

tanta sort. Tot va començar una tarda de febrer de fa cinc anys, quan la TV presentà unes imatges de la primera nena proveta nascuda a França. Se li revifa a Dominique l'esperança de ser mare, malgrat que els metges l'han declarat definitivament estèril desde fa deu anys. Dominique comença així la seva aventura amb la FIVET, però passats uns mesos, mig desesperada, l'abandona. Poc després, publica un llibre en el qual explica les seves experiències i els motius del seu rebuig. "L'infant rera el vidre" ha estat censurat pels mitjans de comunicació, que li han fet el més clamorós dels buits.

"Efectivament —afirma Dominique—, fins ara només han parlat de la FIVET els metges. Però ningú no s'ha preocupat de saber el que senten les dones que són objecte de l'experimentació... Jo acaronava la idea d'adoptar un fill, però la publicitat i el bombardeig dels mass-media al voltant de les noves tècniques de la fecundació artificial m'impulsaren a fer la prova. Només regnava un general optimisme. Ningú no deia, per exemple, que per cada mare FIVET n'hi hauria altres nou de frustrades que continuarien lamentant la seva esterilitat, pagant a més un preu desproporcionat per una falsa il·lusió".

Dominique, com qualsevol pacient FIVET, ha de fer front a una sensació de sofriments: les primeres anàlisis i després les inquietuds d'una espera angiosa; píndoles i injeccions per provocar l'estimulació hormonal; la promiscuitat física i psíquica a la qual es veu sotmesa en el període de preparació amb altres dones. "Ja m'havia adonat —comenta en el seu llibre— que en la FIVET no hi havia lloc pels senti-

ments, però jo havia decidit viure aquesta experiència com un acte d'amor. Aquí, l'acte conjugal era substituït per una sèrie d'actes mèdics, quirúrgics i tècnics. Vaig trobar dones tan medicades que s'havien oblidat fins i tot del desig del fill. De la seva boca només en sortien xifres, estadístiques, corbes tèrmiques, gràfics. S'explicaven els resultats de les ecografies, de les celioscòpies, vivien al ritme del cicle FIVET. El desig inicial de tenir un fill s'havia perdut en aquell mecanisme, substituït pel desig de fer triomfar la màquina del propi cos, posat a total disposició de la ciència".

A l'hospital coneix una altra dona que intenta per sisena vegada i té gravats en el seu cos 64 centímetres de cicatrius per les operacions FIVET. Diversos intents fracassats deixen a Dominique en un estat de profunda postració psicològica. "Ja en tenia prou —explica— amb l'experiència soferta per adonar-me de la situació. No podia continuar permetent que el meu desig del fill servís exclusivament els interessos narcisistes de la ciència. Em rebel·lava a deixar immolar el meu cos sobre l'altar de l'experiència científica. El matrimoni en surt destruït. Perd el control del meu desig. He conegut dones que han intentat fins a catorze vegades la FIVET, dones que recorrien a la psicoanàlisi per poder continuar suportant l'experiment. Dones que han acabat boges".

La història de Dominique s'acaba bé. D'acord amb el seu marit, han decidit adoptar dos nens xilens en els quals volquen el seu afecte. Aquesta història real forçosament ha de fer-nos reflexionar sobre les limitacions de la FIVET, per tal de cercar alternatives vàlides. Un autèntic remei de l'esterilitat seria la investigació en cirurgia tubàrica, que capacitaria no per tenir un fill, sinó tots els fills que es volguessin. I, mentrestant, la legislació ha de liberalitzar els tràmits per a l'adopció de nens; ja que en molts casos —quan es tracta de FIVET heteròloga— la FIVET no és ni més ni menys que una adopció embrionària.

(De "YA")

Suposo que hauran llegit, fa un parell de setmanes, la història de Michael Ryan, l'anglès que, vestit de paracaigudista i volent ser una mena de "rambo" britànic, es llança al carrer disparant a tort i a dret contra tot el que es movia, per deixar una escampada de catorze morts abans de suïcidar-se. I que també hauran seguit la polèmica que aquesta terrible història ha aixecat a Anglaterra. Els periòdics han dedicat pàgines senceres per comentar amb quina facilitat es venen armes pels carrers anglesos, de quina manera com qualsevol fanàtic pot tenir a casa seva un arsenal sense que ningú no li ho prohi-

beixi. El Parlament ja està estudiant la promulgació d'una nova llei que controla la venda d'armament a particulars. Però em sembla que la veu amb més seny que s'ha sentit ha estat la d'un comentarista que escrivia: "Es veu que és més fàcil prohibir les armes que reformar i fer feliços els homes".

Hi estic totalment d'acord. I m'astora veure que, en els nostres temps, sempre que sorgeix un problema, es busquen les solucions-tapadora en lloc de cercar les solucions-arrel; s'intenta sortir del pas amb solucions accessòries sense preguntar-se si no caldria anar al veritable fons de les coses.

Això passa en tots els

La solució-tapadora

J.L. MARTÍN DESCALZO

campes: ¿Que els drogaaddictes augmenten? Solució: perseguir la venda de droga. Ja està bé, no ho discuteixo. Però, ¿abans no caldria preguntar-se el per què els joves es llencen a la droga? ¿No serà que abans els hem despullat de tots els ideals que inviten a viure? ¿No serem nosaltres, tots nosaltres, els últims responsables de la drogaaddicció perquè no els hem deixat cap entusiasme pel qual lluitar?

Passa el mateix amb la delinqüència. Els nostres carrers s'han omplert d'atracadors. I no se'ns acut més solució que la de les presons. Que potser són indispensables, no ho nego. Però si invertíssim tant d'interès a crear treball com a perseguir delinqüents, ¿no seria a la llarga més productiu per a la mateixa seguretat pública? La nostra societat, ¿no serà com aquell Juan de Robles, del poema machadià que "va fer un hospital de miserables, però abans va fer els pobres"?

Em sembla que el gran problema de la nostra societat és que es nega, per egoisme, veure els problemes abans que neixin, per esferir-se després

quan ja han nascut. I aleshores, s'acut a la solució més còmoda: posar una tapadora a l'afer, en lloc d'impedir que continuï reproduint-se.

A fi de comptes, tots els problemes són en el cor humà. Si volem canviar el món, no ho farem amb lleis ni amb prohibicions (encara que puguin ajudar-hi una mica); l'única solució a la llarga és reformar l'home, fer que la gent sigui feliç, que dintre seu tingui quelcom de positiu, que pugui lluitar per les coses que estima, que tingui horitzonts d'esperança.

A Anglaterra es preocupen pel seu "rambo" assassí... ara. La pregunta és qui va preocupar-se d'ells abans.

ARA MATEIX

Quan la societat contesta, més que no pregunta...

J. CARRERA PLANAS

És notòria la dificultat que trobem els creients quan mirem de projectar la nostra fe en el terreny de l'ètica. El refús espectacular que la paraula del Papa rep algunes vegades —"una Església així és material de desferra", va pontificar l'editorialista d'un diari important quan va sortir el document vaticà sobre l'homosexualitat— n'és expressió qualificada però no única. Qualsevol cristià conscient pateix les contradiccions que enfronten les seves conviccions més íntimes i les seves formes de vida amb la cultura dominant, dotada, a més, d'una força de penetració abassegadora gràcies a les noves tècniques de la comunicació.

El Vaticà II, sobretot la constitució pastoral "Gaudium et spes", va expressar amb força la voluntat d'integració dels cristians en l'aventura comuna de tots els homes. Allò que ja deia el Discurs a Diogenet, els primers segles: "Els cristians, efectivament, no es distingeixen dels altres homes ni pel país, ni pel llenguatge, ni pels vestits. Perquè ni habiten ciutats exclusivament d'ells, ni parlen cap dialecte especial, ni duen una vida a part." "No hi ha res veritablement humà, afirmava per la seva part el text conciliar, que no tingui ressò en el seu cor."

Tanmateix, l'esmentat Discurs ja remarca, també, algunes diferències: "Es casen com tothom, engendren fills; però no exposen els nadons..."; "Compar-

teixen tots la taula, però no el llit"; "Obbeeixen les lleis establertes, però amb les seves vides superen les lleis". És a dir, tenen una voluntat profunda d'estar en el món, com la sal és en els aliments, però sense perdre el seu gust.

Lògicament, la neutralitat de la societat i el seu pluralisme relativitzador de les ideologies ens hi facilita la presència solidària. En canvi, a mesura que la societat segrega doctrines relativament transcendents i aquestes arriben a constituir com una filosofia de fons que domina tota la cultura, la nostra posició esdevé difícil i, sovint, conflictiva. No és el mateix

"exposar nadons" o "compartir el llit", com a simple pràctica, que una cultura del plaer com a valor suprem predicada des de l'escola a la televisió. La "Gaudium et spes" ens recorda el deure d'"escrutar a fons els signes del temps present..." ...a fi de "respondre a les qüestions perennes de la humanitat sobre el sentit de la vida...". Ara bé, el nostre problema és que la societat cada dia presenta menys qüestions o preguntes i estableix més respostes o maneres de concebre la vida que són subtilment inseminades en la ment i, sobretot, en la sensibilitat de la majoria.

Aquest és un aspecte important de l'evangelització que hauríem de plantejar-nos com més units millor. Hi ha una manca de maduresa en alguns cristians que consisteix a desolidaritzar-se de la comunitat, amb la vana esperança de ser més eficaços en solitari. Per exemple, es fa rotllo amb els qui critiquen les exigències morals del Papa. De moment, sembla que baixar el llistó en algunes qüestions, com ara la contracepció o l'homosexualitat, fa més passador el cristianisme. Però la dinàmica de la lògica hedonista exigeix una progressió contínua en la rebaixa. Al capdavall, l'apòstol condescendent es troba que, o treu del tot el llistó, i això significa la seva desaparició com a cristià, o bé —com és més probable— passa a compartir el mateix refús que pateix el Papa, des d'una altura de llistó migradeta i, a més, arbitrària...

CATALUNYA

Descoberta una font d'aigua termal al Papiol

Quan es va construir el cementiri de Roques Blanques al Papiol, comarca del Baix Llobregat, es va plantejar la conveniència d'utilitzar una font d'aigua termal. La companyia Enher volia transformar l'energia geotèrmica en electricitat, però a causa de la inexistència d'indústries immediates

s'ha plantejat la conveniència de dedicar-la al regadiu durant l'hivern.

En aquesta zona dedicada a la vinya i al cirerer es pretén fer hivernacles adequats.

Els experiments s'iniciaren fa un parell d'anys i es calcula que l'aigua calenta subterrània emmagatzemada és suficient per escalfar i regar entre quatre i cinc hectàrees d'hortalisses. De moment, s'ha decidit construir dos hivernacles que ocuparan en el seu conjunt mitja hectàrea de terreny.

L'aigua calenta que surt a una temperatura superior a 60 graus

centígrads, serà impulsada en primer lloc a través d'uns radiadors amb la finalitat de caldejar l'aire dels hivernacles. Després, quan la temperatura estigui entre deu i quinze graus, serà utilitzada per regar les plantes. Es creu que amb aquest procediment les hortalisses no solament es podran conrear a l'hivern, sinó que creixeran més de pressa. A judici de la Unió de Pagesos del Baix Llobregat, de la totalitat dels hivernacles previstos es pot obtenir el rendiment suficient perquè visquin de la seva explotació dues o tres famílies de camperols, sempre que s'aconsegueixi l'assessorament tècnic suficient.

ESPANYA

300.000 milions de deutes de l'Administració a empreses constructores

Ignacio Briones, president de la Confederació Nacional de la Construcció (CNC), ha declarat a la revista "Cauce 2000", que edita el Col·legi d'Enginyers de Camins, que el deute públic pendent de l'Administració amb les cons-

tructores arriba gairebé als 300.000 milions de pessetes.

Briones explica també que "segons les dades del Seopán, el deute reconegut ha augmentat en un 40 per cent pel que fa a l'any 1986, la qual cosa suposa 142.000 milions de pessetes fet que demostra que l'Administració està pagant notablement pitjor".

El president de la Confederació Nacional de la Construcció qualifica aquest sector "com un malalt greu que afortunadament es recupera", i assenyala que els anys compresos entre 1975 i 1985 foren de constant caiguda en el sector, arribant-se a reduir l'ocupació en un 60 per cent.

Drets o agenollats?

J. Armengou ens feia saber (CATALUNYA CRISTIANA, 14-20 de desembre) el seu desig de què hi hagi una norma clara que eviti la diversitat d'unes persones dempeus i d'altres agenollades durant la consagració i elevació de la Missa; i poc després (8-14 de febrer) Josep Pons tornava sobre la qüestió.

La norma clara existeix: els missals d'altar (no els manuals) tenen en llurs primeres planes un paràgraf n. 21, que diu: "Per tal d'aconseguir una uniformitat en els gestos i en les actituds del cos, els fidels... s'agenollaran a la consagració, si no ho dificulta [el text original llatí i el castellano diu sino 'impideix'] la manca de lloc o el gran nombre dels assistents o unes altres causes raonables."

La Conferència Episcopal ja ha dit el que fa al cas en aprovar i promulgar el missal en castellà (i en català els nostres bisbes).

La positura de genolls és una demostració de reverència (i d'adoració), com té dit l'Església quan estableix que qui combrega agenollat no cal que faci cap altra reverència —que s'ha de fer al combregar dempeus— car aquella actitud ja ho és de reverència.

El mateix paràgraf n. 21 prescriu dempeus a la oració sobre les ofrenes (abans de "Amunt els cors"), però veritablement sembla més adient que ens posem drets ja al "Pregueu, germans...", com manifestació de respecte al celebrant.

F. GOMEZ CATON

Formació cívica

Les bones maneres, es un dir i d'algun manera en aquest context hi entra de ple, l'ètica cristiana, ens ensenyen

que les qualitats de la persona s'han d'estimular i posar-les al servei de la comunitat.

Fent-ho així es compleix amb un deure, aconseguint ensems una satisfacció íntima incommensurable.

Quan un grup de persones reunint valors rellevants, fora de sèrie, les desenvolupen amb gràcia, per exemple, l'humorisme —difícil art molt útil per mitigar les preocupacions humanes de sempre, potser ara més que mai— i els posen gentilment a la disposició dels altres, fins i tot fent-ho servir de professió, fan una labor meritòria digna dels màxims beneplàcids. Tenen a la seva mà una poderosa arma educativa, que és escola del gust, costums, convivència, elevació del nivell cívica. Aquest fou el camí que fins a cert punt seguien la famosa parella Kaps-Johan que molts recordem encara.

És de doldre per tant que un mitjà tan eficaç com simpàtic, sigui lamentablement desaprofitat per uns que tenen les condicions per assolir-lo. Amb una audiència incondicional i adicta, s'entretenen a prodigar la grolleria cada dia més accentuadament, com si les seves possibilitats no els permetés res més.

Em refereixo a la Trinca, és ben clar.

Per favor, per què no canvieu el disc i en lloc d'embutir el poble català no contribuïu que es vagi construint civícamment i alegantment?

GENIS DE TERA TEIXIDOR

Al Sr. Antoni Munné i Tomàs

Sóc assídua lectora d'aquesta perfecta publicació, que crec que mai no naufragarà, malgrat que als principis li asseguraren el naufragi; les persones que

així opinaven no saben que allò que Déu vol "per més ventades i temporals terrestres que s'hi oposin" no hi ha res que pugui enfonsar el projecte.

D'aquest exemplar que tinc a les meves mans (el n.º 400) hi ha diversos articles molt bonics; per citar-ne alguns, m'agrada molt i, felicito l'autor J.L. Martín Descalzo, "El tapa forats"; J. Carrera Planas amb "Paraules del Papa", clares com l'aigua; M. Lluís Serrallach, que vaig tenir el gust de conèixer-lo el dia que vaig anar a demanar audiència per a monsenyor Jubany; l'escrit "Els malalts" (de l'apartat "Fets i Criteris") de Ramon Torrella Cascante.

Un altre escrit magnífic és "Sí a la Pau" d'Antoni Munné i Tomàs. L'article parla sobre el possible servei militar de les "nenes progres"; bé, a mi em sembla que això és "foc d'encenalls", com diu la dita catalana, és una manera de voler destacar per sortir de l'anonimat, que per desgracia moltes noies d'avui es troben i que tampoc no en tenen tota la culpa, ja que els pares i educadors han "fet els ulls grossos" i després no saben com solucionar els problemes que això comporta. Però, estigui tranquil amic Antoni, que les "aigües tornaran a mare" malgrat que tots haurem de posar-hi molt més que un granet de sorra.

Confio que Déu em doni salut per assaborir tanta bellesa i veritat quan tot comenci amb aquesta nova llum de l'any 2000, i que comença amb aquest magnífic Any Maria que estrenem aquests dies.

MERCÉ NEBOT

El camí del Degotalls i els nous barbars

No havia recorregut mai els dos quilòmetres que deu tenir aquest conegut tros de la muntanya de Montserrat. Vaig fer-ho no fa gaires dies i em va fer força impacte.

En primer lloc, de degotalls res de res. Els estralls del foc tant des dels dos costats del camí com per sobre de la cova on hi havia els degotalls han fet desaparèixer tot rastre d'aigua, l'element que ja sant Francesc cantava com a molt útil, preuada i casta.

Després, una altra desagradable impressió: molts dels enrajolats amb imatges i inscripcions sobre les marededus que es veneren a moltes poblacions i comarques de la nostra terra han estat totalment o parcialment destrossats no pas pel foc sinó per mans vandàliques. Entre les "víctimes" hi ha la Mare de Déu del Claustre de Tarragona.

A conseqüència dels incendis de l'any passat s'ha constituït a Montserrat la Comissió Abat Muntades amb la finalitat de recollir suggeriments, aportacions i col·laboracions i servir alhora d'enllaç entre l'Abadia i el Patronat Oficial de la Muntanya. Aquest Abat va ser el que reconstruí el monestir quan hi hagué la guerra del francès i la desamortització de 1835, amb l'expulsió de la comunitat, l'havien convertit en un munt de ruïnes i hagué de fer front també a l'incendi de 1861 que cremà tota la muntanya.

Encara que a la dita Comissió no deu marcar-li feina, em permeto suggerir la reconstrucció, amb la col·laboració de les comarques i poblacions afectades, dels enrajolats malmesos. Estic segur que divulgant-ho no faltarien aportacions i col·laboracions econòmiques. També cal dir com es pot fer l'aportació fàcilment.

L'Any Maria proclamat pel Sant Pare Joan Pau II, que començà per la Pentecosta pot ser un bon motiu per reconstruir les marededus del camí dels Degotalls. La Comissió Abat Muntades té la paraula.

JOSEP PONS I VIVES

Sobre les noves traduccions bíbliques en català

En el número 398 de la revista que vos dirigiu i a càrrec del Sr. Joan González i Pastor, se'ns parla de les noves traduccions bíbliques en català. Ho trobo molt correcte fins que el Sr. Joan es parla d'els quatre evangelis en llengua valenciana.

Personalment li preguntaria si ell accepta la unitat de la llengua catalana en tot el seu territori cultural.

Li diria, a més, que tots els dialectes no poden pas ser anomenats llengües, ni totes les llengües dialectes.

Diu que els crítics literaris no l'han trobat reixida per raó de les incorreccions lexicals, morfològiques, sintàctiques i ortogràfiques quasi res, eh! Això, senyor Joan no serveix per normalitzar sinó per dividir i separar. I en aquest cas des de bon començament, el títol.

Us preguntaria, llengua valenciana meridional, llengua valenciana septentrional, llengua valenciana en apitxat,...? Segons els vostres arguments ja poden aparèixer Nous Testaments en llengua andalusa, en llengua extremeña, etc.

Us donaria un consell, tot i que no sóc persona acostumada a donar-ne, agafeu qualsevol gramàtica i mireu la diferència que hi ha entre llengua i parla.

JORDI

PEREGRINACIÓ MARIANA A ROMA PER LA IMMACULADA

del 4 al 9 de desembre

Visitant: Les quatre Basíliques, les Catacumbes, el Coliseum, etc.
El dia de la Immaculada Missa a Sta. Maria la Major.
El dimecres, dia 9, audiència amb el Sant Pare.

Per inscripcions adreceu-vos a: ASSOCIACIÓ D'AMICS DE C.C.
Plaça Urquinaona, 11, 3er., 3a. 08010 Barcelona
Telèfon 301 37 18 de 10 a 1 i de 5 a 7. Srta. Maria Figueras.

PRÒXIMA PEREGRINACIÓ: MES DE MARÇ, JORDÀNIA, JERUSALEM, EL SINAI, EL CAIRE. (Antic Testament.)

10 dies entre l'adhesió massiva i la contestació de minories

"Tots amb tots i tots per a tots"

Més de 25.000 indis, representants de totes les tribus que hi ha als EE.UU. escoltaren el Papa, el qual defensà les seves reivindicacions socials. Dos milions i mig de catòlics l'acclamaren a Los Angeles i a Califòrnia. Joan Pau II va retre homenatge al missioner franciscà mallorquí, Juníper Serra. A San Francisco manifestà que l'Església respecta els homosexuals, però condemna l'acte sexual entre ells, com antinatural, concedint una audiència a un grup de malalts de la SIDA. A la ciutat de Detroit hi va haver una trobada

familiar amb 8.000 diaques permanents, i en acomiadar-se d'Amèrica del Nord el Papa insistí en la necessitat d'una solidaritat internacional.

En deu dies Joan Pau II ha visitat nou ciutats, amb un recorregut superior als 12.000 quilòmetres; ha pronunciat cinquanta discursos en altres tants actes i estrenyent desenes de milers de mans. Un viatge que la premsa pronosticava de conflictiu i que ha resultat, no per ser enèrgic, conciliador, pacificador i voltat de multituds.

Un total de 26.000 indis, representants de totes les tribus que hi ha als Estats Units, des dels seminòles fins els sioux i des dels comanxes fins els apatxes, es reuniren a Phoenix per a donar la benvinguda al Papa, exposar-li les seves frustracions i problemes, i també per escoltar els seus consells. Del milió i mig d'indis nord-americans, 285.000 són catòlics.

El Papa es llevà el dilluns molt d'hora per anar des de San Antonio a Phoenix. A primeres hores del matí visità l'hospital de San José, des d'on es traslladà a la basílica de Santa Maria. Milers de fidels l'acclamaren pels carrers del centre de la ciutat, camí de la catedral de Sant Simó i Sant Judes. Després d'esmorzar en la residència del bisbe, Thomas O'Brien, es reuní amb els representants dels indis nord-americans i celebrà missa en el Campus de la Universitat estatal d'Arizona.

En el transcurs dels actes de la visita del Papa a Phoenix, els serveis de seguretat arrestaren un home que amagava un revòlver 357 Magnum i que duia una banderola en la qual podien llegir-se missatges hostils a Sa Santedat.

EL PAPA PASSÀ LA JORNADA DEL 14 A PHOENIX AMB ELS INDIS

Els indis, vestits amb els seus espectaculars abillaments, fumaren simbòlicament la pipa de la pau i feren diversos obsequis al Sant Pare. Aquest, per la seva banda, els va dir que "els seus costums i tradicions, el seu amor per la família, el seu respecte per la dignitat humana i el seu amor a la terra són valors" dels quals s'han beneficiat no solament ells, sinó tota la humanitat.

Joan Pau II lamentà "l'opressió cultural, les injustícies i la manera com la seva forma de vida fou distorsionada i alterada per l'encontre amb els colonitzadors blancs". "Però al mateix temps, per a ser objectiu —digué—, la història ha de ressaltar que també us beneficiàreu en alguns aspectes d'aquest encontre. En aquest sentit vull destacar la tasca dels missioners, que lluitaren per millorar les vostres condicions de vida, us donaren educació i, sobretot, us introduï-

El Papa ha recomanat als EE.UU. l'opció per a la interdependència i la solidaritat internacional

ren en el catolicisme i us posaren amb contacte amb Déu".

El papa Pau III va proclamar el dret dels pobles nadius d'Amèrica a "no ser despullats de la seva llibertat i de les seves propietats". "És obvi —afegí— que els prejudicis i el racisme disminueixen la dignitat humana i van contra els designis del Creador."

Una vegada més, tal com ha anat fent durant el viatge, el Summe Pontífex exhortà els Estats Units a fomentar la solidaritat humana dintre i fora de les seves fronteres, a propiciar el desenvolupament dels pobles i nacions menys afavorits i a utilitzar amb generositat els seus enormes recursos. "Aquesta és l'autèntica culmi-

nació de la vostra grandesa, la base per a la pau a tot el món", va dir.

DOS MILIONS I MIG DE CATÒLICS ESPERAVEN EL PAPA A LOS ANGELES

Vuit anys ha esperat la ciutat de Los Angeles per rebre la visita del papa Joan Pau II.

Los Angeles és la capital mundial del cine i de la televisió, ja que aquí té les seves bases la indústria nord-americana audiovisual, la producció de la qual envaeix els mercats de tot el planeta. Aquest important aspecte ha marcat sobretot la primera jornada del Papa. Ha estat hoste de la Universal, una de les més grans

productores de cine i televisió. En el seu amfiteatre ha pogut dialogar, via satèl·lit, amb joves de tres ciutats diferents, i en un hotel de la Universal City ha pronunciat un discurs davant 1.500 dirigents dels mitjans de comunicació.

Joan Pau II es llevà d'hora el dimarts per pujar a bord del seu avió "Pastor I" i emprendre rumb a Los Angeles. Des de l'aeroport es dirigí a l'església de Santa Vibiana, on va residir durant els dies de la seva estada, i fou rebut per una gran multitud que l'acclamava al pas del "papamòbil".

La ciutat es paralitzà gairebé. Les autoritats tancaren durant hores bona part de la xarxa d'autopistes i un consi-

derable nombre de vies importants, i moltes empreses i comerços donaren dia lliure als seus treballadors.

El Pontífex celebrà una trobada amb diversos milers de joves catòlics a l'amfiteatre dels Estudis Universal, i estigué en contacte directe via satèl·lit amb les ciutats de Portland (Oregon), San Luis (Missouri) i Denver (Colorado).

"Quan era un jove sacerdot —va dir-los el Papa— he passat moltes hores parlant amb els estudiants en els campus de les universitats o passejant per llacs i muntanyes. He passat moltes tardes cantant amb els joves, nois i noies com vosaltres, i ara, encara que sigui Papa, en els mesos d'estiu

diversos grups de joves vénen fins a Castellgandolfo a la tarda per parlar i cantar junts.”

El Papa centrà les seves paraules en l'esperança, que és el que pot ajudar els joves a fer front al seu propi futur i el de la societat. Aquest és un tema de gran interès als Estats Units, on el nombre de suïcidis juvenils és en franca progressió des de fa uns anys, inquietant a socílegs i psicòlegs.

DÉU CONTINUA PARLANT

“Sense esperança comencem a morir —digué el Papa—. ¿Per què passa a vegades que una persona que sembla gaudir de bona salut, que triomfa als ulls del món, pot prendre una dosi excessiva de somnífers i se suïcidi? ¿Per què, tanmateix, veiem a una altra persona greument invàlida plena de gran entusiasme per la vida? ¿No és tal vegada a causa de l'esperança?”

Més endavant, el Papa donà la raó religiosa de l'esperança afirmant: “Sense la fe en Déu no pot existir l'esperança, cap esperança autèntica i durable. No creure en Déu significa començar a baixar a través d'un camí que solament pot conduir al buit i a la desesperança”.

Finalment, com ja havia fet en una altra reunió amb joves celebrada a Nova Orleans, el Papa féu una crida als joves que l'escoltaven i als quals veia a través d'una gegantina pantalla de televisió per a què abraressin la vocació religiosa.

“En el passat, l'Església dels Estats Units fou rica en vocacions al sacerdoci i a la vida religiosa. Això també podria ser veritat avui... Déu continua cridant i parlant als joves en els marges del riu Mississippí, al faldar de les muntanyes Rocoses. Déu continua parlant en les ciutats de la costa occidental d'Amèrica i en les seves planes i serrats. Déu continua parlant a tota persona humana”.

A MONTERREY DEFENSA ELS DRETS DELS TREBALLADORS TEMPORERS

Joan Pau II, en arribar a Monterrey, un dels grans focus de la colonització espanyola a Califòrnia, celebrà missa a l'autòdrom de la Laguna Seca, davant d'una gran multitud de creients, vinguts de diversos punts de la regió, que l'aclamaven com és habitual a totes les escales del viatge.

En l'homilia, el Papa defensà els drets dels treballadors temporers que recullen les collites de taronges, espàrrecs i altres productes locals, i que en la seva majoria són il·legals centramericans i mexicans. Demanà que rebin els salaris justos i que siguin tractats amb el respecte que exigeix la dignitat de tota persona.

A la missió de San Carlos Borromeo fou rebut pel bisbe de la diòcesi de Monterrey, Tadeo Sbusda, el qual, després de la cerimònia davant la tomba

Joan Pau II es dirigeix a una nena durant la seva visita a l'hospital pediàtric de Sant Josep.

de fra Juníper Serra, l'invità a esmorzar i descansar una estona a la rectoria.

DAVANT LA TOMBA DEL MISSIONER MALLORQUÍ FRA JUNÍPER SERRA

El Sant Pare va retre homenatge a fra Juníper Serra en la Missió de San Carlos Borromeo, a la localitat de Carmel, des d'on el gran missioner dirigí l'evangelització de Califòrnia i l'educació en el catolicisme i en la cultura espanyola dels indis que havitaven la regió.

Una delegació de 200 mallorquins, al front dels quals hi havia el president de l'autonomia balear, Gabriel Cañellas, assistí als actes i portà des de Palma una còpia de la clau de la casa de fra Juníper Serra, per lliurar-la al Sant Pare. Tot el grup va sentir-se profundament emocionat per l'homenatge de Joan Pau II al missioner mallorquí.

El Papa elogià l'acció de fra Juníper Serra i els altres franciscans catalans i espanyols que evangelitzaren Califòrnia, i va afegir que avui l'Església d'aquell Estat és universal.

VISITA UN GRUP DE MALALTS DE LA SIDA

Durant la tarda es desplaçà en helicòpter a San Francisco, uns 100 quilòmetres al nord, i potser l'etapa més polèmica de la seva missió pastoral pels Estats Units. Aquesta ciutat enregistra la major concentració d'homosexuals del país, i una de les més grans del món, i l'actitud de l'Església, la nord-

americana en particular, vers aquesta comunitat ha estat fins ara ambigua.

Després de visitar el pont Golden Gate i ser aclamat per centenars de milers de persones que omplien els carrers de San Francisco, el Papa es dirigí a la Misión Dolores, una de les que integren la xarxa establerta per fra Juníper Serra. Allí fou rebut formalment per l'arquebisbe John Quinn, i concedí una audiència als parroquians, alguns d'ells víctimes de la SIDA, una malaltia que es transmet sexualment i per altres motius i que s'escampa alarmantment entre els homosexuals.

Joan Pau II va reunir-se amb un centenar de víctimes de la SIDA i els seus familiars, i els exhortà a resistir amb valor la desgràcia en un esperit de fe cristiana i esperança, buscant en l'oració i l'amor de Crist el suport necessari. El Sant Pare ha demanat en diverses ocasions durant aquest viatge compassió pels qui pateixen aquesta malaltia.

Però la majoria de víctimes de la SIDA són homosexuals i el Vaticà en diverses ocasions ha insinuat que es tracta d'un desordre moral. L'Església respecta els homosexuals, però condemna les relacions sexuals entre ells com quelcom antinatural i aberrant, contrari a la llei de Déu.

EMOTIVA REUNIÓ AMB LA COMUNITAT POLONESA

Després de la seva arribada a Detroit, el dissabte, el Sant Pare visità la catedral del San-

tíssim Sacrament, on el reberen l'arquebisbe de Detroit, Edmund Szoka, d'origen polonès, així com una important comunitat polonesa.

Joan Pau II, parlant en la seva llengua materna, es referí al clandestí moviment sindical “Solidaritat”, que elogià com un exemple a seguir en el món. “En nom del futur de l'home i en el futur de la humanitat calia dir aquesta paraula *solidaritat*. Avui, la solidaritat s'estén com una gran onada per la faç del món, que es consciencia que no podem viure seguint el principi de tots contra tots, sinó que hem de fer-ho sota el principi de tots amb tots, i tots per a tots.” El Papa parlà davant d'una enorme imatge de la Verge de Czestochowa, patrona de Polònia.

DAVANT 8.000 DIAQUES PERMANENTS

Una de les novetats d'aquest viatge fou la trobada del Papa amb un grup de 8.000 diaques permanents. Aquests acudiren amb les seves dones i la trobada fou en una atmosfera cordial i familiar i es desenvolupà en l'auditori Ford de Detroit.

Joan Pau II ressaltà que l'entusiasme molt constatar que, en gairebé vint anys, 8.000 diaques permanents han estat ordenats als Estats Units. *Per a molts de vosaltres —afegí— que esteu casats, la resposta a la crida de Déu ha estat factible per l'amor, suport i col·laboració de les vostres esposes”.*

El Papa ressaltà les tres àrees associades al diaconat: el ministeri de la paraula, el de

l'altar i el de la caritat o assistència social, i enumerà les distintes persones marginades a les quals poden ajudar de forma especial els diaques.

LA DIMENSIO INTERNACIONAL DE JUSTICIA SOCIAL

La ciutat de Detroit, d'un milió d'habitants, treballa en les fàbriques dels gegants de la indústria automobilística. El Papa parlà de la crisi industrial, però posà l'accent en la dimensió internacional de la justícia social. “La interdependència mundial —digué— exigeix clarament que les relacions entre les nacions siguin vistes en aquest nou context i que la qüestió social necessita una nova ètica adequada. Ja que ningú no pot dir, que els altres s'ocupin de la resta del món; el món som tots i cada un de nosaltres”.

El Papa féu, finalment, referència a la “solidaritat”, com a darrera recomenació als Estats Units.

TORNADA A ROMA

Fou el vice-president George Bush el qual es traslladà a Detroit per acomiadar el Papa. La trobada privada entre ambdós tingué lloc en una sala de la presidència de la General Motors, i en el col·loqui estigué present el recent acord nord-americà del desarmament els termes del qual explicà Bush a Joan Pau II.

A les 17 hores del diumenge, dia 20, l'aviació papal sortí de l'aeroport de Maastricht i arribà a Roma el dilluns, 21 de setembre, a les 10.

Pregària Interreligiosa per la Unitat i la Pau.-
Convocats: Centre Ecu-
mènic de Catalunya, Uni-
versitat Espiritual Mundial
Brahma Kumaris, amb la
col·laboració de Brahma
Kumaris, Fe Bahà, Jueus i
Cristians (catòlics, ortodo-
xos i evangèlics). **Lloc:** Saló
del Tinell, Plaça del Rei,
Barcelona. **Dia i Hora:** Dis-
sabte, dia 3 d'octubre, a les
6 de la tarda. 1. Cant ini-
cial: coral IRINI. 2. "Venim
de lluny", introducció:
Joan Botam. 3. "L'educació
de la fe, la convivència i la
pau en l'experiència espiri-
tual de les religions": Mi-

riam Subirana, Jordi Pa-
llés, Carles Benarroch, Joan
Gomis, Daniel Rodrigo i
Nathalie Capó-Reverdin. 4.
"Aprendre a construir la
unitat i la pau a través de la
relació amb Déu" (comuni-
cació d'experiències): Ja-
yanti. 5. Dansa simbòlica
de l'alliberament de l'ho-
me: Mauri. 6. Cant: Els
Trobadors. 7. "Si tu creus",
pregària: Cassià M. Just,
Abat de Montserrat. 8.
Cant de comiat: coral IRI-
NI. (Pregària organitzada
amb motiu del 1er. Aniver-
sari de la Jornada d'oració i
dejuni per la pau, Assís,
1986). Oficina de coordina-

ció: Comte Borrell, 133, 1er.
2.ª. 08015 - Barcelona. Tel.
323 14 47.

**Parròquia de la Sagra-
da Família de Barcelona.-**
(Provença, 450). **Iniciació
del Curs Parroquial,** di-
jous, 1 d'octubre, a les 9 del
vespre, al Casal Parroquial:
Conferència a càrrec del Dr.
Josep M.ª Tubau, sacerdot i
metge, i professor a la Fa-
cultat de Teologia de Cata-
lunya, dissertarà sobre
"Problemes que planteja la
bioètica a la llum de la Ins-

trucció de la Santa Seu". Hi
haurà també col·loqui. Or-
ganitza: Grups de Reflexió i
Diàleg de la Parròquia.

**"Grups d'oració i
d'amistat".-** Diumenge,
dia 4 d'octubre, a les 5 de la
tarda, al Col·legi St. Vicens
de Paul, c/. de Les Caroli-
nes, 18. **PRIMER Recés
del Curs.**

Mostra de material

àudio-visual.- Durant el
mes d'octubre s'exposa a
l'escola àudio-visual de la
Delegació Diocesana de Ca-
teques, en seu al Seminari
Conciliar (Diputació, 231)
una mostra de material
àudio-visual sobre la Bí-
blia. Hi trobareu muntat-
ges àudio-visuals, còmics,
làmines, llibres, il·lustrats,
vídeos, pictogrames, esce-
nogrames i franelogrames,
mapes, cançons, etc. sobre
l'Antic i el Nou Testament.
La mostra solament estarà
oberta de dilluns a dijous,
de 6 a 9 de la tarda (o a hores
concertades) durant el
mes d'octubre.

COMMEMORACIÓ DE LA FESTIVITAT DE L'ARCÀNGEL SANT GABRIEL, PATRO DELS AMICS DELS GOIGS I CENTENARI DE MN. BALDELLÓ, FUNDADOR

DIUMENGE, 4 D'OCTUBRE DE 1987

A les 11, a la Capella del Seminari Diocesà:

MISSA CONCELEBRADA, oficiada per Mn. Santiago Casanova, assessor religiós
de l'Entitat, Dr. Josep Maria Martí, Director de la Biblioteca Pública Episcopal, i
Dr. Ignasi Segarra.

Cantada per la Coral Estel.

A les 12, a l'Auditori:

Conferència del Sr. Enric Parellada, sobre EL MEU MN. BALDELLÓ.

DILLUNS, 5 D'OCTUBRE DE 1987

A les 8 del vespre:

A la parròquia de l'Entitat, Nostra Senyora dels Àngels (carrer Balmes, cantonada
amb València), Missa en sufragi dels socis difunts.

INSTITUT DE TEOLOGIA BARCELONA

Centre diocesà de formació cristiana
obert a laics -joves, homes i dones-,
religiosos i religioses, que ofereix una
visió global i actualitzada de la teologia

- ELS ESTUDIS DUREN TRES ANYS
- LES CLASSES SÓN VESPERTINES, DE DILLUNS A DIJOURS
- ATORGA EL «DIPLOMAT EN TEOLOGIA»

15 anys
al servei
de l'Església

curs 1987-88

Informació i preinscripció a partir del 1.ª de setembre

Secretaria: De dilluns a dijous, de 6 a 9 del vespre
Diputació 231 (edif. Seminari) 08007 Barcelona - T. 254 1963

P E T I T S A N U N C I S

VARIS

SOLTER 43 anys desitja conèixer se-
nyoreta. Fins matrimonials.
Tel. 422 48 48.

ES LLOGA habitació a senyora. Am-
bient cristià. Demano informes. Tel.:
253 14 41 de 8 a 10 del vespre.

MESTRA soltera i catòlica, 29 anys
vol conèixer nois i noies fins amistosos,
Apartat 588. (25080) Lleida.

MASIA es lloga part per petita granja o
similar prop Manresa a 6 km. poble.
Lloguer reduït. Planas, Princesa, 53.
Tel. 319 71 84.

SRTA. MESTRA busca habitació
tranquil·la i cèntrica, preferentment Ei-
xample, sols dormir. Casa Sra. sola.
Tel. 300 87 27.

SRA. SOLA desitja Srta. sols dormir
zona P. St. Joan-Sedeta. Tel. 257 91
69 de 8 a 9 matí.

SOLTERA 26 anys vol casar-se noi 26
anys en amunt fins 40. Ap. 23.174
Barcelona.

NOIA cerca amistat amb altres noies
35-40 anys. Apartat 24.328 - 08080
BARCELONA.

AUXILIAR clínica s'ofereix per com-
panyia nits, avis o persones malaltes.
Tel. 323 10 43 de 8 a 10 nit.

TAXISTA fadrí 40 anys desitja conè-
xer fadrina no fumadora fins matrimo-
nials. Tel. 410 01 66.

ESTUDIANT de pedagogia interessa
donar classes repàs nens 1.ª i 2.ª etapa
E.G.B. a les tardes. Sóc monitor d'Es-
plai. Tel. 317 23 79.

LLOGO Habitació sols dormir zona
Balmes-Aragó. Confort. Tel.: 785 81
04.

S'OFEREIX Perit Industrial de 49
anys en vendes i planificació. Tel. 893
70 99

AUXILIAR de clínica i geriatria. Per
hores o interna, a convenir. Es donen
referències. Tel.: 323 10 43.

SANTA MARTA Servei a domicili de
ATS, INFERMERES, PUERICULTO-
RES, AUXILIARS. Informes: Tel.: 245
37 58.

VENDES

**VENDA DE XALET I
APARTAMENTS** en els mi-
llors indrets de l'Escala (Costa
Brava). Preus interessants.
FINQUES GUANTER
(A.P.I.) Avinguda Ave Maria,
7. Tel. (972) 77 02 72.

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per
quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un
taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a
CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. 08007 - Barcelona

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ Tel.

PREU LÍNIA SETMANES

100 pts.
200 pts.
300 pts.
400 pts.
500 pts.
600 pts.
700 pts.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel
nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nòm de CATALUNYA CRISTIANA,
carrer València 244, 2on. 08007 - BARCELONA

PER PRIMERA VEGADA, DES DEL CONCILI VATICÀ II,
ÉS A L'ABAST DELS FIDELS DE PARLA CATALANA EL

MISSAL FERIAI

EN EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

Amb els textos eucològics i lectures de les misses de totes les festes
de l'any, de les celebracions del Propi dels sants, de les misses
del Comú, rituals, per diverses necessitats, votives i de difunts.
Ordre de la missa amb les pregàries eucarístiques del Missal romà,
la pregària V (del Sinode suís), les de reconciliació i d'infants.

De venda a les llibreries

Format, 11 x 17 cms. - 2.208 pàgs. paper bibloprint - Impres a dues tintes
Enquadernació de simil·pell - P.V.P. (amb IVA), 5.150 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A. - Mallorca, 87 i 89 - 08029 BARCELONA

TORTOSA

Foren unes jornades d'amistat i estudi

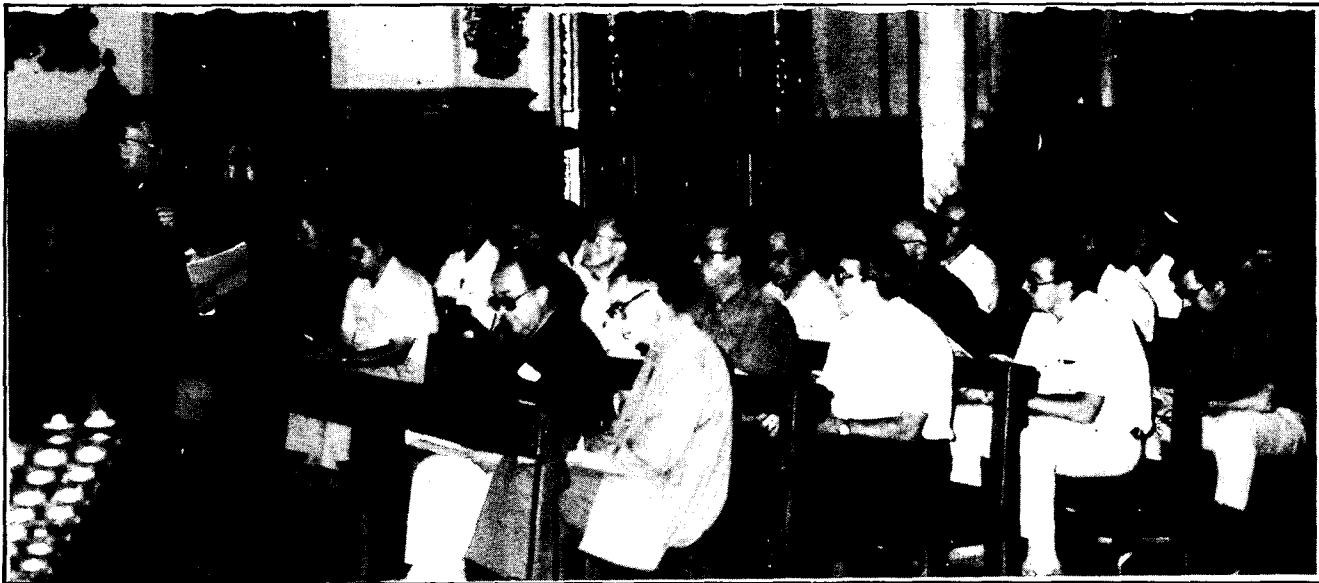
Quatre dies de convivència sacerdotal per preparar convenientment el nou curs

TORTOSA.— Com a preparació del nou Curs pastoral, els sacerdots de la diòcesi de Tortosa han dedicat els dies 1, 2, 3 i 4 del present mes a unes Convivències d'estudi i amistat, en el Seminari Diocesà.

El primer dia es dedicà a l'estudi i aprofundiment del Document de la Comissió Episcopal del Clergat "Sacerdots per evangelitzar". El tema de la Ponència fou tractat per monsenyor Martínez-Golfín, bisbe auxiliar de Madrid-Alcalà i un dels components de la Comissió del Clergat. Tant el matí com la tarda fou dedicat a aquest tema.

El segon dia estigué presidit per la Verge. S'inicià amb el rès solemne de Laudes a l'Ermita de Vallivana, de Morella. Se seguí viatge fins a Mirambel, on saludàrem la Verge a la seva església i es resà el sant Rosari a l'Ermita de Ntra. Sra. de la Balma, de Sorita. Allí mateix hi va haver el dinar de germanor, a base de la coneguda paella valenciana. A la Basílica de Santa Maria la Major, de Morella, es resaren solemnes Vespres, destacant el cant del "Magnificat" a 4 veus iguals, del Mestre García Julve, cantat pels mateixos sacerdots que recordaven joiosos els seus temps de Seminari, quan estrenaren aquesta obra musical. La santa Missa va celebrar-se a la Llar "San Sebastián", de Vinaròs,

"Un moment de la intervenció de monsenyor Carles en l'aplicació de la Paraula de Déu del rès de Laudes, en l'Ermita de Ntra. Sra. de Vallivana, de Morella".

presidits per la Mare de Déu dels Desemparats i acompanyats per la comunitat religiosa i la gent gran que allí assistí. En la mateixa llar hi va haver el sopar, en la qual presidí, igualment l'amistat i la companyonia. A darreres hores de la nit es retornà al Seminari.

La "Instrucció sobre el respecte a la vida humana naixent i la dignitat de la procreació", de la Sagrada Congregació per a la Doctrina de la Fe, fou el tema d'estudi

del dijous, dia 3. Els treballs foren dirigits per monsenyor Palenzuela, bisbe de Segòvia i President de la corresponent Comissió Episcopal Espanyola. Tant la ponència com les reunions per grups donaren molt joc en tema tan interessant.

El divendres fou dedicat al Rècés espiritual. Tingué lloc a l'Església de la Cartoixa de Santa Maria de Benifaçar i el dirigí el ma-

teix monsenyor Palenzuela. Allí mateix se celebrà la santa Missa a la qual assistí la Comunitat de Cartoixes. El dinar va ser en un restaurant de la Sènia. Després del dinar hi va haver avisos i comunicats relatius al nou Curs. Allí mateix va tenir lloc el comiat d'aquestes Convivències.

No podem silenciar el gran esperit sacerdotal que ha presidit aquestes Jornades. Un bon nom-

bre de sacerdots ha assistit a tots i cada un dels actes. Són de destacar l'esmentada preparació i realització dels actes litúrgics, solemnes i fervorosos. Com també els moments de "temps lliure" que es dedicà a la conversa amical i distesa, confraternitzant joves i grans.

Una bonica experiència que s'inicià l'any passat i que segurament continuarà en anys successius...

Del viatge a Suïssa: 3-10 d'agost

Una teològica imatge de Maria

No us parlaré dels tònics turístics viscuts per nosaltres a Suïssa: els Alps poblats d'avets fins que la neu i el gel els donen permís de créixer; ni dels llacs que són com rius prenyats; ni dels finestrals de les cases-xalets "tocats" amb pinzellades vermelles i verdes; ni de l'esperit ultracívic de

cada cantó de la Confederació Helvètica...

D'això en parlen ja les postals-

souvenir i les fotografies dels companys d'hotels i de l'autocar B-5555.

Tampoc no escriuré sobre les nostres "ventures": dinar a "la fondue" de les Gruyères, o l'ascensió a Jaunpass, o a les Agulles del Midi tot admirant els homes-formiga que serpentejaven cap al cim del Montblanc...

Ni sabreu les nostres "desventures": preus a nivell adquisitiu no espanyol o el denegat permís de la "Police" vora l'aeroport de Ginebra... perquè onze són onze i no mai quaranta quatre (!)... Parlo en clau.

Us parlaré d'una imatge

Us predicaré Maria, tot just ara que el Papa ens ha regalat per meditar-la fins a l'any 2000, la encíclica "Mare del Redemptor".

En concret us comentaré una imatge de la Mare de Déu que colpí la meua sensibilitat acabada la Missa a la capella de la Universitat catòlica de Fribourg.

Fixeu-vos, abans de llegir-me, en la fotografia que il·lustra aquesta crònica. Podreu admirar-hi, almenys, quatre notes:

1.º Senzillesa de línies: ni un marc, ni un tron, ni ornamentacions o pintures de cap mena,...

trenquen la summa simplicitat d'aquesta imatge.

2.º No era també així de senzilla la jove Maria de Natzeret, la humil dona de poble, molt "natural" en el seu posat per fora i a la vegada molt "sobrenatural" en la intimitat del seu cor de Verge i Mare?

3.º Unitat escultòrica del grup: Maria i Jesús es confonen en un sol bloc vertical i ascendent. Intencionalment l'artista ha refós — en una sola caiguda de roba — els plects de la túnica de la Mare amb els plects del seu fill.

4.º No escriu Joan Pau II: "No podem pensar en la realitat mateixa de l'Encarnació sense fer referència a Maria, Mare del Verb encarnat"(5)?

5.º Gest d'ofertament-servei: Aquesta imatge s'estira i s'estira cap amunt tot alçant Maria els llargs braços que ofrenen el Fillet al Pare i a la humanitat. Afirma l'Encíclica: "Maria que des del començament s'havia lliurat sense reserves a la persona i a l'obra del seu Fill, no podia deixar de vessar sobre l'Església aquesta seva donació maternal"(40).

6.º El Jesús ofrenat com un do: Hi ha un principal centre d'interès i com a tal presentat en primer pla: el fill. En canvi, la Mare és presentada amb un gest de cap i coll que es retiren enrera, a un se-

gon terme, com volent passar desapercibuda.

¿No ens diu sant Pau que el Crist és el Cap i la pedra angular de l'Església i que tots —començant per la Mare— ens salvem únicament per la mort i la Resurrecció del Profeta Jesús?

En definitiva: no és una imatge "bonica", ni popular, ni tradicional, ... venerada als santuaris que coneixem arreu del món.

Jo la qualificaria de "teològica", radicalment evangèlica. Senzillament: Maria.

Vull suposar que als estudiants i professors de Teologia dels anys preconiliars hem d'atribuir la inspiració d'aquesta modesta imatge que —tallada en pedra— presidia en un racó del presbiteri la pregària dels estudiosos-contemplatius.

Hom suposa també que el Director de CATALUNYA CRISTIANA, mossèn Jarque, el nostre expert i vitalista guia pels contorns de Suïssa, li resaria devotament l'Angelus i veuria en plenitud el sentit còsmic del punt Omega —Jesucrist— que li ensenyava Teilhard de Chardin.

JOAQUIM BLANC

SOLSONA

La comunitat parroquial el va acomiadar amb un acte eucarístic de companyonia

Mossèn Isidre Sala, de Mollerussa al Perú

MOLLERUSSA.— El disabte, 5 de setembre, tingué lloc a la parròquia de Mollerussa l'emoitiu comiat de mossèn Isidre Sala Molins. Després de 7 anys de servir la comunitat parroquial, ha decidit anar a ajudar la diòcesi d'Abancay (Perú).

Mossèn Isidre va néixer a Bergús (Cardona). Entrà al Seminari i, acabats els estudis, s'incorporà a la parròquia de Mollerussa on fou ordenat diaca l'any 1981. Al cap d'un any s'ordenà de prevere a Cardona. Durant les festes nadal·lenques passades acompanyà l'oncle en la seva consagració episcopal a Abancay. Allí conegué de prop les necessitats del bisbat i ja retornà amb l'inquietud d'anar a fer uns anys de servei.

El comiat de Mollerussa consistí en una eucaristia que se celebrà a les 10 del vespre amb el temple parroquial ple. Hi participaren els diferents grups amb els quals ha col·laborat al llarg d'aquests anys: catequesi d'infants i d'adults, pre-matrimonials, escoltisme, món escolar i dels malalts... En el moment de l'ofertori se li féu lliurament d'una estola brodada amb una frase evangèlica i un motiu propi d'aquí. El grup de cant coral també hi col·laborà.

Ja cap al final, un amic seu li digué, en nom de tots, unes paraules de tot cor amb sentiment i agraïment i tot seguit es llegí un escrit del bisbe de Solsona, Dr. Miquel Moncadas que així s'unia a la festa: "a mi mateix, com a vosaltres —n'estic segur—, un ull plora, a l'hora del comiat, i l'altre riu, pensant en la bona feina i la bona

llavor que portarà en aquella terra d'aquell estimat continent", paraules que expressaven molt bé els sentiments de l'assemblea aplegada. Amb unes paraules d'agraï-

ment per part de mossèn Isidre i un senzill refresc per a tothom es va cloure el comiat.

ANTONI BONET

Reunions Sacerdotals

SOLSONA.— La majoria dels mossens solen reunir-se per cursos una vegada l'any i això els ajuda a mantenir l'amistat del seminari i a fomentar al mateix temps la pregària i la cultura.

Sol ser un dia de convivència en un lloc determinat i un programa que consta de missa, tertúlia i dinar.

Darrerament hem tingut notícia de dos grups que així ho han fet: l'un al santuari de la Mare de Déu de Fàtima de Tàrraga, per celebrar-hi el XXX aniversari de la seva ordenació, acollit per Mn. Antoni Bordes; i l'altre a la Coromina, a l'entorn de mossèn Daniel Algueró, commemorant la reunió número XXI.

Properes activitats a la Casa d'Espiritualitat del Miracle

Per a la segona quinzena d'aquest mes de setembre i la primera d'octubre, la Casa d'Espiritualitat del Miracle té programades les activitats següents:

—Del 25 al 27 de setembre (cap de setmana), un recés, dirigit pels monjos i obert a tothom.

—Del 28 de setembre al 2 d'octubre, jornades de reflexió, pregària i convivència per a gent gran, dirigit per un monjo i un sacerdot de bisbat.

—Del 8 al 12 d'octubre, exercicis per al Poble de Déu, dirigits pel bisbe Miquel Moncadas i oberta a tothom.

Per a més informació i inscripcions:

Casa d'Espiritualitat del Miracle

Tel.: (973) 48 00 45.

La nova superiora general amb les membres del nou equip de govern.

Capítol general al santuari de Santa Llúcia

Teresa Solasegalés, superiora general de les Missioneres dels Sagrats Cors

CIUTAT DE PALMA.— Fa poc va celebrar-se en el Santuari de Santa Llúcia (Mancir de la Vall-Mallorca), el XV Capítol General. Hi participaren 30 capitulars provinents dels llocs del món on la Congregació té la seva Missió (Amèrica, Àfrica i Espanya). Ens acompanyà en el procés, com a assessor, el P. Pere Ribas Padrós, S.J.

A l'esmentat Capítol s'hi han tractat els temes més importants del moment actual relacionats amb la MISSIÓ EVANGELITZADORA DAVANT LA REALITAT D'AVUI, com també l'elecció del nou govern per un sexenni, el qual ha quedat constituït de la següent manera:

Superiora General: Teresa Solasegalés i Rovira, és natural de Centelles (Barna) i ha treballat 30 anys a la República Dominicana i Puerto Rico.

Vicària: Francesca Miró i Fuster.

Consiliàries: M.ª Jesús Lastra Hormaeche, Catalina Mateu i Estarelles i Milagros Robert López.

El treball es va desenvolupar en un clima de fraternidad, reflexió i discerniment.

ESGLÉSIA I ESCOLA

La SIDA a l'escola?

FRANCESC RIU

Aquests dies el tema ha tornat a ser notícia. Ha succeït a una escola de Durango, al País Basc.

A criteri del Consell Escolar, l'alumne Israel Pagalday era portador d'anticossos de la SIDA i, per tant, suposava un perill constant per als companys. Va haver de deixar l'escola.

A criteri de la Conselleria d'Educació, la direcció de l'escola no ha respectat les obligacions assumides en subscriure el concert amb l'Administració. Per tant, d'ara endavant l'escola ja no serà finançada amb fons públic.

A criteri de la direcció de l'escola, el qui ha de dictaminar si el centre ha comès una falta greu que justifiqui la rescissió del concert és el jutge. El Departament d'Educació no és competent en el tema. Per tant, insisteix a no readmetre Israel fins que no tingui garanties sanitàries que demostrin la inexistència de risc de contagi per als seus companys d'escola.

A criteri de l'Associació de Pares, la direcció ha actuat correctament i la Conselleria

d'Educació haurà de fer marxa enrera.

A criteri dels avis d'Israel, que li fan de pares, el nen té dret a ser escolaritzat en aquest centre, i han presentat la demanda corresponent davant el Jutjat d'Instrucció.

No cal dir que es tracta d'un problema greu. I força nou entre nosaltres. El nombre de malalts de SIDA sembla que augmenta ràpidament i les formes de contagi encara no són prou conegudes. D'altra banda, aquest problema escolar només és reflex d'un problema social d'abast molt més ampli.

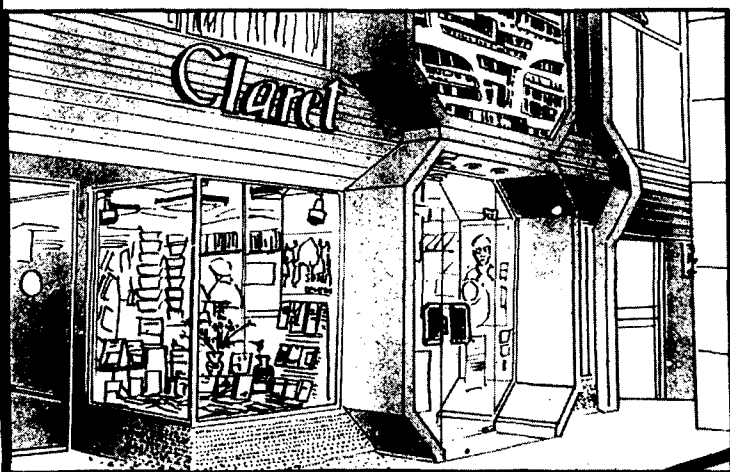
Però quina ha d'ésser l'actitud de la comunitat escolar si un dels alumnes es troba en la situació que hem descrit?

I nosaltres, què hi diem? Si un fill nostre hagués estat a la mateixa classe que Israel, què hauríem fet? I si tinguéssim la responsabilitat de la direcció de l'escola, com hauríem actuat?

No puc deixar de fer-me la pregunta: la meua condició de creient, ¿m'ajudaria a adoptar una actitud clarament evangèlica davant aquest problema?

claret

Roger de Llúria, 5 - 08010 Barcelona Tel. (93) 301 08 87

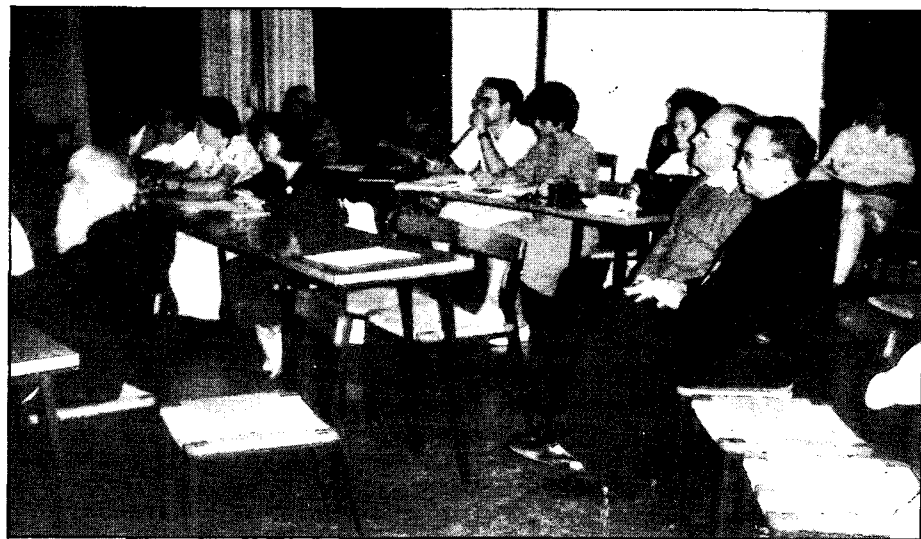
SECCIONS ESPECIALITZADES:

Teologia
Bíblia
Catequesi
Pastoral
Pedagogia
Filosofia

Literatura
Psicologia
Sociologia
Postals
Audio-visuais
Discos-cassettes
Video

Llibreria Claret

BARCELONA

S'han celebrat les IV Jornades Ecumèniques de Montserrat

“Dia a dia ens sentim més esperançats en els camins de la unitat i de la pau”

MONTSERRAT.— Amb la participació a les sessions de 35-40 educadors (pares, catequistes i mestres), ha tingut lloc a Montserrat, els dies 24-28 del passat mes d'agost, la IV SETMANA D'ORIENTACIÓ ECUMÈNICA, patrocinada per l'abadia, el CIIR (Congrés Internacional i Interconfessional de Religiosos) i el Centre Ecumènic de Catalunya.

El temari d'enguany ha girat entorn de la pregària segons les tradicions espirituals de les Esglésies. Amb les sessions d'informació i de reflexió, hom ha assajat, així mateix, la pregària en la solitud, a l'ermita de la Santa Creu,

Els assistents a les jornades demanen que “per damunt del brogit de la lluita i de l'ambició, tots escoltem el clam de tots els homes per la pau”.

en ritu bizantí i també en les característiques de la Reforma a l'oratori de l'hosteria del monestir.

Les sessions de l'any vinent es dedicaran al tema “Ecumenisme i Missió”. Ara, com a recordatori de les d'enguany, de les quals tothom ha sortit content, hom ha deixat escrit el document que tot seguit transcrivim.

Un document colpidor

“Des de Montserrat, on fa quatre anys ens apleguem per unes sessions ecumèniques d'orientació per a educadors, en comunió de fe amb els germans que pregunten arreu i, per això mateix, forts en el mateix esperit, dia a dia ens sen-

tim més esperançats en els camins de la unitat i de la pau.

En consonància amb el moviment ecumènic, solidari del sofriment de tants homes que són víctimes de la intolerància i de la violència, volem ser testimonis de respostes positives, de germanor i de reconciliació.

Les diferències que ens separen, convertides sovint en bandera d'interessos inconfessables, traïxen les exigències mínimes de fraternitat. En canvi, si fent-nos receptius al do de l'Esperit, la més profunda de les creences de l'home, sabem convertir-les en lloc

d'entesa, de mútua i d'humil acceptació, tot construint el regne, també a propòsit d'elles serem capaçes de fer la pau.

Des de la nostra modestia, demanem a tots els qui amb nosaltres comparteixen la mateixa esperança de fer veure als qui tenen entorn les greus i irreparables conseqüències de persistir en la intolerància i en la violència, així com de l'esterilitat dels fruits que amb elles s'obtenen.

Per damunt del brogit de la lluita i de l'ambició, que tots escoltem el clam de tots els homes per la pau”.

C.

IMPROMPTU

La boira

ORIOI CAMPS

La boira, aquest vapor que es forma per les conques i les planes, que a l'hivern intensifica el fred i a l'estiu fa més poc suportable la calor, sempre dificulta la vista, fa difícil avançar.

He tingut força ocasions d'observar el fenomen des d'una altura, des d'on la boira pot comparar-se a un mar encalmat i les muntanyes i turons a les ribes d'una costa planera o brava. He vist flocs de boira arrossegant-se muntanya amunt, mandrosament com una eruga, resseguint la carena i emprenent la baixada pels fondals, per acabar desfent-se entre la boira baixa.

Després, és bell contemplar com el sol va diluint-la i apareix, esplèndid el paisatge ple de vida, respirant a ple pulmó...

Aquestes boires es desfan. No tan fàcilment les altres boires, les que se'n fan al pensament, per diversos motius, moltes vegades inconcrets. Les que a vegades són provocades pels homes que es distreuen llançant elucubracions que ens enfosqueixen l'horitzó. Unes vegades pel fet espiritual de cada u. Altres vegades per humanitats que voldrien imposar-se. Ara serà un teòleg que ens ha plantejat un dubte, serà un teòric de comportaments socials o bé un polític d'oposició que exposa idees més obscures que el mateix fet de pertànyer a l'oposició...

Francament prefereixo les primeres boires. En fondre's donen pas a la visió d'una plenitud de vida. No deixen mai un dubte botzint per l'espai com un borinot.

HONESTEDAT busco i trobarà la persona interressi negoci o ampliació. Cristià home jove sempre mateixa empresa i població ara amb alt càrrec. Per necessitat residir mateixa Barcelona sacrificaré molt sense renunciar a persones de principis nobles, amb ètica i bona fe. Amb només direcció a l'Apartat de Correus 9.159 de Bar-na, jo em posaré en contacte.

GLOSSES DOMINICALS

Pel que fa a la Sida

Ja fa temps que la preocupació per la immuno-deficiència adquirida (SIDA) és mundial i alarmant. Això explica que la ciència s'hagi abocat a estudiar-ne les causes i a descobrir-ne els mitjans més adequats per al guariment i la prevenció. Hem de confiar que la tasca dels científics i dels investigadors assolirà l'èxit desitjat.

L'Església ha deixat sentir la seva veu caritativa i humanitària, inspirada en l'Evangelí. El president de la Conferència Episcopal dels Estats Units d'Amèrica ha dit el següent: “Amb ells (els malalts de la SIDA) l'Església s'ha de comportar com ho feia Jesús amb els que eren els més marginats per la societat del seu temps”. Per la seva banda, la Mare Teresa de Calcuta ha dit que aquests malalts “ens ajuden a prendre una posició humana més gran”. També la Comissió Permanent de l'Episcopat Espanyol va exhortar, pel juny d'aquest mateix any, les institucions religioses dedicades al servei dels malalts “que extremin llur amor cristià amb aquests germans provats per la desgràcia”.

Amb una visió encertada del fet de la SIDA, la Mare Teresa va declarar que “d'alguns ells mateixos en tenen la culpa, d'altres s'han contagiats sense saber-ho. Encara coneixem poc aquesta malaltia”, que de vegades afecta també a víctimes innocents. Sens dubte, aquesta afecta les mateixes fonts de la vida: la sang i l'ús del sexe. L'aparició d'aquesta malaltia sembla que és una crida a l'home perquè s'aparti de tota conducta moral desordenada, sobretot en la sexualitat i en la drogaaddició.

Perquè la SIDA certament planteja problemes mèdics; però també hi incideixen aspectes ètics i socials que no poden ser arraconats. Un especialista en la matèria es pregunta: “¿Que potser no s'ha anat massa lluny en reduir la sexualitat al seu aspecte lúdic i de mera atracció física, en convertir-la en un bé de consum més, deixant de banda valors tan importants com l'afectivitat, la fidelitat i el compromís?” Totes les relacions inter-

personals exigeixen un clima de confiança i de respecte fundat en la moral: sobretot la sexualitat.

La SIDA és, doncs, un veritable desafiament a l'home i a la societat. Per això s'imposa una seriosa reflexió sobre la conducta de l'home “integralment” considerat: en tots els seus aspectes. Cal revalorar una ètica sana pel que fa a la vida íntima de l'home i de la dona. Perquè el desafiament que planteja la SIDA és, com ha estat escrit, “el més colossal que hagi estat fet a una societat en temps de pau”.

Cal repetir molt alt aquestes paraules valentes del Cardenal Hume: “cap campanya no pot ignorar o banalitzar la qüestió moral”. No voler abordar aquest aspecte del problema, a més de ser una lleugeresa i una superficialitat espantoses, constituiria una veritable “presa de posició ètica”. Perquè equivaldria a afavorir la permissivitat sexual, que no és altra cosa que un signe de la decadència general dels valors, en la vida pública i privada dels homes i de les dones.

Tenint en compte aquests elements de judici, la Comissió Permanent de l'Episcopat Espanyol va posar serioses objeccions a certes mesures preventives (com l'ús de preservatius en les relacions sexuals), proposades per les autoritats sanitàries del nostre país. Els bisbes —sense entrar en la moralitat de l'ús d'aquests instruments— van dir concretament: “limitar-se a aquestes mesures o insistir-hi massa pot transmetre la falsa impressió que amb aquestes queden ja eliminats els riscos de contagi i no cal corregir els comportaments”. De fet, s'esquivaria la necessitat de corregir la promiscuïtat social i la permissivitat sexual. I seria el mateix que afavorir “la carència de normes per la vida sexual”; que, com ha dit fa poc Julián Marías, “unes o altres, han existit sempre, i gràcies a les quals els homes han tingut un capteniment humà i han fet possible això que anomenem civilització”.

NARCÍS JUBANY

Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

La parròquia de Santa Coloma de Queralt es planteja el seu futur:

“Ens cal poder comptar amb un estol de matrimonis joves il·lusionats”

SANTA COLOMA DE QUERALT.— Últimament sembla que fan acte de presència en els Organismes de la nostra vila uns aires de preocupació pel negatiu ritme de creixement que s'hi observa; Santa Coloma s'està fent petita i això és efectivament preocupant i calen remeis urgents abans que el despoblament no esdevingui crònic i funest; fins un dels programes electorals ho proposava com un dels objectius prioritaris. No ens podem estar, en un tema com aquest, de posar-hi també la cullerada, vist que considerem eminentment positiva aquesta preocupació, per una banda, però també, per altra banda, perquè trobem que, en el capítol de solucions que es proposen, no es fa ni menció de la que considerem de tot punt indispensable i primordial.

S'ha de pensar abans que res en les persones

És realment important tot el que es faci per a la captació d'indústria i creació de llocs de tre-

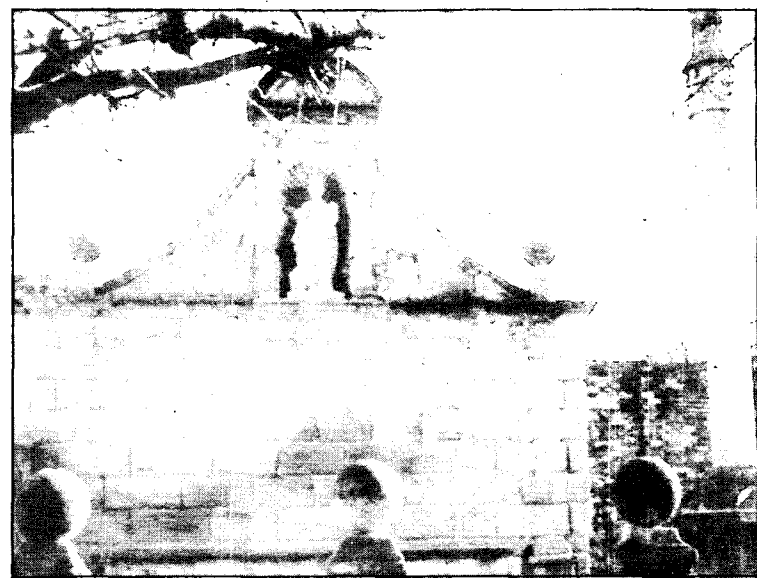
Santa Coloma de Queralt, un poble que vol trobar en ell mateix les grans solucions als grans problemes que l'afecten.

ball, però sembla que és elemental que es pensi, per damunt de tot, a fomentar, amb tots els incentius possibles, l'increment de la natalitat autòctona. Si, al contrari, fonamentem l'expansió de la vila preponderantment en gent forastera, Santa Coloma se'n anirà desfigurant fins a portar-nos potser a situacions ben enutjoses i de difícil solució. No creiem que s'hagi de tancar les portes a ningú, però això és diferent de centrar tot el pes del creixement a fer venir gent de fora, que no sabem tampoc fins a quin punt seria possible quan la natalitat està decreixent de manera alarmant a tot l'entorn.

Cal poder comptar amb un bon estol de matrimonis joves il·lusionats, amb coratge i generositat, capaços de portar endavant la responsabilitat de portar nous fills al

món i de donar-los una sòlida formació humana i cristiana, per què no?; ens anem tornant insensiblement calculadors, interessats, panxacontents, i poseu-hi tots els etcèteres que vulgueu i ens anem tancant automàticament a una confiança il·limitada que hauríem de tenir en el Déu Bo i Meravellós que voldria poder-nos beneir més a bastament. Ja ho veiem que això avui dia no és gens fàcil i que la panoràmica del món del treball és humanament decebedora, però també humanament podem considerar que com menys gent hi hagi, menys consum i menys llocs de treball, per això accentuem el tema de la confiança plena en el Déu que ens estima i que no vol deixar sense recompensa el més petit servei que es faci en nom seu.

La devallada de la taxa de natalitat a Catalunya és realment alarmant, la més baixa d'Europa, després de l'Alemanya Federal; anem fent Catalunya cada dia més petita i això no lliga pas gens amb el patriotisme que volem demostrar, i Santa Coloma no és pas, per dissort, cap excepció. I hem de lamentar encara que el govern central ens està fent una mala feina en aquest camp amb unes disposicions i creació d'un ambient total-

ment desmoralitzador per al foment de famílies sanes i generoses: al juliol del 1985 suprimia les primes per casament i maternitat; en 30 anys no s'han mogut els ajuts per un nou fill, que continuen segons deia la premsa fa uns dies, en 250 ptes. mensuals per al primer fill i, para de comptar, mentre que als països europeus són desproporcionadament superiors; a Àustria, p.e., prop d'onze

mil mensuals i es van incrementant a cada nou fill; i, això, s'hi ha d'afegir encara tot l'ambient que s'està fent entorn de l'avortament, del divorci, de l'afany de ridiculitzar tots els valors morals i religiosos més sagrats. Creiem sincerament que tot això és el camí més contraindicat per a fer pobles grans i veritablement pròspers.

Parròquia de Santa Coloma de Queralt

Maria, acolliment i força en les dificultats educatives

L'acte d'educar és una operació subtilíssima perquè essencialment és ajudar lliurement una persona lliure, i no en qualsevol aspecte de la seva vida, sinó precisament en l'avenç vers la seva plenitud, que si és de debò ha de ser plenitud en la llibertat.

L'educació, doncs, és un acte de llibertat en el més ple i noble sentit de la paraula, tant per part de l'educador com per part de l'educand.

Tots sabem, tanmateix, que la llibertat va quedar afectada pel pecat original no en la seva essència —capacitat de l'home d'auto-determinar-se— però sí en el seu ús —que pot cercar el bé veritable en l'ordre volgut per Déu, o pot, en el desordre del pecat, cercar com a bé el que no n'és, o posar un bé inferior per damunt d'un de superior.

Aquestes possibilitats no sempre es manifesten en la vida de l'home com a actes clarament pecaminosos. Sovint és la vulgaritat —ser i no ser alhora— la que, no pròpiament com a pecat, però sí com a conseqüència del pecat, afecten la vida humana de forma que, com més ànsies de fidelitat hi ha, més ens dol i més proclius al descoratjament ens fa.

Quantes vegades he sentit de boca d'alumnes, de professors, de pares de família, aquelles paraules de sant Pau, dites sense saber que un dia les pronuncia l'Apòstol: “no faig el que vull i no vull el que faig!”

És difícil l'acte educatiu en uns moments així. Perquè la persona que busca consol necessita trobar-se amb una certa connaturalitat per sentir-se compresa; i alhora necessita algú que, des d'aquesta connaturalitat, l'empenyi,

encoratjant-la, vers la superació del pecat i de la vulgaritat. I això pressuposa que, d'una forma o altra, la persona que anima és més enllà del pecat i de la vulgaritat; perquè la persona no avança empesa des del darrera, sinó atreta des del davant pel bé que la mou a cercar-lo lliurement. Costa comprendre les situacions sense caure en el conformisme, i encoratjar sense caure en la presumpció.

¿Qui, per poca experiència educativa que tingui, pot dir que resulta fàcil ser present en el pecat i en la vulgaritat per tal d'assolir la connaturalitat que l'educand necessita, i alhora tenir el cor en la virtut i en l'enteresa per tal de fer-les descobrir i desitjar a l'educand?

Per això el risc del descoratjament sempre és present en l'acció educativa. Trobar-te fent una cosa quasi et resulta impossible, et posa en un perill de desesperació.

Aleshores també nosaltres, els educadors, necessitem una persona que, coneixent aquesta dificultat, sigui al costat nostre i ens doni la mà, no per restar en el desèncis, sinó per superar-lo en l'esperança. Perquè els educadors no podem jugar el nostre joc amb la seguretat del qui tracta amb coses. Nosaltres tractem amb persones —com tracten amb persones els educands—; i en aquest tracte no més pot existir la seguretat de l'esperança.

No és fàcil acollir i donar força en les dificultats educatives. Ni per part dels educadors ni per part dels educands.

Déu nostre Senyor ho sap i,

amb l'enginy infinit de l'infinit Amor, ha volgut fer-se un de nosaltres en Jesucrist. Així, Déu és enmig nostre com un de nosaltres, coneix el pecat i les seves conseqüències amb experiència humana, però és Déu, plenitud infinita. Com a home ha experimentat fins i tot la vulgaritat —ser i no ser alhora—: “¿Per què m'heu abandonat?”, es queixa al Pare, en el moment dur de la creu. Però com a Déu va dir: “Abans que Abraham naixés jo sóc”. En Jesucrist tenim doncs, la plena connaturalitat —és un de nosaltres— i l'absoluta transcendència —és el Déu etern.

L'enginy amorós de Déu encara ha volgut, però, acostar-se més a nosaltres. I per fer-ho, ha preservat Maria, la seva mare, de tot pecat. En Maria tenim una persona que és com nosaltres, que ha experimentat fins i tot el pecat sense cometre'l. Quina experiència del pecat humà la de Maria al peu de la creu!

Ella sap què vol dir destruir l'obra de Déu, en què consisteix el pecat. Ella coneix la força de la vulgaritat, que, en el seu ser i no ser, va moure la boca de sant Pere per negar el Mestre, alhora que el seu cor patia perquè l'estimava. Ella coneix la dificultat d'haver d'avançar sense evidència, posat el cor en l'esperança fonamentada en la fe (“per què has obrat així amb nosaltres?”). Ella coneix la confabulació del món contra l'obra redemptora del seu Fill (Maria era amb els deixebles que s'aplicaven a l'oració després de l'ascensió del Senyor).

Quan els educadors o els educands ens adrecem a Maria perquè ens ajudi en les nostres dificultats educatives, ens adrecem a una persona que sap, per experiència, de què li parlem. Com devia viure Maria aquelles males intel·ligències dels deixebles: “¿Es difícil aquest llenguatge! Qui és capaç d'entendre'ls?”, quan Jesús els va parlar de l'eucaristia (Jo 6,60).

Però ens adrecem a una persona que mai no s'ha mogut ni un àpex de la fidelitat al Senyor. Ni quan el seu espòs no entén la seva gravidesa, ni quan ella mateixa no entén per què Jesús s'ha quedat en el temple als seus dotze anys, ni quan el seu Fill és crucificat, ni quan el seu Fill místic, l'Església, a ella confiada en la persona de Joan, és perseguida.

En Maria podem trobar tot l'acolliment, perquè ha acollit el mateix Déu en naturalesa humana; en Maria podem trobar força perquè coneix la debilitat humana i té consciència del seu poder com a mare de l'omnipotent fet dèbil home com nosaltres. Recordem que ella va dir amb una autoritat que es va imposar amorosament al seu Fill en les nocces de Canà: “Feu el que Ell us digui”.

Per educar, cal saber llegir humilment en el llibre de la vida de l'educand moltes vegades ens trobem que no en sabem, de llegir-lo. I això també fa patir. I molta gent no ho entén. “Com és possible que els pares no entenguin els fills, o els professors als alumnes?” —se sent, sovint, amb to de retret.

Adrecem-nos a Maria, que ella, amb tota certesa ens entendre. Ella va haver de llegir en el llibre de la vida d'un home, la Persona del qual és el Verb de Déu, la Paraula infinita. Com podia entendre el seu Fill, Fill de Déu des de tota l'eternitat, manifestat en la naturalesa humana que, per obra de l'Esperit Sant, s'havia format en el seu si?

Maria no podia entendre, amb la seva intel·ligència, el llibre de la vida del seu Fill, humanament limitat com a continent, però infinit en el seu contingut, ja que en la naturalesa humana es manifestava la naturalesa divina a través de la segona Persona de la Trinitat Santa, subjecte d'ambdues naturaleses.

Però Maria estimava Déu sobre totes les coses, sense cap de les limitacions per les quals es fan sentir les conseqüències del pecat. I aquest amor la unia a Déu en una connaturalitat contemplativa per la qual, sense conèixer en la seva totalitat el Misteri de Déu, s'hi identificava i en aquesta identificació amorosa el coneixia.

Quan ens adrecem a ella, en les nostres dificultats educatives, amb tota seguretat ens entén. I amb tota seguretat ens aconseguirà del seu Fill la moció espiritual per la qual arribem a conèixer i a ajudar els educands amb la humil força de l'amor.

Demaneu-li a Maria que, en aquesta preparació adventual de l'any 2000 de la redempció, ens ajudi a ajudar els educands per tal que descobreixin en l'Església —figurada en Maria— el Do que per obra de l'Esperit Sant ens permet dir a Déu Pare incorporats al Fill en Jesucrist. Unim-nos a Joan Pau II en aquesta preparació celebrant amb tota la nostra ànima l'Any Maria.

PAU LÓPEZ CASTELLOTE

GIRONA

Progressisme i política

En política, com en qualsevol altra activitat humana, crec que el mínim que podem exigir a tot-hom qui es vol dedicar a administrar-nos, governar-nos, "redimir-nos" o "salvar-nos" és que sigui honest, que sigui sincer, que sempre ens digui la veritat, admetent que cada polític ens dirà la "seva" veritat. I la veritat d'un polític de dretes serà diferent de la del polític d'esquerreres, però si és sincer la "seva" veritat no serà mai una mentida.

Quan el polític (o el periodista, el mestre, el metge, l'advocat) no és honest i s'acostuma a mentir, ja ni es molesta a disfressar la mentida com si fos la "seva" veritat. De fet, aquests mentiders, actuen com si estiguessin convençuts que ells són molt espavilats i tota la resta fossim una colla de necis. I em sembla que tot sovint ells mateixos acaben per creure's les seves mentides.

Ja fa un temps que està de moda el progressisme, com si es tractés d'un gran descobriment que acaben de fer els que s'autoqualifiquen de progressistes, al mateix temps que titllen d'immobilistes i retrògrads tots els qui no pensen com ells. Segons aquesta moda, només són progressistes la gent més o menys marxista, és a dir, socialistes i comunistes. Tota la resta va a parar al mateix sac, tota la resta dins un gran bol d'una macedònica política constituïda per gent de dreta, de centre, d'esquerrans poc d'esquerra, de catòlics, de burgesos, i capitalistes, i feixistes, i...

Això no és honest perquè és una mentida. I això faria riure si

no fos que més de quatre ciutadans de bona fe s'ho creuen, i així queden enganyats i desorientats. Perquè al senzill home del carrer se li planteja si no haurà de canviar el seu vot, ja que aquell partit que sempre havia merescut les seves preferències i simpatia ara resulta que no és progressista..., aquell polític que sempre el convençia amb els seus arguments ara resulta que és un immobilista i un retrògrad!

I se l'indueix, amb engany, primer que dubti del seu criteri i després que dubti dels qui tenia per defensors dels seus interessos, ja que són desprestigiats no sols pels polítics adversaris (aspecte que seria menys important), sinó que en articles als diaris, en comentaris a la ràdio i a la TV, són molts els periodistes que utilitzen el nou mètode.

Al ciutadà senzill se l'indueix, amb engany, al dubte i al canvi de vot, i al polític d'altres parcel·les se'l desprestigia i se'l desqualifica, o s'intenta desqualificar-lo, amb afirmacions que no resistirien una lleugera anàlisi però que s'admeten i es generalitzen per mimetisme i es posen de moda en diversos ambients de la societat. I així arribem a una situació en què els nous "purs" cauen en els mateixos vicis que volen denunciar: ells són els bons i tots els altres els dolents.

És un nou intent de fer-nos combregar amb rodes de molí, dels qui es proposen ser els dictadors en un pròxim futur?

ANTONI MUNNÉ I TOMÀS

Punyent dossier de Caritas sobre la tercera edat a les comarques gironines

Prop de 2.000 ancians són atesos per religioses

GIRONA.— Caritas Diocesana ha elaborat un ampli informe sobre la situació de les persones grans a Girona i comarques amb el títol de "Els vells, una realitat nova". El dossier comença recordant alguns dels problemes que tenen aquestes persones grans com és el seu futur, el rebuig de la societat i dels familiars, el temps lliure, la soledat i el fet

que ells mateixos no s'acceptin com a vells.

Caritas afirma que "ens trobem que més enllà dels condicionaments biològics, la vellesa és considerada amb uns tributs estereotipats com són la passivitat, el desinterès o la incapacitat, cosa que és greu tant per les mateixes persones grans com pels nens, joves i adults d'avui que són els futurs vells del demà". Per altra banda l'informe diu que es calcula que el nombre de persones majors de 65 anys està previst en un 15 per cent de la població per l'any dos mil, per la qual cosa correspondria a les comarques gironines una xifra aproximada d'unes seixanta mil.

A continuació l'informe de Caritas estudia les respostes que han donat les institucions públiques i privades a aquests problemes, recordant que hi ha 32 centres d'assistència als vells que estan a mans de 230 religioses de mitja dotzena de congregacions diferents. Aquestes comunitats atenen un total de gairebé dos mil ancians, dels quals la meitat es troben en centres públics, i l'altra en centres propietat de les mateixes congregacions.

De fet, els principals centres per la tercera edat, com el geriàtric que té la Diputació, estan a cura de religioses. La congregació de Religioses de Sant Josep, fundada a Girona fa cent anys, és la que té més centres propis, una dotzena en total. Després la segueixen les Germanetes dels Ancians Desemparats i les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül amb cinc centres cadascuna.

Els centres públics són 4 casals d'avis pertanyents a la Generalitat, una residència de la Diputació, i 15 llars dependents d'altres tants ajunta-

El seu futur, i el rebuig dels seus familiars més pròxims, és allò que preocupa més a la gent gran

ments. També la Caixa de Pensions, la Caixa d'Estalvis de Catalunya i la Caixa de Barcelona tenen 2 residències, 11 esplais, u clubs Sant Jordi i 4 casals del jubilat.

Adreces i documentació

Per últim, el dossier de Caritas ofereix les adreces de les entitats públiques i privades que compten amb serveis propis per a la tercera edat. A més detalla les diferents prestacions que donen i la documentació que cal presentar per aconseguir-les. L'estudi acaba amb un ventall d'ajudes que poden aconseguir les persones de la tercera edat, com són les assegurances d'accidents, la cartilla d'assistència sanitària, els transports urbans, RENFE i aviació, les rebaixes de la Telefònica, l'exempció de taxes municipals, els esports, els museus i l'habitatge.

També es citen uns textos del Concili Vaticà II, (Gaudium et Spes, 30) sobre la tercera edat i unes paraules del bisbe de Girona sobre el mateix tema. Diu monsenyor Camprodon: "Hi ha moltes persones que viuen isolades no pas perquè no tinguin veu, sinó més aviat perquè la societat ha tallat la comunicació amb elles".

M. CABALLÉ

FETS I CRITERIS

La baixa natalitat

Aquests dies els diaris han tornat a parlar de la disminució de la natalitat a casa nostra. Ho han fet al començament del curs escolar perquè ha estat sorprenent el descens del nombre de nens i nenes que aquest any han entrat a preescolar i a ensenyament general bàsic. Referent a Catalunya hom parla de 13.000 alumnes menys que l'any passat.

Aquesta sobtada disminució de l'alumnat ha obligat a programar una reconversió de col·legis d'E.G.B. per al B.U.P. D'altra banda els nous col·legis que es projecten ja han de tenir en compte aquesta nova situació i preveure construccions aptes per a la seva posterior reconversió.

Les conseqüències del descens de la natalitat van més enllà del camp de l'ensenyament i afecten globalment tota la societat. Si tenim en compte que, gràcies a la medicina i a d'altres factors, la vida s'ha allargat molts més anys, aleshores ens trobem una societat en la qual ha augmentat el nombre de gent gran i d'ancians.

Això comporta una disminució de les persones que treballen amb menys volum de producció i un augment de despeses per a les assegurances socials.

A arreglar aquest desequilibri no hi contribueixen pas gens la llei del divorci, la de l'avortament, la "planificació" familiar i les anomenades campanyes "d'educació sexual". En la pràctica constatem que estem molt lluny de posar remei a la baixa natalitat i al problema creixent d'una societat "envellida".

Es fa necessària una política familiar que faciliti l'augment de la natalitat. A França ja han començat fa temps. Nosaltres, tot i l'entrada a la Comunitat europea, en aquesta matèria també anem amb retard i amb el contrapès de fer-nos creure que avancem en modernitat si rebutgem els criteris d'una moral suposadament caduca.

No correspon pas a l'Església proposar programes concrets de política demogràfica i familiar. Ella ha d'oferir orientacions que suscitin conviccions profundes a les persones que volen viure amb sinceritat la seva vocació humana i cristiana en la societat d'avui.

El Concili Vaticà II i també la "Humanae vitae" van parlar als esposos de viure la paternitat i la maternitat de manera veritablement responsable.

L'Església ensenya que, en darrera anàlisi, són els pares els qui han de decidir amb ple coneixement de causa, el nombre de fills, acceptant les seves responsabilitats davant de Déu, davant d'ells mateixos, davant els fills que ja tenen i seguint les exigències de la seva consciència, instruïda per la llei de Déu.

La tasca més urgent és l'educació dels esposos per lluitar contra la forta tendència moderna a satisfer el desig del plaer i de màxim benestar en perjudici d'una vida familiar viscuda com a comunió d'un amor total, indissoluble i fecund.

RAMON TORRELLA I CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat

10.000 adreces
10.000 nous lectors

5 persones de la vostra coneixença

CATALUNYA CRISTIANA *UNEIX!*

És el moment de donar **un bon impuls a l'expansió de CATALUNYA CRISTIANA**. També **vós podeu participar en aquesta tasca**. Probablement coneixeu moltes persones de les més diverses professions: enginyers, mecànics, mestresses de casa, agricultors, artistes, venedors... o d'altres que pensen com vós. Ens els voleu presentar?

- Ompliu les butlletes amb les adreces d'aquests amics vostres als qui veieu que pot interessar CATALUNYA CRISTIANA i envieu-nos-les.
- Nosaltres els farem conèixer el nostre setmanari. És molt fàcil però molt important!
- Col·laborareu així a fer possible l'augment de lectors que requereix el moment actual. Faciliteu-nos el màxim d'adreces possible.

Nom	Nom	Nom	Nom	Nom
adreça	adreça	adreça	adreça	adreça
.....tel	tel	tel	tel	tel
població.....	població.....	població.....	població.....	població.....
D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....

Encara podeu fer més

Aquell amic vostre que té interès per CATALUNYA CRISTIANA, doneu-li a omplir la butlleta de subscripció.

Envieu-nos-la

Catalunya Cristiana Carrer de València, 244, 2n. 08007 BARCELONA

Nom.....
Domicili.....nº.....Població.....D.P.....

Se subscriu per 1 any a CATALUNYA CRISTIANA en català/castellà per pessetes 3.900.-
Aquest import el faré efectiu de la forma següent:
☐ Pagament domiciliat ☐ Xec nominatiu que s'adjunta

.....
Lloc.....Data.....

ORDRE DE DOMICILIACIÓ
Banc/Caixa Agència

Senyors: Els prego que d'ara endavant, fins a nou avis, amb càrrec al meu compte/llibreta nº..... se serveixin pagar els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció al setmanari CATALUNYA CRISTIANA.

.....
Lloc.....Data.....

Catalunya Cristiana a cada llar cristiana **Catalunya Cristiana**

Un Congrés internacional acollit a una obvietat cada vegada més patent

"La família torna per damunt de les ideologies"

Segons els ministres d'afers familiars de la CEE, la família continua essent l'estructura millor per assegurar als éssers humans un màxim d'estabilitat.

MADRID.— Milers de persones assistiren al X Congrés Internacional, que amb el lema **La família torna per damunt de les ideologies**, se celebrà al Palau d'Exposicions i Congressos, sota la presidència d'honor dels Reis d'Espanya. La mare Teresa de Calcuta, Premi Nobel de la Pau, que en moltes ocasions ha dit que "la salut d'una societat es mesura per la qualitat de la família", pronuncià la primera conferència sobre la dignitat de la persona humana.

Foren quatre dies d'intensos treballs. El congrés tractà quatre temes centrals: Família i persona humana, la família a debat, fundar una família i bases necessàries per al desenvolupament d'una fa-

mília. Es tractaren temes com les decisions polítiques sobre la família, l'individualisme burgès, els últims assoliments sobre la fertilitat, les drogues, la SIDA, la comunicació intergeneracional i dins de la parella. Intervingueren nombrosos especialistes de les més variades disciplines i confessions religioses que analitzaren la situació

d'aquesta institució vital que mobilitza actualment en el món les millors voluntats. Al mateix temps hi hagué debats, un sobre "Mitjans de comunicació i família" i un altre sobre "Família i societat".

"La societat necessita d'una família sana per poder enfrontar-se al món del futur", ha dit

Rosario Cortázar de Oraa, una dona que proclama que la família és allò que més importa en la vida, presidenta d'aquest X Congrés Internacional de la Família que se celebra en continuïtat amb el celebrat fa un any a París, que tingué un èxit enorme i aconseguí, entre d'altres coses, que les lleis franceses milloressin els nivells de pro-

tecció a la família. És just reconèixer la importància de la iniciativa d'aquests congressos promoguts per l'Organització Mundial de la Família, fundada fa vuit anys, amb seus a Washington i París.

Preocupació en la CEE

En un altre ordre de coses el Consell d'Europa convocà fa uns mesos a Brussel·les una reunió de ministres d'afers familiars. Posaren en relleu les conseqüències negatives de la disminució de la natalitat, de l'increment dels infants que es crien només amb un dels pares, de les ruptures i els divorcis, dels pares que en lloc de viure amb els seus fills viuen amb els d'un altre, dels infants que creixen gairebé sols perquè les seves mares prefereixen anar a treballar.

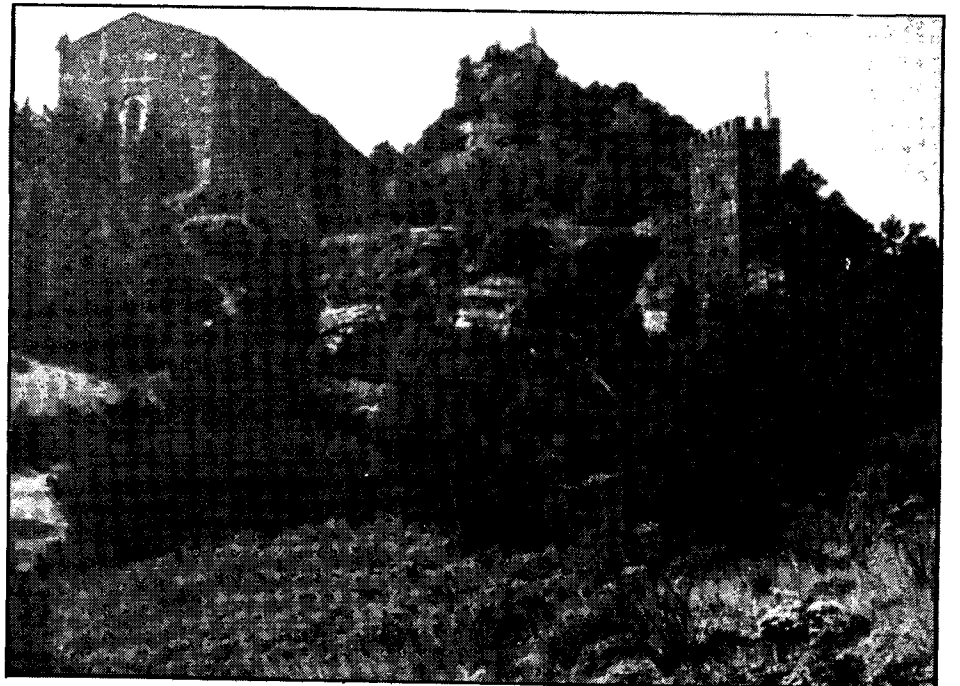
Els ministres europeus varen creure necessari haver de reafirmar que "la família és la base de la societat i continua essent l'estructura millor per assegurar als éssers humans un màxim d'estabilitat, de confort afectiu i psicològic necessari per al seu desenvolupament". O sigui que cal aconseguir que la gent es conscienciï que l'autèntica felicitat està molt vinculada a l'amor, a l'estima de la família i que aquesta es construeix dia rera dia. És un dels objectius del congrés.

XLVIII VIATGE CULTURAL

Dia 4 d'octubre del 1987

Sortirem a les 8 del matí cap a Tarragona i Reus. Continuarem per Riudoms i Riudecanyes, on veurem l'embassament i visitarem l'antic convent-castell de Sant Miquel d'Escornalbou. Continuarem fins a Montbrió del Camp, on visitarem el Museu del Vi i del Camp. Després de dinar, recorregut pel Parc Samà, i tornarem a Barcelona passant per la vila de Cambrils.

El monestir d'Escornalbou.

Preu 2.500 ptes., comprenent viatge, visites, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant. Per reserves de places truqueu al Tel. 215 28 05 Sra. Montserrat. La sortida serà a les 8 en punt del matí, carrer de València, xamfrà Balmes.

DINAREM
Restaurant
TORRE DELS CAVALLERS
Tel.: (977) 82 60 53
MONTBRIÓ DEL CAMP

Preguem els participants en els viatges culturals de CATALUNYA CRISTIANA, que assisteixin a la missa vespertina del dissabte, en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada, en hora hàbil per complir el precepte dominical.

AVIS

La Direcció del Viatge Cultural es reserva el dret d'anul·lar l'excursió i de modificar l'itinerari anunciat, durant el viatge, si les circumstàncies ho aconsellen.

El Director General de Protecció i Tutela de Menors en exclusiva per a "Catalunya Cristiana"

L'acolliment familiar, una alternativa a l'adopció?

És un fet deplorable que a Espanya la reforma de la justícia de menors encara està per fer, ja que les lleis del 1984 que regulen la justícia de menors i que encara estan en vigor, són anticonstitucionals.

Després que Catalunya obtingués el traspàs de serveis en matèria de Protecció de Menors per un reial Decret de l'any 1981, el Parlament de Catalunya, per posar remei a aquesta trista situació, aprovava el 29 de maig de 1985 —amb un ampli consens de tots els grups polítics— la llei 11/85 de Protecció de Menors. "S'aconseguia així —aclarix el Sr. Castella— la plas-mació legal d'alguns principis bàsics de l'atenció als menors amb conflictes socials o sotmesos a l'abandó i explotació dels adults".

ELS TRIBUNALS DECIDEIXEN, LA GENERALITAT EXECUTA

Ja en el Decret de traspàs s'especifica que l'elecció i decisió de les mesures més adequades per cada noi amb greus problemes, correspon als Tribunals Tutelars de Menors, i l'execució de les mesures a la

"A Catalunya, com a la resta de l'Estat espanyol, hi ha milers d'infants i adolescents que estan patint a causa d'un seguit de problemes socials dels quals en som responsables els adults, és a dir, tots i cada un de nosaltres. Les institucions tradicionals, com la família i l'escola —bàsiques pel desenvolupament integral del nen— estan en crisi profunda". Això ha manifestat a "Catalunya Cristiana" el Sr. Antoni Castella Riera, Director General de Protecció i Tutela de Menors, organisme que pertany al Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya.

Generalitat. Els Tribunals decideixen, la Generalitat executa.

D'aquí, doncs, que la Generalitat, a través del Departament de Justícia, ha creat i equipat de tots aquells serveis perquè els Tribunals poguessin aplicar qualsevol mesura prevista. Això, però, demanava un canvi en profunditat dels mecanismes institucionals i de l'organigrama general de serveis. "El primer que calia —comenta el Director General de Protecció i Tutela de Menors— era abolir les antigues Juntes de Protecció; havia d'aconseguir-se que només el jutge i no les ànimes caritatives, tinguessin la possibilitat de separar un menor de la família, o d'internar-lo en una institució".

La política que inspira la

nova llei 11/85 i que segueix la Direcció General de Protecció, és acollir els infants i adolescents en un ambient d'afecte, de comprensió i seguretat i, sobretot, vetllar perquè no es trenqui la relació amb la pròpia família i el propi ambient, tret d'aquells casos en què aquest sigui totalment negatiu.

Des d'ara, doncs, la competència exclusiva de la gestió pertany a l'estament públic —els Tribunals i la Direcció General de Protecció—, i això, creu el Sr. Castella, per tallar els possibles abusos, manipulacions i la inseguretat de què han estat víctimes els infants. Competència i control que alguns ja han acusat de "frenètica activitat de la justícia per fitxar els nens de Catalunya", i que el Director General ha respost dient que abans de re-

córrer als anatemes, cal discutir a fons "quina justícia de menors volem i com l'aconseguiem perquè funcioni entre tots".

L'ACOLLIMENT FAMILIAR, UNA NOVA PERSPECTIVA

En tots els països del món ha estat sempre difícil resoldre la situació del nen o adolescent, els pares del qual són indignes o incapaces d'educarlo, o la del nen abandonat, manipulat o maltractat, o la de l'adolescent que ha entrat en conflicte greu per la transgressió constatada de determinades normes de convivència que el codi penal considera condemnable.

En el nostre país aquests nois eren internats per ordre judicial en centres grans i massificats, gairebé sense revisió periòdica del seu expedient i mancats de personal preparat per les funcions encomanades. Hi havia bona voluntat per

part d'algunes institucions privades —la majoria, religioses—, que tenien cura d'aquests llocs i d'aquests nois, però per manca de subvencions adequades, per obeir normes pedagògiques desfasades i per altres motius, les coses no funcionaven. Els problemes dels centres d'internament per a infants i adolescents conflictius, eren semblants als que hi ha, i encara no s'han resolt, en els centres penitenciaris per a adults.

L'organigrama de la reestructuració que s'ha fet de la Protecció i Tutela de Menors, contempla Centres d'Internament, de Medi Obert, de Diagnòstic i d'Acolliment Familiar. Sembla que aquest últim és el que més entusiasma a l'actual Director General. L'Acolliment Familiar és una nova modalitat que trenca alguns esquemes tradicionals i que pot afectar àdhuc al nou projecte de llei sobre l'adopció. Com sigui que aquest redactor ha estat Director d'un Servei Social i Sanitari de Barcelona que tramitava l'adopció legal, la conversa amb el Sr. Antoni Castella gira sobre aquest tema.

RECUPERAR ELS LLIGAMS PATERNO-FILIALS

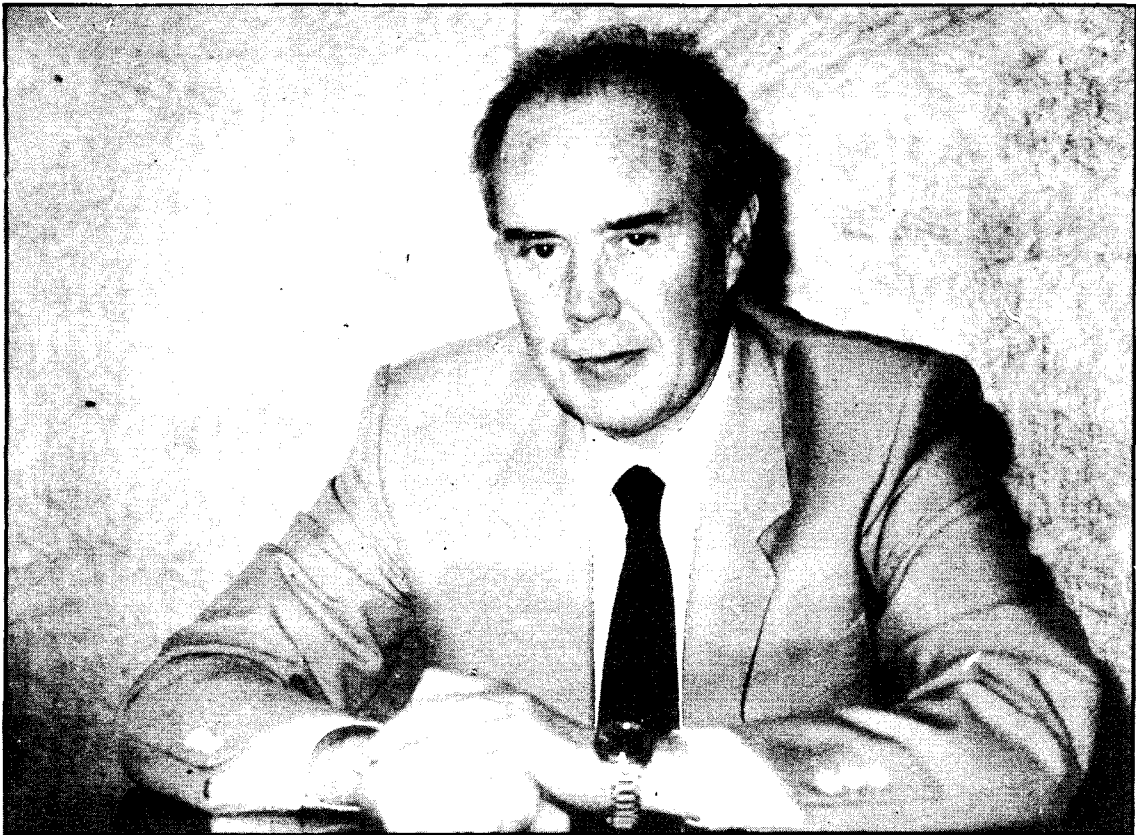
—Tinc entès, Sr. Castella, que el nou projecte de llei sobre

"Ningú no ens ha de maltractar ni explotar; tampoc no hem de treballar sense tenir l'edat mínima adequada" (Drets dels infants, n.º 9).

Portada del calendari de difusió "Els drets de la infància".

Antoni Castella i Riera, Director General de Protecció i Tutela de Menors.

adopció, aprovat pel Consell de Ministres, modifica alguns articles, vigents fins ara. Aquesta llei preveu alguns retocs en les autonomies. En aquest cas, podria considerar-se l'Acolliment Familiar que ha introduït la Direcció General de Protecció i Tutela de Menors de Catalunya, una alternativa a l'adopció?

—Nosaltres tenim prevista una campanya de sensibilització en la necessitat d'aconseguir l'Acolliment Familiar. Pensem que ens hem d'esforçar al màxim possible per no trencar els vincles naturals i per tant, abans de pensar en l'adopció, cal intentar tot el possible per recuperar aquests lligams paterno-filials, que a voltes s'han deteriorat sensiblement. La nova figura jurídica de l'Acolliment Familiar és com una adopció provisio-

nal o temporal, en el sentit que en molts casos pot ajudar el nano que estigui més ben atès en el si d'una família que no pas en centres d'internament. Si el Tribunal ens passa un menor perquè a casa seva no està ben tractat, nosaltres abans d'acudir a una possible adopció, el confiem a una família que sap que possiblement no serà per un període llarg ni per sempre, sinó per un temps determinat. Durant aquesta temporada mirem de connectar amb els pares "biològics" del nen, per ajudar-los a refer la seva vida d'esposos i pares, ajudar-los en tot sentit, a fi que el menor pugui integrar-se de nou a la pròpia família, a la família natural i al seu ambient. Fins ara era clàssica l'adopció per part de matrimonis que no podien tenir fills. Es mirava de resoldre "el seu" problema i no el problema del nano. És clar que si passats tres anys no aconseguíem rehabilitar la família natural, lògicament haurem d'anar a l'adopció, però mai no s'ha d'entendre que tot Acolliment Familiar és una adopció.

—Vostè parla, Sr. Director, dels avantatges de l'Acolliment Familiar, que són reals, però jo veig alguns inconvenients: el trauma del nen en tornar a uns pares dels quals en té pèssims records; el cop que suposa pel matrimoni que havia acollit el nano i que després d'un temps de relació entranyable, amorosa i constant, se n'ha de desfer; la interinitat del menor que no se sap si serà d'uns o d'altres.

S'IGNOREN QUINES SÓN LES MILLORS ALTERNATIVES

Continua el Director General.

—També opino que la mare que renuncia un fill, tard o d'hora serà per ella un trauma. Adhuc a una noia

soltera de 15 anys embarassada, li farà més mal l'abandó del fill un cop nascut, que no pas acceptar-lo amb tots els problemes inherents.

—Sr. Castella jo distingiria. Hi ha casos en què el trauma i el drama és quedar-se el fill. A una nena de 15 anys a vegades li és difícil, gairebé im-

possible, acceptar el fill que ve. És el cas de l'adolescent que ha quedat embarassada per un error, per un engany, per ignorància, perquè ha estat burlada pel pare de la criatura que l'ha abandonada durant l'embaràs... Llavors ella arriba a odiar aquell jove o aquell home irresponsable i, de rebot, rebutja el fill que porta a dins: no el vol, no l'espera amb il·lusió, no l'estima i tampoc no es veu capacitada per criar-lo ni educar-lo. "Cuando me saquen este bulto...", deia una noia d'aquestes referint-se al seu part.

El Director General escolta pensatiu aquests raonaments, però afegeix.

—Nosaltres creiem que cal aprofundir més sobre els drets dels menors, drets que tenen des d'abans de néixer fins als divuit anys. No sempre en l'adopció es respecten aquests drets inviolables.

07—Certament que en l'adopció, el nano no ha tingut la possibilitat o el dret d'escollir els pares adoptius, però ningú de nosaltres no ha pogut optar per ser o no ser; no hem pogut escollir el sexe, ni la pàtria, la llengua, la condició social, ni el grau de intel·ligència ni tan sols l'altura del nostre cos. Tot ha estat gratuït i tot se'ns ha donat. Si partim d'un nadó or-

fe o d'un fillet d'una mare desnaturalitzada, "de mala vida", o d'una adolescent que el refusa i no l'estima, i nosaltres, amb el seu consentiment, el "donem" a un matrimoni sense fills que no sols l'acull, sinó que el cria, l'educa i l'estima —amb una adopció legal plena—, aquest nano, en definitiva, ha millorat de condició perquè se sent protegit i estimat, i per tant hem col·laborat que sigui més feliç, l'hem ajudat que tingui el dret a ser més feliç.

El Sr. Castella admet que tot es pot tenir en compte perquè encara no ha estat aprovada la llei d'adopció en les autonomies. I acaba dient: "Certament, mai no se sap quina és la millor alternativa, si l'Acolliment Familiar, els Centres d'Internament, el Medi Obert, l'adopció o altres.

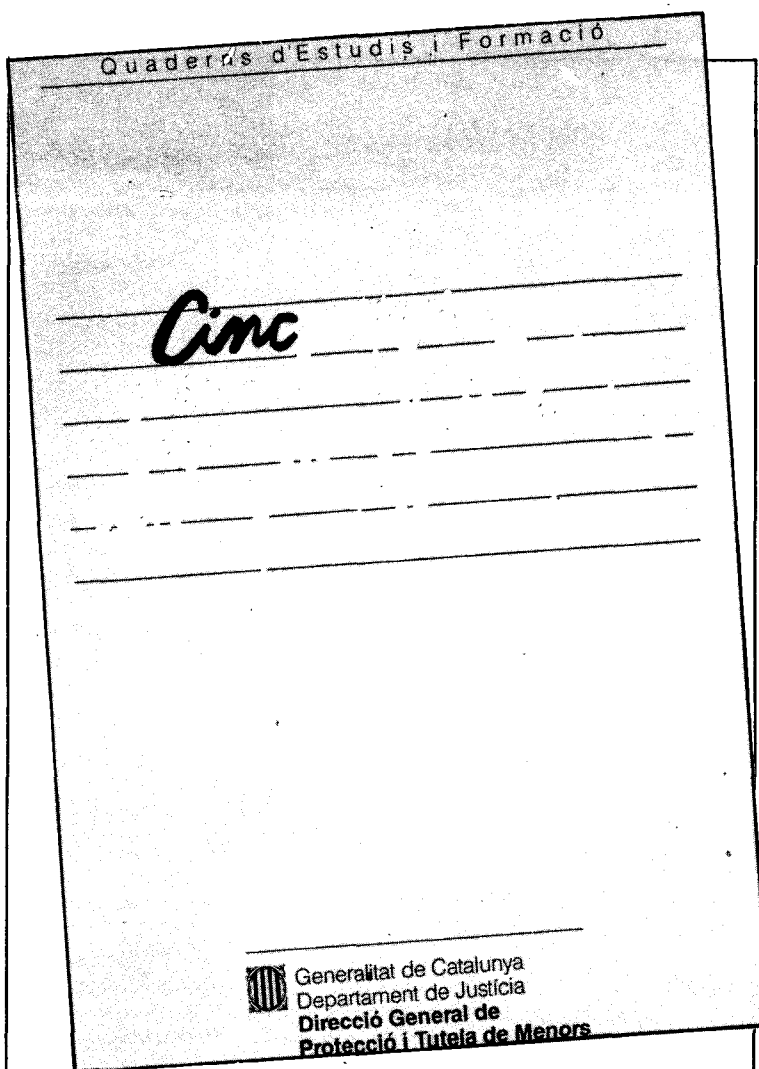
POSSIBLE MERCADEIG EN L'ADOPCIO

—S'ha acusat de "mafioses" les institucions privades que gestionaven l'adopció legal. Considero erroni i calumniós de generalitzar l'acusació. Per altra banda, no creu vostè que el possible mercadeig de nanos pot existir també en l'administració pública, quan als responsables no els inspira principis ètics?

—No crec que en l'adopció tingui més garantia la gestió pública que la privada; en tot cas la pública, per definició, el que té és més control. La llista de matrimonis sense fills que està en poder de la nostra Direcció General és rigorosament controlada i la coneix la persona que la fa, el cap de negociat, el cap de secció, el cap de servei i el mateix Director General, en aquest cas, jo. Aquí, potser, més que "dinners bruts" hi pot jugar el món de la influència. Si un Conseller, posem per cas, em diu: "Tinc un matrimoni amic que vol, adoptar; està en la seva llista; vegi vostè si pot fer-hi alguna cosa..." M'entén?

El Sr. Antoni Castella i Riera, actual Director General de Protecció i Tutela de Menors, és tot un senyor: mesura de les paraules, reflexiu, amable, dialogant, receptiu a les opinions alienes i summament preocupat pel càrrec que ocupa. En acomiadar-nos m'obsequia amb un llibre interessantíssim que ha editat el seu Departament: "Cinc anys per a la dignitat i l'educació en llibertat dels nostres infants i adolescents". El Sr. Castella comenta que tot aquell que vol lliurar-se d'alguna manera a la problemàtica de la marginació social ha d'estar mentalitzat que no assolirà mai la perfecció que desitja i que només pot aspirar a resoldre una petita part dels problemes humans. En això estem completament d'acord i de la nostra conversa en el seu despatx n'ha nascut una vera amistat.

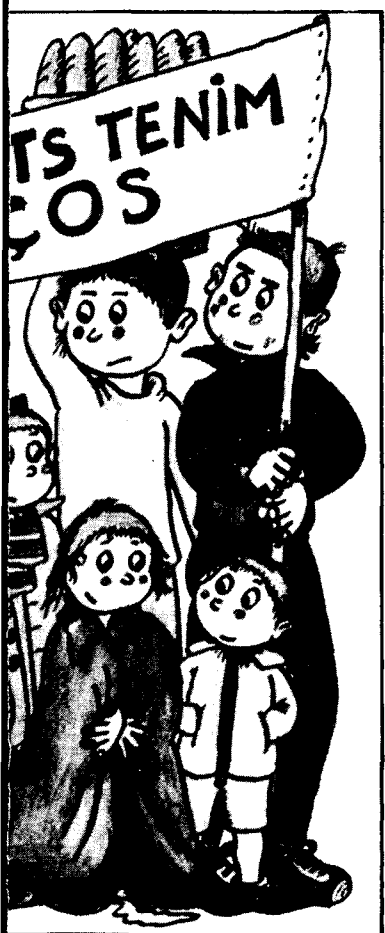
FRANCESC GAMISSANS

"Cinc anys per a la dignitat i l'educació en llibertat dels nostres infants i adolescents"

, és una obra que ha publicat la Direcció General de Protecció i Tutela de Menors del Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya. Ha estat amb motiu del Reial Decret del 5 de juny de 1980, que estableix els traspasos corresponents a la competència exclusiva que, sobre institucions públiques de protecció i tutela de menors, atorga l'article 9.28 de l'Estat de Catalunya.

Llibre bàsic sobre la nova estructuració jurídica, social i pedagògica de la tutela i protecció de menors a Catalunya.

CALENDARI

Diumenge, 27 de setembre. XXVI del temps ordinari. Sant Vicenç de Paül, fundador; sant Adolf i sant Joan, germans màrtirs. El sol surt a les 5'43 i es pon a les 17'40 (hora solar). Festa major a Alps, Artesa de Segre, Rialb, Canet d'Adri, la Nou de Gaia, Dilluns, 28 de setembre. Sant Venceslau, rei màrtir; sant Exuperi i sant Salomó, bisbes. Sant Heliodor, màrtir.

Dimarts, 29 de setembre. Els Sants Arcàngels Miquel, Gabriel i Rafael. Santa Gudèlia, màrtir. Festa major a Alcanar, Almatret, Bell-lloc d'Urgell, Camarasa, Castellar de n'Hug, Ciutadilla, Lleida, Molins de Rei, Os de Balaguer, Riudellots, Dimecres, 30 de setembre. Sant Jeroni, Doctor de l'Església i santa Sofia, vídua.

Dijous, 1 d'octubre. Santa Teresina de l'Infant Jesús, verge i santa Júlia, màrtir. Sant Remigi, bisbe.

Divendres, 2 d'octubre. La Mare de Déu de l'Acadèmia, patrona de Lleida. Els sants Àngels de la Guarda. Beat Berenguer, bisbe.

Dissabte, 3 d'octubre. Sant Francesc de Borja, S.J. i santa M.ª Josefa Roselló, fundadora.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

27 de setembre. Diumenge, XXVI de durant l'any. Lectures: Primera Ez 18,25-28, S 24, segona Fl 2,1-11, tercera Mt 21,28-32.

28 de setembre. Dilluns de la setmana XXVI de durant l'any. Lectures: Primera, Za 8,1-8, S 101, segona Lc 9,46-50.

29 de setembre. Dimarts. Els sants arcàngels, Miquel, Gabriel i Rafael. Lectures: Primera, Dn 7,9-10.13-14, o bé Ap 12,7-12a, S 137, segona Jo 1,47-51. (Za 8,20-23, S 86, Lc 9,51-56.)

30 de setembre. Dimecres de la setmana XXVI de durant l'any. Lectures: Primera, Ne 2,1-8, S 136, segona Lc 9,57-62.

1 d'octubre. Dijous de la setmana XXVI de durant l'any. Lectures: Primera, Ne 8,1-4a.5-6.7b-12, S 18, segona Lc 10,1-12.

2 d'octubre. Divendres. Els sants Àngels. Lectures: Primera, Ex 23,20-23, S 90, segona Mt 18,1-5.10. (Ba 1,15-22, S 78, Lc 10,13-16.)

3 d'octubre. Dissabte de la setmana XXVI de durant l'any. Lectures: Primera, Ba 4,5-12.27-29, S 68, segona Lc 10,17-24.

Litúrgia de les hores: Setmana II

D'ACÍ I D'ALLÀ

La nena cega i muda

Acabo d'emocionar-me tot llegint la Simfonia pastoral en què Gide relata que un pastor de l'església evangèlica s'emportà a casa seva una nena cega i muda un cop morí la velleta sorda en la baraca de la qual la nena vivia, si d'allò en diem viure. Què commovedor resulta imaginar-se aquell pastor i la seva esposa els quals feien temptativa rera temptativa a fi que aquell cos que semblava inhabitat arribés a relacionar sensacions corporals a un so, a una paraula, a una idea. Aquella acció humanitària em fa pensar en un que allargués una corda a un pou fondo i negre amb l'esperança que, al moment menys pensat, una mà l'agafarà. Els qui actualment tenen cura de nens o nenes privats de sentits, poden apropiat-se les paraules del pastor el qual diu que tal sol·licitud és la que tindrà Jesús amb l'ovellata perduda. Els progressos que fa un infant al qual anem desvetllant algun sentit dona una alegria semblant a la de l'aurora que anuncia el sol.

PERE CAMPAS BONAY
Monestir de l'Estany

HOMES I INSTITUCIONS

L'home no vol tants drets, sinó un nou ordre just

Quin futur preparem pels infants de demà?

El dia en què es va fer pública la Declaració Universal dels drets de l'home, tothom es pensava haver assolit un cim molt alt. I vingueren discursos d'esperança, i promeses dels diferents governs. El món semblava despertar-se a una nova matinada. Certament, hi hagué persones que posaren tot el seu esforç, i més, per caminar per sendes de pau. La bona voluntat arrossegà consciències que ocupaven llocs importants en les directrius de la humanitat. Després d'una guerra, la fe sincera en el demà, mai més cap desastre.

No cal repassar la nostra història pròxima, els fets parlen sense paraules. La xifra dels milions de morts a causa de les guerres, ens omplen de vergonya: Fem declaracions per després no complir-les. Els drets de l'home van donar pas als drets del treballador, als drets de l'infant, als drets de la dona, als drets dels que no han nascut encara... Si es respectessin els primers no hauria estat necessari escriure els altres. Però el problema és més de fons.

Quan es fa una proclamació de drets no es dubta de la bona intenció dels promotors, però aquests mateixos promotors semblen oblidar la realitat intrínseca de la nostra societat.

La dignitat de la vida humana no es pot reduir a un terreny legalista —que només demostra la incapacitat material d'un nou ordre internacional— sinó que demana un canvi radical de les estructures.

La Convenció Europea sobre els drets de l'infant es prepara desconexant els continguts del projecte de la Convenció Mundial dels drets de l'infant, de

l'ONU —projecte que ha de reemplaçar la Declaració Universal dels drets de l'infant, de 1959—, un treball summament important però que no uneix esforços. Aquests drets ja estan expressats en els drets de l'home. Per què insistir de nou en el mateix tema?

Allò que es diu té un gran sentit i és necessari saber-ho i respectar-ho. Així i tot no es dirigeix a un canvi que possibiliti el seguiment d'aquestes mesures de manera autèntica. Els membres de l'ONU i els de les seves diferents comissions saben prou bé que des del dia de la fundació de l'Organització van lligar-se les mans acceptant el dret a vet d'unes quantes potències aliades juntament amb l'URSS. I malgrat que s'intenti avançar en "la humanització de la humanitat", no és possible aconseguir-ho si no canvien les estructures, les relacions de poder, el sistema monetari, l'ordre internacional, i sobretot el cor de l'home.

Aquests canvis obririen la porta a un demà millor, a una vida amb veritable pau, a un ordre just i a unes relacions basades en l'amor. Crec sincerament que aquests canvis estan a l'abast en la nostra petita vida de cada dia, en la nostra actitud de ciutadans responsables que exigeixen dels seus governants acció solidària envers els pobles oprimits, perquè nosaltres mateixos ens solidaritzem amb els qui pateixen. Assolir-ho és una tasca de tots; pel cristià és una tasca que té el seu guia en Jesús Ressuscitat, i en un estil de vida: "Estimar com Ell va estimar".

NÚRIA ORIOL PALAREA

ADULTS EN LA FE

Vocació i missió dels laics (II)

JOAN GUITERAS i VILANOVA

Ensems, com en el cas de la vocació, s'afirma un aspecte personal de missió. Hi ha una manera pròpia de realitzar la missió de l'Església. Això vindrà determinat per la situació particular de cada laic en el món: "les seves dots humanes, els seus carismes, la seva responsabilitat, les necessitats reals de l'Església i del món". I continua: "La missió comuna es concreta en diverses missions, dutes a terme individualment o en grups, missions ocasionals o permanents, algunes de les quals poden ser reconegudes com a ministeris, sense que per això les altres es considerin de menor importància". El document té interès a posar de manifest que la relació directa amb el món "és allò que dona a la missió dels fidels laics la seva pròpia especificitat". Això no significa que no pertoqui als seglars aportar també elements de comunió eclesial.

En el món i la família humana

El document de treball del proper Sínode considera que els laics, en ordre al desenvolupament de llur missió, han de conèixer bé la relació entre Església, món i Regne de Déu. Descriu, primerament, la noció de món. És "la immensa realitat de la creació, que és fonamentalment bona, perquè és obra de Déu. L'actitud cristiana enfront del món creat és una actitud positiva, que rep amb agraïment els dons del Creador, s'alegra per tots els progressos realitzats en el coneixement i en la conquesta humana de l'univers i hi contribueix amb el propi treball. L'Església lloa el Creador i proclama la dignitat de l'home..." Aquí el cristià s'afanya amb els altres homes i, des de la transcendència, amb un horitzó realista, prepara la vinguda del Regne definitiu.

Fent un altre pas, s'identifica món amb el conjunt de la família humana. L'Església, inici i llavor del Regne, ha de fer prendre consciència als homes de la seva vocació a la comunió. "El món humà és objecte de l'amor redeptor". D'acord amb això, l'Església fa camí cap als homes per tal que estimin Déu. Per aquesta raó "els fidels laics

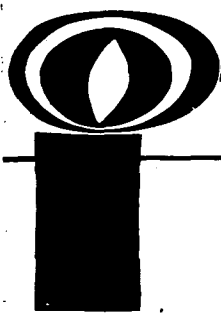
porten al món la fe, l'esperança i la caritat de l'Església, amb vista a la vinguda del Regne de Déu, i reconeixen amb goig, en el desenvolupament social i cultural de la humanitat, nombrosos signes d'obertura a l'acció renovadora de l'Esperit Sant".

El misteri del mal

El document vol ser realista. Per això no fa pas abstracció del problema i la realitat del mal. És ben cristià reconèixer que no estem pas en el millor dels mons. Una simple mirada a l'entron ho testimonia. El món que s'identifica amb el mal i la malícia no pot ser benèfic pels creients. Perquè "l'Església no pot ser còmplice de les tenebres". I per això mateix, "cal un discerniment per desemmascarar els falsos valors i denunciar les injustícies, les violacions de la dignitat humana i allò que s'oposa a la vocació de comunió amb Déu". No, l'escrit, que guiarà els inicis del treball sinodal no es fa il·lusions (en el sentit d'irrealisme del mot). En efecte, afirma que "al cap de vint anys del Concili, l'Església ha d'afrontar una resistència cada cop més forta per part del món a acceptar els valors cristians. En molts llocs hom veu palesament com la història humana està marcada avui per processos contraris a la instauració de totes les coses en Crist. Els fruits de l'esforç humà per dominar el món apareixen com ambivalents. En aquestes circumstàncies l'Església és un signe de contradicció perquè no accepta els principis fàcils d'aquest món". El misteri de la creu marca la seva existència".

En aquest apartat hom reconeix la tensió que experimenten molts laics entre valors i contravalors. I s'indica com cal superar tant la temptació de refugiar-se en formes desencarnades de religiositat —una veritable fuga del món—, com la de renunciar a la fe per coexistir amb el món. El que es demana, en fidelitat a Crist i a l'Església, és un testimoni clar. "L'existència cristiana s'ha de presentar amb valentia com una alternativa als valors d'aquest món"; això és, en tant que són diferents dels que predominen en l'ambient. No en una perspectiva de tancament, sinó en una perspectiva estimulante de proposta sempre oberta".

He volgut subratllar aquestes idees com una modesta col·laboració a desvetllar la sintonia amb el Sínode. No sé si això animarà algú a llegir aquest document. Ho desitjo.

"SI EL PECADOR ES CONVERTEIX I DEIXA DE FER EL MAL, SALVARÀ LA SEVA ÀNIMA"

Aquest text profètic l'escoltem amb relativa freqüència durant el temps de Quaresma. És un text, en efecte, que crida a la conversió i assegura, de part de Déu, un acolliment real d'aquesta conversió. Amb aquestes afirmacions, el profeta ens revela d'una manera ben directa que les relacions entre Déu i els homes no són pas distants, sinó —com escoltarem a l'evangeli— les d'un pare amb els seus fills.

Lectura del llibre del profeta Ezequiel (18:25-28)

El Senyor diu: "Vosaltres penseu: No va ben encaminada la manera d'obrar del Senyor. Poble d'Israel, escolta bé això que et dic: ¿No és la vostra manera d'obrar, i no la meua, la que va desencaminada? Si el just deixa d'obrar el bé, comet el mal i mor, morirà per culpa seva. Però si el pecador es converteix, deixa de fer el mal i obra amb justícia i bondat, salvarà la seva vida. Només que reconegui el mal que havia fet i es converteixi, viurà i se salvarà de la mort".

"RECORDEU-VOS, SENYOR, DE LA VOSTRA PIETAT"

El salm 24 és un recull de jaculatories adreçades a la misericòrdia divina. Per això és tan adequat recitar-ne avui algunes, després d'escoltar la primera lectura. No cal pas pensar en un ordre lògic, sistemàtic. Més val posar-hi el cor en cada una d'elles, i especialment en la resposta: "Recordeu-vos...", perquè recordar és, en la Bíblia, fer.

Salm 24:4-5,6-7,8-9 (R.:6a)

Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes, que aprengui els vostres camins. Encamineu-me en la vostra veritat, instruïu-me, perquè vos sou el Déu que em salveu; i cada moment espero en vos.

R. Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat.

Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat i de l'amor que heu guardat des de sempre. No us recordeu dels pecats que he comès de jove, compadiu-vos de mi, vos que estimeu tant. R.

El Senyor bondados i recte, ensenya el bon camí als pecadors. Encamina els humils per sendes de justícia, els ensenya el seu camí. R.

"TINGUEU ELS MATEIXOS SENTIMENTS QUE HEU VIST EN JESUCRIST"

El fet que l'església de Filips fos tan estimada per Pau no els estalviava pas les dificultats. Sembla que una de les principals, a Filips, com a Corint —¿i on no?— eren les desavinences. N'hi ha prou amb llegir atentament la primera part per adonar-se del que passava. Però el que el leccionari ens vol remarcar és la motivació que Pau dóna als de Filips perquè s'avinguin: la fe en Jesucrist, i en conseqüència la imitació del seu exemple. Massa vegades les motivacions que nosaltres tenim i donem es mouen més en el camp de l'ètica i de les relacions humanes que no pas en les estrictament cristianes. ¿Ho fem bé? ¿N'hi ha prou amb arguments de caire humà?...

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filips (2:1-11)

Germans, per tot el que trobeu en Crist, de fortaleza d'ànima, d'amor que consola, de dons de l'Esperit, l'afecte entranyable i de compassió, us suplico que em doneu plenament el goig de veure-us units per uns mateixos sentiments i per una mateixa estimació dels uns pels altres, unànimes i ben avinguts. No feu res per rivalitat ni per vanagloria. Mireu els altres amb humilitat i considereu-los superiors a vosaltres mateixos. Que ningú no es guii pels propis interessos, sinó que niri pels altres.

Tingueu els mateixos sentiments que heu vist en Jesucrist: [ell, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que s'va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes, i començant de apenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obediència fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exaltat i li ha concedit aquell nom que es pot damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeguin que Jesucrist és Senyor, glòria de Déu Pare.]

"Se'n penedí i hi anà"

Si volguéssim trobar motius per considerar particularment actualitzable la paràbola evangèlica que llegim i escoltem avui, seguint la lectura de Mateu, no ens en faltarien pas. La setmana que comencem ens ofereix un ventall de situacions i de fets que reben una bona il·luminació en confrontar-se amb el que diu Jesús: el començament del Sínode que tractarà sobre la vocació i la missió dels laics, el començament general d'un curs en les diverses activitats, la proximitat de la commemoració del 25è aniversari de la inauguració del Concili Vaticà II el dia 11 d'octubre de 1962...

• Un començament

En tots els casos esmentats hi ha un element comú, que és alhora comú amb la paràbola: el començament. En la paràbola, el fill que realment fa la voluntat del Pare és el que comença a fer allò que no feia, malgrat que la seva reacció sigui inicialment "immobilista": "No hi vull anar, a treballar a la vinya, avui...". L'altre és, de fet, també "immobilista": no hi anà, a treballar a la vinya. No es va moure. Remarquem encara una paraula que el pare diu als fills: "avui". ¿Com no ens recordariem de les paraules del salm: "Tant de bo que avui sentís la seva veu: No enduriu els vostres cors!" (salm 94)? I, per completar l'anàlisi, subratllem el lloc de treball: la vinya (del pare, s'entén). És clar que significa a la Bíblia parlar de la vinya: és el poble d'Israel (vegeu l'evangeli del proper diumenge i la resposta del salm: "La vinya del Senyor de l'univers és la casa d'Israel").

Ara segurament és ben clara l'afirmació del primer paràgraf: l'avui d'aquesta setmana que comencem està curull de crides de Déu per a tots nosaltres, perquè "avui" anem a treballar dins del poble de Déu que és l'Església de Crist i el seu Cos.

El Sínode serà un esdeveniment privilegiat per reflexionar a fons sobre la tasca que correspon a aquesta immensa majoria dels membres del poble de Déu, que són els laics. El nou curs és l'àmbit històric concret en el qual es desenvolupa normalment l'activitat quotidiana, en totes les seves dimensions. I la commemoració de l'inici del Concili Vaticà II és, especialment per a la generació que el visqué, un repte per encarar-se amb aquella font, amb la convicció que res no hi ha tant renovador com anar a les fonts.

• La capacitat de començar

Desentendre'ns del Sínode, com si no ens afectés, o assegurar ja abans de començar que serà un fracàs, que no ens interessarà, que no portarà cap element de renovació per a l'Església, etc., s'assembla molt, quan això ho diuen persones que, d'altra banda, proclamen

que viuen intensament la vida eclesial, i que volen el seu progrés i la seva renovació, al segon fill de la paràbola.

I qui diu el Sínode, diu tantes coses en l'Església! La capacitat de començar no és massa fàcil. I, tanmateix, és el que la paràbola ens ensenya. Començar en el sentit d'estar a punt per obrir-se a nous horitzons, en el sentit d'estar a punt per assumir noves tasques si són encomanades d'una manera prou significativa de la voluntat de Déu... Començar en el sentit de refer un camí que anava portant lluny del terme perseguit. Començar en el sentit de ser capaç de fer una revisió serena i lúcida de la tasca que es porta entre mans, o bé perquè altres ho suggereixen, o bé perquè un mateix, reflexionant, s'adona de les limitacions del seu treball o de les seves idees.

Començar, a més, a causa d'una veu que crida "avui" no pas a quelcom desconegut, sinó a la "vinya". Hi ha una expressió, en un cant, que sempre em deixa insatisfet. Hom proposa com un ideal cristià "inventar, de bell nou recomençar". La paraula "inventar" resulta ambigua, perquè sembla suggerir un element de subjectivitat en la tasca cristiana. De fet, la vida del cristià no s'inventa pas, sinó que ens ve donada per Déu, i l'Església de Crist no s'inventa pas, sinó que és l'Esperit el que l'anima.

• Convertir-se

Per això, el "començar" del cristià és, sempre, un "convertir-se" a quelcom que ens és proposat, i que no surt pas de nosaltres mateixos. La paràbola d'avui té, en definitiva, aquest sentit: és lloat aquell fill que té capacitat de convertir-se, com els publicans o dones de mala vida, sinó precisament perquè han estat capaços d'escoltar de "creure la predicació".

El Concili Vaticà II, ¿no ha estat una gran crida a la conversió? Pau VI ho repetia sovint, amb profunditat d'esperit. I quantes persones, en l'Església, han percebut aquell fet com un moment de conversió, i de fet han "canviat", han començat un treball a la vinya tal com en aquell avui el demanava el Senyor, encara que, de moment, potser sense veure massa de gust moltes de les coses que el Concili afirmava...

Pensar que la situació de l'Església és la mateixa que l'any 1962, i que, per tant, el treball que cal fer a la vinya és el mateix d'aleshores, és un error històric, i un oblit de l'avui de Déu. Àdhuc a nivell social, hom s'adona del desfament que sofreixen les persones que volen conservar, al cap de temps, les mateixes actituds socials i polítiques que en un moment determinat foren d'actualitat. Només els "clàssics" resisteixen la prova del temps, però no per la seva circumstància històrica, sinó pel seu valor transcendent al temps.

"PENEDIT DEL QUE HAVIA FET, ANÀ A LA VINYA. ELS PUBLICANS I LES DONES DE MALA VIDA US PASSEN AL DAVANT"

També avui, com els diumenges anteriors i els que vindran, escoltem una paràbola. Però interessa situar aquest text tal com ens el dóna Mateu: dins la narració de les controvèrsies de Jesús amb les autoritats de Jerusalem, després de la seva entrada triomfal dels rams. Són paràboles, doncs, que cal veure en aquest context polèmic. Aleshores és clar que es tracta de valorar aquí l'autèntica fidelitat a la Paraula de Déu.

Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (21:28-32)

En aquell temps, Jesús digué als grans sacerdots i als notables del poble: "Què us en sembla? Un home tenia dos fills, va dir al primer: Fill meu, vés a treballar a la vinya, avui. Ell respongué: No hi vull anar. Però després, se'n penedí i hi anà. El pare digué això mateix al segon i aquest li respongué: Hi vaig de seguida, pare. Però no hi anà. ¿Quin d'aquests dos va fer el que el pare volia?" Li responen: "El primer".

Jesús els diu: "Us dic amb tota veritat que els publicans i les dones de mala vida us passen al davant cap al Regne de Déu, perquè ha vingut Joan amb la missió d'ensenyar-vos un bon camí, però vosaltres no l'heu cregut, mentre que els publicans i les dones de mala vida sí que l'han cregut. I vosaltres, ni després de veure això, encara no us en penediu ni voleu creure'l".

Llibertat és responsabilitat

Lluitem contra la massificació. La massa despersonalitza. És la persona la que val, no la multitud. Aquestes, i altres, frases són avui molt fàcils d'escoltar a qualsevol fòrum. I són correctes. Proclamen una gran veritat. Assenyalen la ruta que la humanitat hauria de seguir per tal de construir persones i avançar cap a la comunitat, que és l'antònim de massa. La massificació fon i confon els trets personals de l'individu. La comunitat els uneix en un feix individualitzador i complexiu alhora. Dóna lloc a la col·lectivitat, en què cadascú ha de conservar i posar en joc la responsabilitat que li és pròpia. I el que és contradictòriament curiós és que amb tota aquesta filosofia a coll, davant dels desafiaments de tota mena que ens surten al pas, tots tenim com una tendència innata a massificar la responsabilitat. En el fons, massifiquem també la llibertat de l'individu, convertint-la en una mena de fatalisme social. La culpa —la responsabilitat— que les coses no acabin de rutllar, sempre l'atribuïm al grup, a les circumstàncies històriques, o socio-polítiques que ens toca viure, i en últim terme, a Déu com al gran director de l'orquestra humana. Ja ho denunciava Ezequiel: **Vosaltres penseu: No va ben encaminada la manera d'obrar del Senyor** (18:25). Voldríem que Déu fes funcionar la màquina del món de tal manera que ens tragués del damunt tota responsabilitat. ¿Ens adonem que això fóra la mort de la llibertat humana? Per això el salm responsorial ens fa demanar avui: **Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes, que aprengui els vostres camins** (v. 4). Perquè els camins de Déu són

Camins de Déu, camins de llibertat

(Salm 24 -H.25:-4-5.6-7.8-9 R.: 6a)

JOSEP M. ARAGONÈS

els de la vertadera personalització humana, són les rutes de la llibertat, tal com proclama l'antiga divisa heràldica: "Servir Déu és regnar". Així el salmista, no sols demana que el Senyor li mostri els seus camins, sinó que li encamini. Que l'ensenyi i l'ajudi a avançar pels camins de Déu. **Encamineu-me en la vostra veritat, instruïu-me, perquè vós sou el Déu que em salveu; i cada moment espero en vós** (v. 5).

La dialèctica del camí

Un camí és una invitació... a caminar. Sols el caminant, aquell que fressa el camí, sap on mena la senda. I sap també els èxits i els fracassos de la seva peregrinació. El camí de la llibertat no és cap excepció a aquesta regla. S'aprèn a ser lliure, i s'hi arriba, caminant per l'aprenentatge de la llibertat. Que és el mateix que dir: avançant pels camins de Déu. Aquesta aventura, però, no està exempta de sorpreses. Benaurat el qui sempre es manté dret. L'experiència, però, ens diu que ja des dels inicis de la humanitat, la prova i la cai-

guda són accidents del camí de la vida amb els quals s'ha de comptar. Això vol dir que, tot aquell que es proposi fer l'aprenentatge de la llibertat, ha de portar al seu sarró de viatge una bona dosi de tenacitat. Passi el que passi, ell s'alçarà i tirarà endavant. Mireu com ens ho diu el salmista: **No us recordeu dels pecats que he comès de jove, compadiu-vos de mi, vós que estimeu tant** (v. 7). El passat és experiència, però no pot llastar la marxa actual. I ací es manifesta una altra de les característiques de la nostra ruta de llibertat. Hem de tallar totes les amarres: també les que ens vinculen a la memòria dels mals comesos. Déu ens ha perdonat, alliberem-nos també nosaltres. **Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat i de l'amor que heu guardat des de sempre, preguem amb el salm responsorial** (v. 6). A l'arrel de la conquesta de la nostra llibertat s'hi troba sempre l'amor de Déu.

El Mestre de llibertat

El Senyor, bondados i recte, ense-

nya el bon camí als pecadors (v. 8). Déu és el gran pedagog de la humanitat. No fa com segons i quins mestres, que expulsen de classe els mals alumnes. Déu sap "perdre" el temps amb tots i cadascun dels seus alumnes, els homes i les dones del món. Fins es pot dir que és especialista en mals alumnes: **ensenya el bon camí als pecadors**. Jesús, més tard, escenificarà aquest principi que trobem al salm, en la paràbola del bon pastor. A l'ovella que s'ha perdut, li ensenya el bon camí. Déu actua així, diu el salm, perquè és **bondados**. Això ja ho entenem. Es necessita molta bondat per ensenyar sense defallir el bon camí als foraviats. Però és que el salmista hi afegeix també: perquè és **recte**, i això ja ens costa d'entendre. Ens costa i sempre ens costarà. I és que la rectitud de Déu, pel que fa a la seva relació amb nosaltres, pecadors, sols es pot entendre entrant de ple en l'escàndol de la Creu. A una humanitat humiliada per la contradictòria subjecció de la desobediència, el gran Mestre de la llibertat autèntica, la fa passar pel camí de l'obediència amorosa fins a fer-la sortir a la llum de la llibertat. **Encamina els humils** —que potser han après la humilitat en la dura escola de la humiliació— **per sendes de justícia** —llegiu, si us plau, Fl 2:6-11 i Mt 21:31c-32, i veureu la justícia de Déu—, **els ensenya el seu camí** (v. 9). I si retornàvem ara a la lectura d'Ezequiel? **Poble d'Israel —Església—, escolta bé això que et dic: ¿No és la vostra manera d'obrar, i no la meua, la que va desencaminada?** (18:25b). Una pregunta mereix una resposta. I la resposta a aquesta pregunta té un nom —un nom de camí—: conversió.

CULTURA CIENTIFICA

El Dr. Jaume Almera i la seva escola de geologia

14. Perfil sacerdotal del canonge Almera

Que el Dr. Almera va mostrar-se sempre com un sacerdot exemplar és cosa que no cal pas fer notar. Però els nostres lectors agrairan que expliquem què se'n sap més concretament de l'exercici del seu sacerdoci. Ens n'ha quedat prou material per parlar-ne amb detalls ben concrets i de debò interessants. Començarem transcrivint simplement el que ens en diuen.

Alguns testimonis d'autoritat

El canonge Jaume Almera i Comas va morir el 15 de febrer de 1919. El número de març següent de la revista IBERICA publicava una nota necrològica, redactada per Marian Faura i Sans, que entre altres coses deia el que segueix: "Metódico ha sido el sabio maestro en su labor de investigación; enérgico y categorico en sus dictámenes; sobremediano cuidadoso en las determinaciones específicas; vidente ante los fenómenos de las relaciones estratigráficas; perspicaz en los hallazgos de los yacimientos fosilíferos para la caracterización de los horizontes geognósticos; y así ha avanzado constantemente en el campo de la investigación. Como sacerdote fue ejemplar y celosísimo, y su acción se desplegó en beneficio de los enfermos de los Hospitales, de los que fue un excelente administrador".

En el butlletí oficial eclesiàstic del bisbat de Barcelona, en el número corresponent al 14 d'abril de 1919, trobem una res-

senya biogràfica del canonge Almera, en la qual es diu el següent: "Ultimamente ha tomado parte activísima en las sesiones preparatorias del Sínodo Diocesano, presidiendo además una de las comisiones presinodales (aquest sínodo va tenir lloc després de la mort del Dr. Almera; en vida d'ell ja n'hi havia hagut un altre, en el qual prengué part activa i molt important, del 20 al 23 d'octubre de 1890). Sacerdote incansable y prudente, mereció la confianza de sus Superiores en el desempeño de delicados cargos, demostrando estas cualidades y la excelsa virtud de la caridad, en el de Administrador del Hospital de la Santa Cruz, de cuya Junta formó parte, por espacio de varios lustros (va ser exactament durant 17 anys), en representación del Excmo. Cabildo".

El tercer testimoni que volem adduir serà el mateix Almera. Demostrant que no té cap inconvenient a mostrar-se tal com era, amb tota franquesa posà a aquesta dedicatòria a la seva obra "Cosmogonia y Geología" (Barcelona, 1878): "A vuestra mayor gloria dedico este mi pobre trabajo, divino Jesús, esplendor de la sabiduría del Padre, principio y fin y razón última de todas las cosas, por quien fueron creadas de la nada así las visibles como las invisibles, y todas ellas viven, se mueven y subsisten. Vuestro es el fruto de mis desvelos, también toda la gloria. Ayuden estas breves páginas a que sea reconocido y alabado de todos vuestro Nombre soberano, y a que vuelva El a rei-

Del llibre "El Dr. Almera i la seva escola de Geologia" de F. NICOLAU i J. VALLS

nar en el mundo científico como reina sin contradicción en el cielo. Vuestro humilde siervo J.A., pbro."

La seva vida de sacerdot

El Dr. Almera era un home de poques paraules. Anava sempre al gra; no volia perdre el temps. Aquesta austeritat de caràcter feia que la seva pietat no s'exterioritzés gaire en les converses. Per això la seva religiositat no cridava l'atenció, però es palesava amb els fets: calava, s'imposava en profunditat en aquells que habitualment el tractaven.

El programa diari del canonge Almera era ben simple: al matí anava a complir amb el seu deure a la catedral; hi deia la missa i confessava una estona, més o menys llarga. Abans d'anar a dinar, que sempre ho feia a les dues puntualment, passava a fer la visita al Santíssim. Després de dinar feia mitja horeta de migdiada i tornava a la catedral per l'oració de la tarda. A continuació anava al museu del Seminari a treballar fins a dos quarts de nou. Quan se'n tornava a casa, que era al carrer dels Sagristans, l'acompanyava els seus darrers anys en Salvador Vilaseca, el qual llavors era un estudiant de Medicina, que es dedicà algun temps a la geologia i més tard seria el Dr. Vilaseca, Director de l'Institut psiquiàtric "Pere Mata" de Reus i eminent prehistoriador de les comarques tar-

ragonines.

Durant el sopar, diuen els que el recorden, gairebé no parlava, cosa que estava d'acord amb el seu caràcter d'home de poques paraules, però no deixava mai de resar després en grup el Sant Rosari. Si li havien regalat alguna entrada per al teatre Poliorama ubicat com encara avui als baixos de l'edifici de l'Acadèmia de Ciències o alguna altra diversió, l'esquinçava; i si la seva neboda podia arregar-la abans que ho fes, l'aprofitava, i el canonge hi havia fet el comentari: "El fum sempre respira".

El seu caràcter auster, i gairebé malagradós en aparença, li havia produït algun disgust. Un dia que estava estudiant la geologia d'un barranc allà al Penedès, el van trobar uns guàrdies civils, que li preguntaren què feia allí: "Què n'heu de fer!" respongués el nostre home, i se l'emportaren detingut. En arribar a la Masia Guineu de Sant Sadurn, els de la casa, la família Mir molt amics seus, el recongueren i la guàrdia civil el deixà anar. El cap de casa d'aquella família era Marc Mir i Capella que fou diputat de la Diputació de Barcelona.

Quan Mn. Roig, molt amic seu, va ser nomenat rector de Vilassar, va voler fer l'entrada a la parròquia acompanyat del Dr. Almera. Així es féu, i quan arribaren a l'església hi havia una gran gernació de fidels expectants. El canonge Almera que no estava pas per perdre gaire temps va pujar a la trona i digué: "Bé, us presento el nou senyor rector; ja hem arribat, i res més".

Són ben necis tots aquells homes que s'han quedat amb el desconeixement de Déu i no han estat capaços de descobrir qui és Ell per les coses bones visibles, ni n'han reconegut l'artífex de fixar-se en les obres. Sav 13,1

No cal dir que la gent va quedar molt decebuda d'una arribada tan eixuta.

La seva espiritualitat d'afany de perfecció el va portar a voler ingressar a la Companyia de Jesús. Es conta que va anar a la residència dels jesuïtes i el feren esperar com unes dues hores, i el reberen portant un ocell engabiat. No sabem si per la broma, que entengué com un símbol que ara hauria de romandre com en una gàbia, o pel temps que li havien fet perdre fent-lo esperar, el cas és que va veure que allò de jesuïta no era per a ell i ho deixà córrer.

La seva austeritat era sincera; fins i tot amb si mateix. Només cal dir que donava íntegre el seu sou de Degà a l'Hospital de Sant Pau i de la Santa Creu, del qual era l'administrador, com ja sabem, i encara hi afegia altres donatius. I a l'hora de la mort deixà, a més, com a llegat a l'Hospital, 2.000 ptes. per pròpia ordre i pels seus hereus 2.500 ptes.

On es pot veure la profunda religiositat del nostre home és en les llibretes d'apunts i propòsits que feia quan practicava exercicis espirituals. En els corresponents de juny de 1899, fets a Manresa, hi trobem, per exemple: "Proposo senyaladament dirigir a Déu les lloances de Laudes, en reparació de les blasfèmies dels cristians i adreçar tot el rés i el Sant Sacrifici de la Missa a pregar pels sacerdots i religiosos en particular".

Un altre aspecte important són els seus sermons; però aquests es mereixen un capítol a part.

Gilberte Doumar

El testimoniatge d'una cristiana a Beirut

Gilberte Doumar és un dels 220 laics consultats amb vistes al Sínode que se celebra aquesta tardor. Libanesa d'origen siri, mare de tres fills, membre del Consell Pontifical pels Laics, responsable dels Focolari, participa activament en el treball dedicat al tema: "Presència al món per construir el Regne". La seva veu deixa filtrar l'emoció mentre ens parla de la seva vocació, de la seva missió com a creient en un país mort.

—Quina és la situació al Líban?

—Des d'un punt de vista militar, ha retornat la calma. Però a nivell econòmic, la situació és humilant. El gran nombre de refugiats a la nostra regió, agrupats sobre uns 800 km² ens obliga a fer cues llarguíssimes per tot: el pa, el sucre, la benzina. Penso que els libanesos se senten humiliats. El meu espòs va ser víctima d'un atemptat i va perdre la vista després d'aquest xoc. Resta immòbil a casa i jo he hagut d'abandonar el meu lloc de professora de literatura francesa.

—Què fan els laics a Beirut?

—Fins ara, la vocació i la missió del laic no eren compreses del tot. El Vaticà II havia obert un camí molt tímid. Però els condicionants de la guerra provoquen una renovació de la missió del laic. Al Líban els sacerdots són unànimes a crear una consciència cristiana, a suscitar el compromís evangèlic del laic allà on es trobi, sobretot en el món polític, en el de l'economia i en el de la salut, que són els camps més vulnerables. El proper Sínode serà un moment providencial per a suscitar aquest esperit cristià.

Però del Sínode, nosaltres n'esperem una comunió eclesial, ja que la nostra Església oriental ens sembla una mica hieràtica. Els responsables ho tenen tot a les seves mans. Els laics no viuen una comunió efectiva. I aquesta serà una obra a llarg termini.

—Quin significat té per a tu el sofriment?

—La guerra dura des de fa 13 anys. Hem experimentat el sofriment i la pobresa juntament amb moltes altres famílies al Líban. Els nens que han comprès —des de la seva petitesa— l'acceptació del patiment, són molt més madurs que els infants crescuts en famílies que s'hi rebel·len. Assumir el sofriment, dia a dia, dona una serenitat i una maduresa que no dreix l'esperança de la nostra Església. És necessari oferir aquest sofriment amb un esguard constant a la Creu, a Jesús crucificat, abandonat. S'ha de compartir aquest sofriment amb Ell.

—S'ha d'escollir el sofriment?

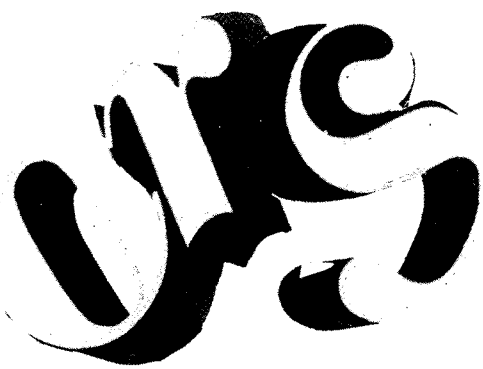
—No, hom no pot escollir el sofriment. És una dinàmica que dona l'amor, que dona la vida, la resurrecció del món. La meua relació amb algunes famílies em confirma que els fruits són molt bons en aquells que han volgut viure la teologia de la creu. Són els més autèntics. Al Líban insistim molt en el paper de la família, és la realitat més traumatitzada. Les nostres famílies es troben per ajudar-se i per viure juntes aquest patiment.

D'aquesta manera les famílies poden aconseguir la seva pròpia resurrecció. Hem trobat la força per no abandonar el Líban. Fins i tot si a la nostra zona cristiana, una persona de cada tres està en atur i

una sobre cinc ha emigrat. Els qui ens quedem, hem fet una mena de pacte entorn d'aquesta teologia de la creu per mantenir el cristianisme en aquest país.

C.C.

La guerra ja fa 13 anys que dura.

és una associació femenina oberta a tothom amb el seu local social al carrer de la Torre n.º 28, àtic 1.ª (Josepets).

La nostra finalitat és arribar a la persona que es troba sola, oferint-li amistat i ajuda.

Creiem que comunicar-se és viure, per això procurem que el nostre centre sigui un cercle d'amistat, de cultura i d'acolliment.

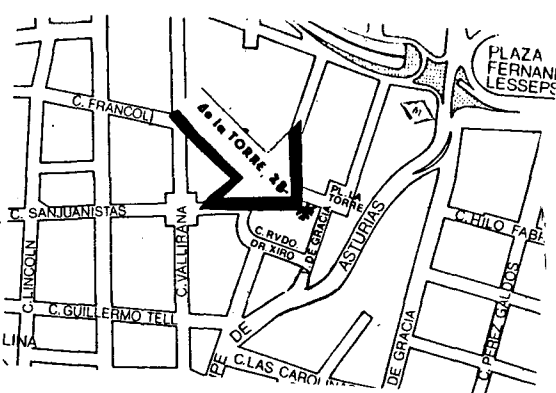
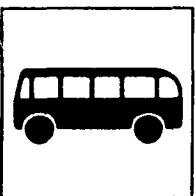
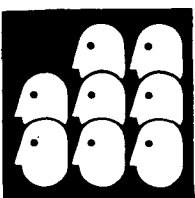
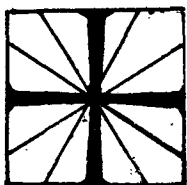
Hi ha diferents activitats culturals i de formació, com són per exemple: classes de català, d'anglès, d'història etc. Conferències i visites comentades.

També hi trobareu activitats manuals: macramé, tall i confecció, esmaltat en fred, gravat sobre vidre...

I una sèrie d'excursions molt engrescadores.

La inauguració del curs serà s.a. D.p. el proper diumenge dia 4 d'octubre a les 12 del matí amb la celebració de l'Eucaristia al nostre local social del carrer de la Torre n.º 28, àtic 1.ª

Us hi esperem. Ens agradaria molt poder-vos saludar.

Més INFORMACIÓ
al telèfon: 217 10 28
de dilluns a dijous
de 6 a 8 tarda

Històries, llegendes i tradicions del romànic català

Sant Pere d'Alp guardà les relíquies de dos sants

Actualment associem el nom d'Alp amb esports d'hivern, urbanitzacions, estiuatge, segones residències i moltes altres coses lligades amb el progrés i la modernitat. Són coses i circumstàncies que reflecteixen la realitat actual de la vila. Les coses, emperò, eren ben diferents uns anys enrera. Les activitats dels habitants d'Alp eren molt diferents a les actuals. Els temps han canviat. Llavors es dedicava una atenció preferent a l'agricultura i la ramaderia que eren les fonts de riquesa més importants. Avui dia aquestes activitats han gairebé desaparegut.

La població ha conservat, això no obstant petits records i vestigis d'altres temps. Un vestigi del passat és la seva església parroquial de Sant Pere. L'edifici, malgrat les reformes, guarda certs elements de la seva primitiva construcció romànica.

Les relíquies de dos Sants

Aquest temple parroquial, d'una antiguitat que passa del mil·lenni ha de tenir infinitat d'anècdotes o d'històries interessants per explicar i que no coneixerem mai. El que sí ha arribat a nosaltres, embolcallat entre la llegenda i la realitat, és el cas molt curiós que fa referència a unes relíquies que pertanyien a dos sants distints que foren dipositades en aquesta església d'Alp. Malgrat el desig del poble que les volia conservar, varen anar a parar a d'altres indrets.

Aquests dos sants foren sant Vicenç d'Osca i sant Guillem de Llivia, dos personatges distints tant en el temps com en la seva biografia. Tingueren, però, un punt en comú. En haver estat protagonistes, després de les seves morts, de la picabaralla entre els habitants d'Alp, amb els qui aconseguiren arravatar-los tan preades relíquies.

El martiri de sant Vicenç d'Osca

La primera història s'inicia amb el martiri de sant Vicenç d'Osca per ordre del cònsol Decià, fet ocorregut a València l'any 304. Amb els anys, els cristians d'aquella ciutat aixecaren un temple anomenat de Sant Vicenç de la Roqueta per guardar les despulles

del Sant màrtir. Fent un gran salt en el temps, ens trobem amb el fet de la invasió de la península Ibèrica pels sarraïns, que amb el seu avenç imparabable arriben a la ciutat de València, destruint o cremant tots els edificis civils i religiosos de la població llewantina, entre ells l'església on reposaven les despulles de sant Vicenç d'Osca.

Aquest fet arribà al coneixement d'uns frares que vivien en un monestir molt allunyat de la ciutat de València. Eren els monjos de Conques a l'Aquitània. Aquella comunitat religiosa prengué la determinació d'intentar salvar les relíquies de sant Vicenç guardades a València i portar-les al seu monestir perquè rebessin l'adoració i el respecte de tota la gent de més enllà del Pirineu.

El rescat del cos de sant Vicenç

Per dur a terme aquella missió tan arriscada es pensà en un frare anomenat Audal, i que suposament seria el més espavilat, i alhora el més valent; el cas és que Audal arribà a València després d'un llarg i accidentat viatge. Un cop allí, amb l'ajut d'un jueu, va aconseguir rescatar el cos incorrupte de sant Vicenç de les ruïnes de l'església de la Roqueta i treure'l de la ciutat.

En la peregrinació en direcció al seu monestir de Conques, passà amb la seva preada carga per la ciutat de Saragossa. En aquella població, el frare pensava fer una curta estada per reposar. La notícia de la seva acció, arribà al coneixement del senyor Bisbe que ordenà personalment que aquell cos sant fos confiscat i portat solemnement a l'església de Santa

Maria, la més important de la ciutat.

Les relíquies arriben a Catalunya

Mentrestant el pobre monjo fou expulsat de la ciutat de l'Ebre, i hagué de tornar amb les mans buides al seu monestir de Conques. Allí la comunitat li recriminà severament el seu fracàs i en càstig l'expulsà del convent. El pobre frare buscà desesperadament ser acollit en un altre monestir de la regió, essent acceptat finalment en el de Castres. Allí explicà les seves dissorts i també el seu desig de recuperar tard o d'hora les sagrades relíquies que hagué d'abandonar a Saragossa. Aquest desig fou també compartit pel pare abat d'aquest monestir, que va pendre la decisió d'intentar la recuperació de les relíquies de sant Vicenç i portar-les al seu convent. Per dur a terme el seu desig, va contactar amb un personatge molt important d'aquella època. Ens referim al comte Salomó de Cerdanya, el qual prometé al pare abat que gràcies a les seves influències i a les amistats de què gaudia a Saragossa, li seria certament senzill recuperar aquelles relíquies, cosa que va aconseguir amb certa facilitat, aconseguint apoderar-se d'aquell cos santificat. Ajudat pels frares de Castres, entre ells el propi Audal, pogué arribar sense dificultats a Catalunya.

Esdeveniments miraculosos

La peregrinació pel Principal de les sagrades relíquies fou plena d'esdeveniments miraculosos i sobrenaturals. S'explica el cas d'una curació a Balaguer, on una dona cega recuperà la visió, i una altra a la població de Berga on un tolit recuperà el moviment de les seves cames. Fou per aquest seguit de fets prodigiosos que el comte Salomó de Cerdanya tingué el desig que el cos de sant Vicenç fes una estada a la població d'Alp, i així aquelles relíquies foren exposades públicament a l'església de Sant Pere sobre el propi altar de la parròquia.

Els frares s'enduen les relíquies d'Alp

Pel que sembla, la quantitat de fets prodigiosos que s'expliquen durant l'estada d'aquell sant a la població d'Alp, féu pendre la decisió tant per part del comte com de la població, que aquelles relíquies havien d'acabar allí el seu complicat viatge i quedar-se

S'expliquen infinitat d'anècdotes d'aquest temple parroquial. (Fotó: Arxiu Gavín)

definitivament en aquesta població.

Aquesta decisió, com és fàcil de comprendre, no agradà gens ni mica als frares de Castres que havien organitzat aquella aventura per tenir les relíquies de sant Vicenç al seu monestir d'Occitània. I així una nit, els monjos benedictins entraren a l'església de Sant Pere, i aprofitant que tot el poble dormia, recuperaren les relíquies, abandonant la població sense ser descoberta. Caminaven a pas lleuger durant tota la nit en direcció a la vila de Llivia, i des de aquesta bonica població feren cap definitivament al seu monestir de Castres.

Suposem que el disgust i la desolació deuria haver estat molt gran entre els habitants d'Alp que es quedaren sense el sant Vicenç miraculós, un cas que curiosament es va repetir temps més tard amb la figura de sant Guillem de Llivia, la història del qual fou, si fa o no fa és aquesta:

El cas de Guillem de Llivia

Guillem de Llivia era un sant baró que a les acaballes de la seva vida va pendre la decisió d'anar en peregrinació a Compostel·la per postar-se als peus de l'Apòstol. El cas és que després de sortir de la seva vila, concretament en entrar a la població d'Isòbol, es trobà molt malalt; veient que la seva fi era molt pròxima, demanà que el portessin a Alp on hi havia un altar dedicat a sant Jaume. Fou allí, resant davant de la imatge, que deixà aquesta vida. La gent d'Alp ignorant de les virtuts i de la vida de santedat de Guillem, l'enterraren a la sagrera, tocant a l'església parroquial.

Al poc temps de ser enterrat, ocorregué que unes pobres cegues que pensaven també anar en peregrinació a Compostel·la, feien les seves oracions just sobre la tomba de sant Guillem i, el miracle s'esdevingué: les dues invidents recuperaren la vista.

Llivia reclama el Sant

Els habitants d'Alp, coneixedors d'aquell prodigi, pensaren que aquell cos sant no havia de

continuar enterrat en el cementiri i es prengué la determinació d'instal·lar la seva tomba a l'interior del temple i així, en una gran festa religiosa, el cos de sant Guillem de Llivia fou enterrat solemnement a l'església de Sant Pere.

Aquest fet va arribar al coneixement dels habitants de la vila de Llivia, que pensaren que aquell sant baró fill del seu poble, no podia reposar eternament en un lloc que no era la vila que el va veure néixer i en la qual va passar tota la seva vida. Reclamaren pels conductes més o menys diplomàtics la possessió del cos de sant Guillem. Com és natural els vilatants d'Alp es negaren totalment a retornar a aquelles sagrades despulles.

Recuperació

En aquell moment es planejà per part dels de Llivia la manera de recuperar les relíquies; i així una nit, un escamot d'homes s'acostà a Alp, entrà dins l'església i obrint la tomba i s'emportaren el cos de sant Guillem emparats per la fosca. Heus ací, però, que una velleta que tenia molt mal son, va descobrir els intrusos i començà a cridar, despertant tota la població que va sortir en persecució d'aquells homes que volien robar-los les relíquies. En la seva fugida, els de Llivia, aconseguiren travessar el riu Segre, mentre que els perseguidors en arribar prop del riu veieren esparverats com les aigües pujaven sobre el nivell normal, barrant-los totalment el pas, i s'adonaren que era del tot impossible travessar aquell riu tan crescut.

Això els feu pensar que era la voluntat de Déu que sant Guillem de Llivia reposés per sempre a la vila que el va veure néixer, i així, tristos però conformats retornaren per segona vegada a la seva vila amb les mans buides, desistint d'intentar la recuperació tant de sant Vicenç com de sant Guillem; dos sants que malgrat no poder-se quedar a Alp, de ben segur que les seves gràcies i la seva protecció no van faltar mai a aquest poble i als seus habitants, els quals, malgrat el disgust de perdre aquelles santes despulles, acceptaren amb resignació la voluntat celestial.

JOSEP M. BROTO I TWOSE

DIALÈG JUDEO-CRISTIÀ COM A FONT DE CREIXEMENT PERSONAL

Mario Staz, expert en els simbolismes de l'ànima hebrea, ens ajudarà a comprendre millor moltes de les narracions, imatges, formes expressives i girs lingüístics de la Sagrada Escripura, car tota tradició mística es caracteritza per les seves paradoxes verbals, els tàcits abismes i els seus silencis significatius no sempre fàcils d'interpretar.

PROFESSOR: MARIO SATZ. Poeta, novel·lista i traductor. Ha estudiat Bíblia, antropologia i història del pròxim Orient a Jerusalem, i l'obra de l'humanista Pico della Mirandola a Florència.

DIES: Els dimecres de 12 a 13.30 h. des del 14 d'octubre fins el 15 de juny, amb la possibilitat d'inscriure's per trimestres.

CENTRE DE CREIXEMENT PERSONAL
Gran Via, 690, pral. 2.ª - 08010 BARCELONA
Tel. 232 51 53, de 10 a 1 i de 4 a 7

Un pelegrinatge a Israel són uns exercicis espirituals.

Pelegrinatge dels Grups d'Oració i Amistat a Terra Santa

Les agències de turisme tenen una frase que vol atraure el qui visita Israel: "Anirem a Tel-Aviv on la gent es diverteix, a Haifa on es treballa i es produeix, a Jerusalem on es prega". Per als cristians, en canvi, un viatge a Israel té un sentit de pelegrinatge en el qual es viu experimentalment la segona setmana dels Exercicis de sant Ignasi: "ver sinagogas, villas y castillos por donde Cristo Nuestro Señor predicaba". No és que, de tot això, en quedi gran cosa, és clar, però cada racó de paisatge, cada excavació arqueològica, cada església de les moltes que recorden els fets evangèlics, són paraules vives que enriqueixen amb matisos nous tot allò que sabem sobre Jesús. Aquest va ser el sentit del pelegrinatge que els grups d'Oració i Amistat van organitzar a Terra Santa recentment.

La consciència de Terra promesa continua viva en el cor dels jueus. En van ser signes, per exemple, el cant de l'"havenu shalom alejem" amb que un grup d'israelites que, com nosaltres, pelegrinaven, van festejar l'atterratge de l'avió sobre la pista de Tel-Aviv; també la reunió de persones que s'apleguen diàriament davant el Mur de les Lamentacions que conserva els carreus del Temple construït per Salomó; o el descans sabàtic que se segueix a Jerusalem on a partir de la tarda del divendres la circulació escasseja i els més observants es vesteixen de rigorós negre, amb un gran barret també negre i amb la calça curta lligada sota els genolls. Sorprenen els jueus del nostre hotel emorzant el dissabte al matí, tots ben abillats, sense treure's per res

el barret del cap, enfonsat arran d'orella.

Confluència de creences

A Jerusalem hi conflueixen el judaisme, l'islamisme i els cristianisme, en una actitud de mútua tolerància. L'esmentat Mur de les Lamentacions, la Gran Mesquita d'Umar en el mateix lloc on fa segles hi havia el "Sancta Sanctorum", la Basílica del Sant Sepulcre que té en un altar lateral la capella de la Crucifixió sobre la mateixa roca on Jesús va morir, són testimonis que reclamen el pas de la simple tolerància a una autèntica reconciliació. A Jerusalem hi ha els elements materials per tal que aquesta reconciliació es produeixi. Ara només hi manca l'esforç i la voluntat dels homes per aconseguir-ho. Nosaltres ja hi vam posar el nostre gra de sorra quan a la nit del mateix divendres que hi vam arribar pregàvem davant el Mur de les Lamentacions per una noia jueva de Barcelona, malalta de càncer, per a qui la seva mare, en el mateix aeroport del Prat, ens demanava que ho fèssim moments abans de pujar a l'avió.

Jerusalem és una ciutat lluminosa quan hom se la mira des de la muntanya de les Oliveres, a l'indret on Jesús s'aturà per plorar-hi el Diumenge de Rams. La grisor monòtona i ben arreglada dels edificis moderns, fets amb pedra del país, i el color amarronat de les muralles de la ciutat vella es combinen amb la verdor dels múltiples jardins i amb l'or assolellat de la cúpula de la Mesquita d'Umar.

Ahora, quan hom s'hi endinsa, Jerusalem apareix rica i pobre. L'esveltesa dels edificis funcionals —no sempre de bon gust— del sector jueu contrasta amb la rudeza dels barris àrabs i amb la brutícia dels seus carrers. En recórrer l'estret carrer àrab que arrenca de la Porta de Damasc, a la ciutat vella, hom queda astorat per la multitud de mosques que, a les carnisseries, es passejen voluptuosament i sense cap oposició sobre els penjolls de carn que s'hi venen. Tot un espectacle!

Relíquies del passat

A Jerusalem, encara s'hi conserven els soterranis de la Torre Antònia on Jesús fou coronat d'espines abans que Pilat el condemnés a mort. En una llosa de terra, ratada pel temps, encara s'hi endevina el joc del rei, esculpit a navalla, amb que els soldats es divertien a costa dels presoners. Les runes de la piscina probàtica, Getsemani amb vuit oliveres que tenen més de mil set-cents anys, la roca del Calvari, etc... afinen la capacitat de regular el curs del temps i contemplar Jesús "como si presente me hallase".

Cada dia tenim un autocar a la nostra disposició. Visitem Betlem i Ain Karen on en l'església que commemora el naixement de Joan Baptista tenim el goig de llegir el "Benedictus" en català en un enrajolat endossat al mur on es llegeix: "obsequi de CATALUNYA CRISTIANA". La xardor és immensurable el dia que anem al Mar Mort. Tant al sol com a l'ombra. Quan ens hi banyem, les seves

aigües gelatinoses justifiquen de sobres el 25% de sal que porten en contraposició al 5%-9% de les nostres platges. Les runes del monestir del Qumran ens recorden l'espiritualitat jueva del temps de Jesús. Jericó ens va reviure la conversa de Jesús amb Zaqueu... La calor no ha minvat i les taronjades que ens venen els àrabs estimulen l'agraïment de les nostres goles resseques. Som en territori ocupat en la guerra dels sis dies. Arreu s'hi veuen grupets de soldats, sobretot a Hebró on la tomba dels patriarques —avui l'edifici és meitat sinagoga i meitat mesquita— és custodiat per l'exèrcit jueu. Som al Sud del país.

El Nord sembla més pacificat, almenys aparentment. Ens banyem dos dies en el llac de Galilea, visitem les runes de Cafarnaüm que els franciscans han desenterrat després de pacients treballs arqueològics. Travessem el llac en vaixell i revivim Jesús quan dorm a la barca, els apòstols quan pesquen i les tempestes que sovint remouen aquelles aigües tranquil·les, aparentment inofensives...

Des del Tabor on Jesús es transfigura contemplem la plana de Galilea verda, pròspera i calenta. Les instal·lacions hidràuliques, nodrides per les aigües del llac, donen vida als moderns pobles i als que encara queden de la civilització àrab. A Canà, l'Evangeli hi va fer un favor: una part de la població es dedica a vendre vi als pelegrins amb unes etiquetes a cada ampolla que diuen "CANÀ VI-NE". Els cananeus mai no agrairan prou a sant Joan que, en el seu Evangeli, expliqués el miracle de les noces...

Un pelegrinatge a Israel són uns exercicis espirituals. Quan hom, de tornada, aterra al Prat de Llobregat, pensa que arriba l'hora de fer present el Crist de Terra Santa als nostres pobles de Catalunya. Perquè jo, si m'identifico amb Crist, puc ser el seu testimoni en el meu poble que, per la meua fe i la dels meus, ha esdevingut també una terra santa.

JOSEP M.ª GALBANY i
VINAMATA,
Rector de Santa Coloma de Gramenet

ESTEVE SERRA PICOLA

Assessor d'Inversions

- Renda fixa, un 15% brut, a un any (mínim 100.000 ptes.) interesos trimestrals
- Borsa, un 25% net, anyal (mínim 1.000.000 ptes.)

Adreça: Princesa, 20, pral. 1.ª - 08003 BARCELONA
Tel. 93 / 315 11 74
Telex: 93.377 TXSE E
DNI 39.289.181

Milions d'éssers humans viuen en estat de completa degradació

El drama lacerant dels pobres en el Tercer Món

Hi ha milions i milions d'éssers humans, redimits per la Sang de Crist, que viuen en estat de completa degradació i moren sense saber que el Fill de Déu ha donat la vida en la Creu per ells (del llibre "Sta. Teresa de Jesús, paraules de Fra Alonso).

El 22 de juny/1987, marxà cap al Perú, sense pensar en aquestes paraules de Fra Alonso. La meua marxa era una aventura. Sí és clar, m'havien parlat molt sobre la misèria i la pobresa del Tercer Món, de les condicions infrahumanes que allí es pateixen. Jo m'havia fet un esquema mental d'aquella misèria i d'aquella pobresa. En arribar al Perú, tanmateix, vaig constatar que la realitat no es corresponia amb les idees que m'havia forjat. Vaig veure quilòmetres i quilòmetres de terreny edificat, si és que se'l pot anomenar així. L'edificació està feta a base de cabanyes, que no són ni molt menys sòlides, fetes amb toves i canyes, sense llum, sense aigua, sense assistència sanitària. Per a quatre milions de persones hi ha un sacerdot.

Clima de resignació

A partir d'aquí, vaig sentir una intranquil·litat, una inquietud creixent en el cor en veure aquests nens, aquestes cares innocents, aquestes manetes despallades, sense futur, sense cap futur. Poblets que gairebé no tenen comunicació. No hi ha pràcticament res! Ni aigua, ni llum, ni escola, ni assistència sanitària, res!

Els malalts, és sorprenent, es resignen al sofriment, s'hi acostumen de tal manera que suporten treballant una bronquitis aguda com nosaltres un lleu refredat, nafres en el cos que no es curen per manca d'higiene, de medicines. Recordo el cas d'una senyora de

Curamba, un poble a una hora més o menys de Cusco, un poblet que no té llum, ni aigua potable. Aquesta senyora tenia artritis a tot el cos, mans i cames, no podia valer-se per ella mateixa, la seva filla l'havia abandonada. Vivia en una cabana més petita que una cuina.

Per altra banda, hi ha la nostra societat, el nostre temps, el que ens ha tocat viure. Una societat de consum, una societat plena de comoditats, assetjada pel materialisme. ¿Qui s'hi resisteix? Tanmateix, la cara bruta dels nens, aquestes mans nues em fan pensar que hi ha alguna cosa més profunda que aquest món materialista, considerant que el Senyor ens busca a cada instant. Aixeca't!, ens indica, surt de la teva poltroneria, de la teva comoditat, dels teus petits egoismes, dels teus problemes sense importància, aixeca't de la terra, on ets, aquí aplanat, pren altura, pes i volum i visió sobrenatural.

M'adono del privilegi que suposa haver pogut viure aquesta experiència. Per això dono gràcies a Déu.

Pobres de solemnitat

He comprès aquestes paraules de Jesús: "Apropeu-vos a Mi que sóc manyac i humil de cor", perquè Déu està amb els pobres i enmig dels pobres, però aquí m'agradaria ressaltar un punt sorprenent. Vertaderament són pobres materialment, no tenen plata,

són explotats, perseguits per la malaltia. Quan un sacerdot els visita no li demanen que els doni coses materials de les quals freturen. Li demanen la paraula de Déu, la Santa Missa, i hi assisteix tot el poble, deixen la seva parada en el mercat, única possibilitat de guanyar una mica de plata, per assistir a missa. Això em porta a reflexionar de mi, de nosaltres, joves en els anys vuitanta, en aquesta terrible malaltia que sofrem i que és comuna en el nostre temps, l'esmusament del cor, (St. Tomàs), el qual no ens deixa veure més enllà de nosaltres mateixos i les nostres comoditats, impedit-nos de veure Déu en les necessitats dels altres.

Ara, sí penso en les paraules de Fra Alonso, perquè jo sóc una de tantes persones, que mai no m'havia parat a pensar en aquestes paraules tan greus: Jesús ha donat la seva Vida per nosaltres, però, ¿què hem de fer nosaltres per Crist?

Infants, que teòricament estan en edat de jugar, pràcticament, quan tenen ús de raó, ja pertanyen a la classe treballadora, obligats pels seus pares, pels seus amos, a guanyar una certa quantitat de plata al final de la jornada. Aquesta reflexió em fa viure la veritat d'aquelles paraules de Jesús: Ningú no pot servir dos amos!

M'agradaria, amb la meua experiència, fer abusar en el vostre cor els desigs de participar en aquesta experiència però no anar com jo, en desig d'aventura sinó en el desig d'emprendre l'aventura més gran, la recerca de Déu per mitjà dels pobres, perquè, us ho asseguro, Déu hi és, (fins jo em vaig quedar sorpresa de la seva presència), i té la mà estesa, esperant el nostre pas cap endavant per estendre la nostra.

Milions i milions d'éssers humans viuen en condicions infrahumanes.

Una crida als joves

Només recordar unes paraules del Pare Giovanni Salerno, (Fundador de Moviment dels Servents dels Pobres del Tercer Món): "Quanta falta ens fan joves, metges, enfermeres, sacerdots, mestres, etc..." i aquells que només tenen el títol d'Amant dels Pobres, obtingut en la Universitat de la Vida.

"Que la teua vida no sigui una vida estèril / sigues útil, deixa pòsit, il·lumina amb la llumina de la teua fe i del teu amor.

Esborra amb la teua vida d'apòstol, el senyal viscos i brut que deixaren els sembradors de l'odi. I encén tots els camins de la terra amb el foc de Crist que portes al cor.

El moviment Els Servents

dels Pobres del Tercer Món, encara que incipient per l'absència de vosaltres els joves, en la nit del món actual, vol ser un foc sempre encès. Necessitem de vosaltres els joves, per servir els pobres. Necessitem sacerdots, joves teòlegs, noies, diaques, joves i parelles... tots podeu ajudar els pobles del Tercer Món.

Per eventuales preguntes de "Servei", experiències sobre els Servents dels Pobres del Tercer Món, posin l'adreça en les seves cartes així:

Madre Superiora
Monasterio de la Visitación
Santa Engracia, 20
28010 MADRID
Espanya

MARIANGELS VILALTA
CODONY
Vilablareix (GIRONA)

CURS DE CREIXEMENT PERSONAL

És un procés de recerca interior per descobrir quins mecanismes, quines defenses, quines manipulacions, conscients o inconscients, utilitzem en la relació amb nosaltres mateixos i amb els altres. En descobrir-ho podem desenvolupar noves activitats i noves formes de relació que ens ajudaran a viure una vida més autèntica, més plena de sentit, més feliç.

DIRIGIT PER ANA M. PUJOL, A.T.S., formada en l'àrea del Comportament Humà i Relacions Interpersonals. Estudis de Teologia en la Facultat de Teologia de Catalunya.

DIES: Dilluns, dimarts o dijous, als matins i a les tardes, segons la conveniència dels participants.

SESSIONS INFORMATIVES: 30 de setembre, a les 11 i 20 h.

CENTRE DE CREIXEMENT PERSONAL
Gran Via, 690, Pral. 2a. 08010 BARCELONA
Tel. 232 51 53, de 10 a 1 i de 4 a 7

L'Institut Teològic de Barcelona compleix 15 anys

Prop de 3.000 alumnes —un seixanta per cent laics—, han passat per l'Institut de Teologia de la diòcesi de Barcelona, dels quals només 350 han obtingut el títol de "Diplomat en Teologia" durant els quinze anys d'existència del centre, ha manifestat el seu director Joan Guiteras Vilanova.

Aquest baix nombre de titulats es deu en opinió de Guiteras, a la qualitat dels estudis metòdics i l'exigència d'una continuïtat durant el curs que per distintes circumstàncies no es dona, i al constant canvi dels religiosos dels centres educatius.

Aquest Institut és un centre diocesà de formació teològica obert dedicat a profundir en la fe cristiana, la preparació de professors de religió, la capacitació de catequistes, la formació de col·laboradors per a les parrò-

quies i la preparació personal en el camp religiós, segons el seu director.

També és destinat a la formació dels diaques permanents, que com a condició indispensable se'ls exigeix generalment els tres anys de formació i la seva titulació per a l'exercici del diaconat dins de l'Església, al mateix temps que facilita la preparació de professors de religió.

En opinió de Joan Guiteras, quinze anys d'existència de l'Institut Teològic de Barcelona, "sembla un temps breu, però en el nostre cas és un període dens i ple de la Paraula i la reflexió profunda sobre el misteri de Déu".

És una realitat arrelada en l'esperit i la lletra del Concili Vaticà II. "El temps ha donat fermesa a aquesta Institució", afegí.

Bíblies per als infants

Destinades especialment a la iniciació bíblica dels nois i noies han aparegut, en els últims anys, unes seleccions de textos i resums amb vistes a donar-los un coneixement global de la paraula de Déu. Els autors no pretenen substituir el contacte directe amb l'Escriptura sinó engrescar el desig de llegir-la i, a partir de la lectura, encetar una relació personal entre el lector i Déu i, viure aquesta relació com una realitat normal.

Els fets, els episodis i els diàlegs dels personatges estan redactats en un estil planer i acompanyats sempre d'una il·lustració profusa, per la qual cosa, tot esdevé atractiu i viu davant els ulls dels joves lectors. Molts d'aquests llibres són traduccions d'obres produïdes en altres països però d'altres són aportacions originals.

Bíblies

Les "bíblia infantils" resumeixen o adapten els episodis principals dels Llibres sagrats, i en successives edicions han eixit títols ben suggestius.

La Bíblia en colors (1963) es la versió catalana de **Bilderbibel** (1958). L'original fou redactat per W. Hillmann OFM, que tingué la col·laboració de Josef Quadflieg i els dibuixos inspirats en les pintures romàniques, els traça Johannes Gröger. Maria Assumpció Pascual la va traduir. El llibre està dedicat a "les mares que ensenyen llurs filllets de caminar, d'en raonar i moltes coses útils per a la vida. Aquesta Bíblia en figures feta per als infants, les ajudarà a fer acostar llurs filllets reverentment i devotament, al que és més sublim i el fi de tot: la glòria i la grandesa, la bondat i l'amor de Déu".

Miquel Gallart traduí del francès en un llenguatge entenedor, digne i comunicable **L'Antic Testament contat als infants i Jesucrist contat als infants** (1984). Els textos originals han estat treballats per Claude i Jacqueline Lagarde, un matrimoni dedicat a preparar i dirigir la catequesi infantil i Pierre-Henry Boussard dibuixà les il·lustracions. Pels continguts i la vivesa de la redacció, els dos volums han estat adoptats com a llibres de text per molts catequistes per tal de comunicar millor el missatge bíblic.

La Bíblia dels infants (2.ª edició 1985), en tres llibres traduïts per Ramon folch i Camarasa, té la seva petita història.

Piet Worm és un arquitecte holandès que va voler engrescar els seus dos filllets Marianne i Huupje per la lectura de la paraula divina. Es dedicà a il·lustrar alguns episodis. Esbossava un dibuix i els ensenyava després. Si no els acabava de fer el pes, el retocava fins que mereixia la seva aprovació. Els dibuixos que resultaren són bellíssims amb tocs de color, plens de vida i molt d'or. "De bell començament vaig comprendre la necessitat d'emprar l'or —diu l'autor—, perquè la paraula de Déu és com l'or." Worm va saber donar vida a les figures d'una manera original i moderna, donant a la seva obra la semblança d'un manuscrit medieval esplèndidament il·lustrat. La part escrita ocupa molt poc espai però és fidel al text bíblic i redactada d'acord l'edat de la mainada.

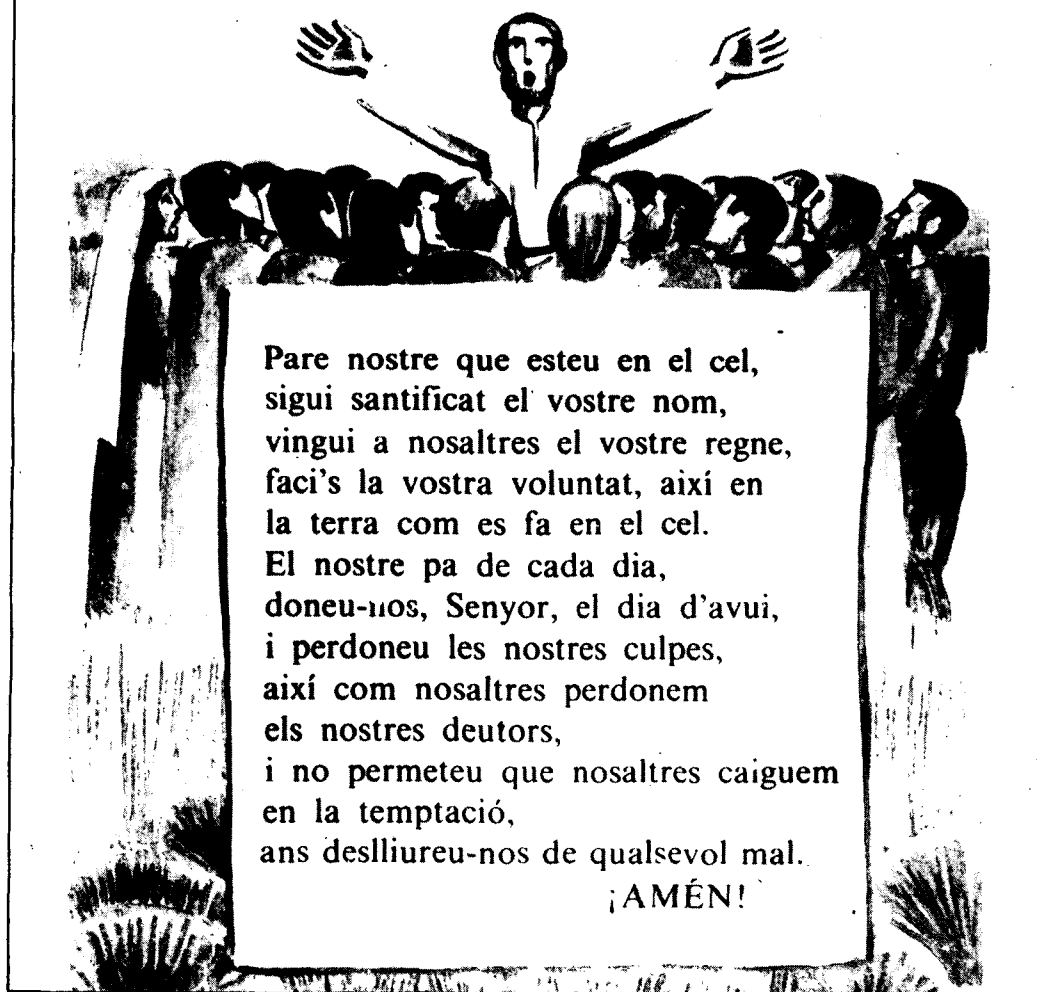
Jordi Voltes publicà en dos volums presentats dins un estoig **La Bíblia infantil**, en castellà. Dona els trets principals de tots els llibres de l'Antic i Nou Testament.

- Un dia, els apòstols i els deixebles van demanar a Jesús que els ensenyés una pregària. Jesús els ensenyà el PARENOSTRE.

Resant el parenostre, els deixebles de Jesús

— lloen Déu Pare

— i recorden tot el que han de fer per ser bons cristians.

La tendència de la catequesi actual es caracteritza per un retorn a les fonts bíbliques de la fe. Frederic Bassó responsable del Servei de Catequesi del Sector Pastoral de Sant Gervasi, de Barcelona, ha preparat molts llibres destinats especialment a la formació religiosa de la mainada. La seva aportació literària s'aproxima en molt a la paraula de Déu i està profusament il·lustrada, com podem observar en aquest gravat inclòs al seu llibre "La meua fe - 2".

Els dibuixos —preciosos—, els va fer Francesc Salvà i Rivas i donen una gran vistositat a l'obra. Després ha seguit una versió catalana (1984), a cura d'Emili Ferrando, la qual ha estat reimpressa més tard.

Escolteu! Bíblia per als infants de 7 a 11 anys (1984, reedició 1985) és una bonica adaptació del llibre **Listern! Themes from the Bible retold for Children**. Recull interpretacions dels temes evangèlics i uns resums de les cartes apostòliques. L'autor A.J. Mc. Callen lliga alguns episodis del Vell Testament amb el Nou, selecciona alguns salms i remet els lectors al text escripturístic, procurant remarcar la unitat a la sagrada Escriptura. Els dibuixos foren dissenyats i pintats per Ferelith Eccls. William i Francesc Roma ho girà al Català.

Un equip de professors del Colegio Calasancio de Bilbao coordinats per José Ramón Sáez Uranga, preparen **La Bíblia. Historia de la salvación contada a nuestros niños**. Miquel Peix féu la versió catalana que publicà Editorial Claret, S.A., de Barcelona (1.ª edició 1984, i següen dues reimpressions). Presenta el tema des d'una perspectiva cristocèntrica i com a presència de Déu en el món, a través de la història concreta d'Israel. Sintetitza les narracions més importants de l'Antic Testament amb l'esment detallat dels profetes i llur missatge, un quadre cronològic de la història del poble

de Déu i unes referències al Messies. El Nou Testament coordina i harmonitza cronològicament el que és més conegut dels evangelis. Els Fets amb l'ascensió de Crist ressuscitat, la vinguda de l'Esperit Sant, les persecucions, la conversió de Saule i una consideració de la missió evangelitzadora dels cristians, completen el llibre. A mida que es degranen els episodis principals, els autors intercalen alguns salms i algunes reflexions pràctiques. Uns dibuixos de Pilar Romo fan que les seves pàgines es llegeixin de gust.

També és obra de José Ramón Sáez Uranga **La Bíblia il·lustrada**, de la qual Edicions Paulines imprimí 12 edicions que donaren més de 100.000 exemplars, en castellà. Les 160 pàgines de lectura fàcil i les 75 il·lustracions a tot color, dibuixades per F. Monzio Compagnoni, serveixen tant als infants com als adults. Enric Castanyer va preparar la traducció catalana (1986).

Narracions de la Bíblia publicada per Editorial La Galera, S.A. (1985 a 1987) dins la col·lecció **L'Arca** és una obra cultural. No va adreçada al lector creient sinó a l'home interessat per la literatura com a valor universal. Per la qual cosa, no hi ha referències confessionals en els dotze volums que formen l'obra completa. Frederic Bassó seleccionà textos que extractà de **La Bíblia. Versió dels Monjos de Montser-**

rat per preparar l'edició catalana i per l'edició castellana va fer servir la **Biblia Nacar-Colunga**. Lliga els textos extractats amb unes notes breus impreses amb tipus de lletra diferents i escriu unes notes introductòries al començament de cada llibre per tal de situar el tercer en el context històric al començament de cada llibre per tal de situar el lector en el context històric-literari. Unes il·lustracions de Riera Rojas donen bellesa i qualitat a la col·lecció.

Talment la **Biblia de Montserrat** serví per compondre el Petit Evangeli publicat per Nova Terra (1965). És una adaptació feta per Hilderbrand M. Miret que seguí el treball preparat per Harold Wins-

tone, i il·lustrat per Jacques Le Scanff. José M. Valverde el girà al castellà (1965). La **Petita Bíblia** d'A.M. Cocagnac i Rosemany Houghton recull narracions de l'Antic i Nou Testament amb dibuixos de Jacques Le Scanff, i fou publicada per Nova Terra (1974). Hi ha una traducció en castellà deguda a José M. Valverde (1967).

Vides de Jesús

D'altres vegades els escriptors se centren exclusivament en Jesucrist i la seva obra salvadora. En general, parteixen dels evangelis i sovint relacionen determinats episodis amb les profecies i la teologia de les cartes apostòliques.

Dins la col·lecció "Llibre de la Llum", publicada per Editorial Roma, aparegué **Vida de Jesús** (1979) traduïda de l'original **La Vie de Jesús** per Anna Maria Colomer i Casanova arxivera del Convent dels Caputxins de Sarrià. L'autora Daniela Monneron presenta un recull dels evangelis i, Napoli dibuixà les il·lustracions. Hi ha un pròleg de Bernat Violle director de l'Ensenyament Religios de París.

La sèrie de sis llibrets dirigida al nen per dir-li "Qui és Jesús?", amb el títol general **El missatge de Jesús**, és una obra viva, evocadora i quotidiana. El text escrit per Àngela Valero és senzill i resumeix però s'adiu a les narracions evangèliques. Els dibuixos són l'aportació artística de Philippe Matter i Claude i Denise Millet.

Narracions

Són interessants monografies de temes concretes que volen fer assequible el missatge bíblic als nens i nenes.

En el principi resumeix la narració dels dies de la creació d'acord al Gènesi. Les il·lustracions que recorden les esplendoroses medievals són bellíssimes i omplen pàgines senceres. El llibre fou promogut per les Associacions Catòliques Femenines de Catalunya, i publicat per Editorial Claret, S.A. (1981).

Miquel Gallart rector de Palafròls ha publicat **Maria, la mare de Jesús** (1983) amb divertits dibuixos de Chica. A través d'uns deliciosos monòlegs que l'autor adapta dels evangelis, fa dir a la Verge les seves vivències com a dona, creient i mare de Jesús.

La Bona Nova dels Apòstols (1984) és una selecció treta dels Fets. L'objectiu és recordar que el Crist ressuscitat viu sempre en el cor dels cristians i que l'Esperit Sant actua en ells.

"Deixeu venir els nens i no els excloueu: el Regne de Déu és per als qui són com ells... Qui no rebí el Regne de Déu com el rep un nen, no hi entrarà pas."

JOAN GONZÁLEZ I PASTOR

SRA. DOLORS

Compra mobles i tota mena de objectes antics, pisos sencers
Paguem al comptat

Tel. 201 96 30.

ART I ARQUEOLOGIA

Sembla localitzada la mòmia de Keops

La mòmia de Keops, faraó de la quarta dinastia egípcia, està localitzada a 25,7 metres de profunditat sota la seva piràmide, ha afirmat l'enginyer bielorus Serguei Proskuriakov, basant-se en càlculs realitzats amb l'ajuda d'ordinador. L'expert dissenyà un programa a partir dels paràmetres de l'edificació i arribà a la conclusió que el cos momificat del faraó Keops, conegut també per Khufu, és sota el monument. "Els tresors del monarca egípcio són sota l'esfinx de Gizeh", afegeix l'especialista, que afirmà que els enginyers i arquitectes egipcis utilitzaren el càlcul decimal.

Es troben importants restes ibèriques i romanes a Terrassa

Restes de les civilitzacions ibèrica i romana, entre les quals destaquen diverses sitges per emmagatzematge de queviures, han estat trobades a Terrassa durant unes excavacions arqueològiques. Els treballs, que es porten a terme des del passat mes de maig, es realitzen en el carrer Rectoria de Terrassa, al costat del recinte pre-romànic de les esglésies de Sant Pere d'Egara.

Amb motiu de les remodelacions a què serà sotmès el sector per l'adaptació del parc de Vallparadís, la Gerència Municipal d'Urbanisme encarregà a l'arqueòleg Antoni Moro la investigació del subsòl d'aquesta zona, inclosa en el catàleg d'obres d'interès històric de la ciutat per la seva riquesa en vestigis del passat ibèric, romà i medieval.

En els treballs hi han participat diversos estudiants i una brigada del Pla d'Ocupació Comunitària de la ciutat.

Fruit dels treballs realitzats han aparegut restes de les civilitzacions ibèrica, romana i medieval, i destaquen especialment diverses sitges per emmagatzematge de queviures, el més antic dels quals podia datar-se al voltant de l'any 300 abans de Crist. Aquesta sitja i el material que contenia confirma la hipòtesi llargament discutida de la presència en aquest lloc d'un poblat ibèric de certa importància.

També són importants les runes o sitges d'època romana. D'elles, han sorgit fragments de ceràmica fina d'importació, bàsicament sigil·lada

aretita, sigil·lada sud-gàl·lica i roja pompeiana. Alguns d'aquests fragments permetran reconstruccions força completes de les peces originals. També s'han trobat d'aquesta època estucs motllurats i pintats, monedes de difícil datació i una canalització romana per desguàs.

Una immensa ciutat de 2.000 anys descoberta al Perú

Una ciutat amb unes 25.000 edificacions i protegida per una muralla fou trobada per l'explorador estadunidenc Gene Savoy, en el departament selvàtic d'Amazones, al nord del Perú. Savoy descobrí també fa uns anys la ciutat de Pajatén.

La nova ciutat, coberta des de fa prop de 2.000 anys per una espessa vegetació, ocupa 160 quilòmetres quadrats i fou explorada per Savoy entre maig i octubre del 1985.

Patajén, que també està en una zona selvàtica del departament del nord de San Martín té diverses edificacions fetes amb lloses de pissarra, i algunes de les seves construccions estan adornades amb caps rapats que no tenen boca.

La nova troballa, situada prop de les ribes del riu Marañón, és molt més gran que la famosa Machu Picchu, al Cuzco, que només té un centenar de construccions.

Savoy filmà una pel·lícula d'una hora de durada de la seva troballa i atribuï la construcció de la ciutat als chachapoyas, antics habitants de l'actual departament de l'Amazones.

Tornen el Ribera robat a Cogolludo (Gualadajara)

El quadre de José de Ribera "Cristo preparándose a la crucifixión", que fou robat i recuperat fa dos mesos per la Policia, tornarà a l'església de Santa Maria de Cogolludo (Guadalajara), després de la restauració realitzada en el taller del Museu del Prado. El llenç, un oli de grans dimensions de l'època tenebrista del pintor, anomenat El Españolito fou robat el passat 18 d'octubre de l'església de Santa Maria, on s'exposava en un altar lateral des que fou donat pel duc de Medinaceli. La pintura de Ribera fou trobada per la Policia bilbaína en l'interior d'un vehicle abandonat en un carrer de la ciutat.

LLIBRES

L'últim Ritual de la reforma conciliar⁽¹⁾

El llibre que presentem als lectors de CATALUNYA CRISTIANA és l'edició castellana del Ritual de Benediccions, que és l'últim llibre litúrgic promulgat per la Sagrada Congregació del Culte Diví en aplicació dels principis de la reforma litúrgica del Concili Vaticà II. Es tracta, a més, del primer fruit de la col·laboració entre tots els països de parla castellana, per disposar d'uns mateixos textos litúrgics. L'edició catalana d'aquest ritual està ja a punt de sortir al públic.

Podriem ben bé dir que el **Bendicional** és, per dir-ho d'alguna manera, un ritual menor, en el sentit que no regula la celebració de l'Eucaristia, com ho fa el Missal Romà; o l'administració dels sacraments, com els altres rituals ja publicats; o bé les cerimònies més grans, com el Pontifical Romà; sinó les benediccions, sacramentals del culte que l'Església ha anat recollint al llarg dels segles. En elles, nogensmenys, s'hi reflecteix la vida cristiana i l'esperit de l'Església que veu, en cada actuació dels seus fills, una oportunitat d'enlairar l'ànima a Déu donant-li gràcies pels seus beneficis, d'impetrar nous beneficis i d'allunyar del món el poder del maligne.

El Concili Vaticà II, en ordenar la revisió dels sacramentals, va determinar que, en la seva administració, es tingués cura de la participació conscient, activa i fàcil del poble, i que se suprimís tot allò que, en el curs dels segles, pogués haver desfigurat la naturalesa i la finalitat dels sacramentals. També el mateix Concili, va decretar que les benediccions reservades, és limitessin als Bisbes, i encara en molts pocs casos, i que alguns sacramentals poguessin ser administrats pels laics. El present **Bendicional** assoleix amb escreix tots aquests objectius.

Tant les "Orientacions generals" del **Bendicional**, com les de cada capítol i secció, són d'una riquesa teològica

i pastoral notables. Totes elles manifesten els aspectes de la teologia de la creació i de l'alliberament redemptor de Crist, amb els quals les benediccions estan més directament relacionades.

Un aspecte que destaca en aquest ritual, és el fet que s'orienta a les persones: elles són les primeres destinatàries de les benediccions de Déu que l'Església impetra. Quan es beneeix un lloc o un objecte, l'Església té presents "els homes que han d'emprar aquelles coses i que actuen en aquell lloc" (**Orientacions generals**, n. 12).

Aquest és un llibre ric, profund i útil. Cal estudiar-lo i aplicar-lo. Però és també un llibre extens. Amb aquest i els altres rituals, en les dues edicions catalana i castellana, el pastor d'ànimes a Catalunya disposa d'una veritable biblioteca de bastants volums. Una font de referència, molt rica pastoralment, per preparar els actes de culte triant els formularis més adients a les diverses circumstàncies i necessitats dels fidels. Però pel rector d'una parròquia rural, o urbana petita, que necessita emprar formularis relativament senzills, i poder disposar d'un llibre de maneig manual, l'abundància de rituals és un inconvenient. Donat que la Conferència Episcopal, d'acord amb el n. 39 de les "Orientacions generals" d'aquest Ritual oficial, té facultats per a "en las ediciones del libro, ordenar el material a tenor de lo que parezca más apto para el uso pastoral, y editar por separado las distintas partes del libro", penso si no seria una bona idea començar a preparar aquell "Ritual Manual Abreujat" pels casos més corrents i en servei dels rectors. Jo diria que sí, i goso proposar que es faci.

IGNASI SEGARRA, *pure*.

(1) Comisión Episcopal de Liturgia-DELC, **Bendicional**, Coeditores Litúrgicos, 1986, pàgs. 685.

LA SARDANA I LA DANSA

DISCOGRAFIA: Discos "Sardana Augusta" i "La Sardana del Mil·lenari".— Han aparegut al mercat dos nous volums de sardanes, a base de discos de 30 cm., amb gravacions a càrrec de les cobles La Principal de Tarragona i Els Montgrins.

"Sardana Augusta" és la denominació honorífica feta a una sardana dedicada a Tarragona o comarca, o de motivacions tarragonines, que el públic tarragoní va escollir en el curs d'un cicle de ballades que es va celebrar a la ciutat. D'entre totes les interpretades el sardanista va preferir com a "Sardana Augusta", la que va escriure Tomàs Gil i Membrado amb el nom de "Tarragona, Ciutat Pubilla".

En un concert fet a l'auditori de la Caixa d'Estalvis Provincial, a càrrec de la cobla La Principal de Tarragona, es va gravar el disc testimoni, que presenta les següents sardanes: "Tarragona, Ciutat Pubilla" i "Tarragonina", de Tomàs Gil i Membrado; "La font del llorito" de Ramon Rossell; "Del Fluvià al Francolí" de Lluís Albert; "La Rambla de Tarragona" de Joan Taulé; "La plaça de la Font" de Joan Juncà; "La Llum de Tarragona" de Roura Gené; "El balcó del Mare Nostrum" de Francesc Juanola; "A Tarragona manxen" de Pere Giner i "La plaça del Pallol" de Josep Ramos.

"La Sardana del Mil·lenari", és el nom amb què es presenta el tercer disc de sardanes dedicades originals de Tomàs Gil i Membrado. Així aquest autor dóna sortida a la seva gran humanitat, a part que complau les moltes peticions que rep d'arreu del país. És també una motivació o fuita personal després de la mort de la seva esposa, on es va trencar la normalitat del seu viure.

La interpretació és a càrrec de la cobla "Els Montgrins", i les sardanes gravades són "La sardana del Mil·lenari" dedicada a Castelldefels, "Maggie", "La petita Lúcia", "La Mare de Déu de la Roca", "El què volgué dir la Rosa" dedicada a la memòria de la seva esposa; "Castelldefels", "Nupcial", "Manyaguet", "Les noces de la Carme" i "Loida".

JOSEP VENTURA

RACÓ DEL LLENGUATGE

Els noms dels ocells. Els de ciutat (1)

ALBERT PERA

Ja m'he referit més d'una vegada des d'aquest espai de divulgació lingüística, a la pobresa de mots per designar els éssers de la naturalesa que patim els habitants de ciutat. I, per contra, a la riquesa dels camperols en la mateixa matèria.

Sota el nom genèric d'ocell, els que no som del camp, anomenem totes les bestioletes volants, llevat dels insectes. I si en coneguéssim el nom específic quedaríem meravellats de la gran diversitat i poesia que inclouen les denominacions de cada un dels exemplars que coneixem per ocells.

Si per saber el nom i les característiques dels arbres tenim, com a valuosos auxiliars les Guies per a conèixer els arbres i per a conèixer els arbustos i lianes, pel que fa als ocells comptem amb manuals tan interessants com "Els ocells de les terres catalanes", de Joaquim Maluquer, exhaustiu compendi bellament il·lustrat i presentat per Barcino. També comptem amb "Els ocells amics", de Josep Maria de Sagarra, el gran poeta que, a més, se'ns mostra com un expert ornitòleg, descrivint per observa-

ció directa la vida i costums d'alguns ocells. Si en la seva poesia hi veiem gairebé sempre una exaltada admiració pel món exterior, per la natura, d'una manera especial aquest amor i admiració s'estén als ocells, els quals ocupen un lloc privilegiat en la seva producció poètica. Fóra interessant un estudi de tots els noms d'ocells de la poesia sagarriana. Ens donaria un catàleg considerable de denominacions populars dels ocells que podem contemplar en el nostre àmbit nacional, i més, ja que en els seus poemes hi ha les descripcions del viatge que va fer a Oceania, passant per les Antilles i el canal de Panamà.

Els habitants de ciutat, si no volem que el llenguatge se'ns empobreixi, hem de començar per anomenar pel seu nom les aus que ens passen per davant dels ulls, i no dir-ne, expeditivament: un ocell. Per aquest camí, acabaríem per dir-ne: una cosa que vola.

Procurem conèixer i anomenar, si més no els més acostats a

nosaltres. Primer de tot les orenetes. Són les grans víctimes del creixement dels pobles i ciutats. Encara em miro, de tant en tant, unes quantes cases de les d'abans, velles, mal distribuïdes, amb planta baixa i pis, que sota el ràfec de la teulada tenen alguns nius d'orenetes. Me les miro amb tristesa perquè m'han dit que ja són venudes a una immobiliaria per enderrocar-les i fer-ne blocs de pisos tan alts com permeti l'amplada del carrer.

¿On aniran, la primavera que ve, les orenetes que es refiaven dels seus nius, ignorants d'aquesta cosa tan inhumana que és l'especulació del sòl?

Perles ortogràfiques

Fa goig sentir el català a les falques publicitàries de la televisió. És una passa més cap a la normalitat. Però que sigui correcte! No com aquest anunci de joies d'or en què la muller exclama "Estàs boig!" quan veu el present que li fa el marit. No veuen que els verbs ser i estar no sempre es corresponen? Aquí cal dir: Ets boig!

COSTUMS I TRADICIONS

Empaitant la llebre trobaren la imatge

D' anys i panys és venerada a l'Urgellet i, sobretot pels devots de Peramola, la Mare de Déu de Castell-llebre. La seva ermita és molt visitada i les oracions dels fidels es barregen amb les remors del Segre.

Contràriament al que succeïa amb moltes imatges de la Verge que eren trobades per bous o vaques, aquesta que avui portem al nostre altaret, fou trobada per una llebre. Veureu com fou:

Uns cavallers sortiren per anar a caçar "una matinada fresca", com explica el "trobador de la Mare de Déu" Joan Benet i Petit, glossant la cançó popular. Eren "Raimond Brull, de Peramola / senyor i amo natural, / i d'Urgell el noble comte, / potser Jaume el Dissortat".

Segre amunt varen arribar fins a una petita illa al mig del riu, anomenada Mòdol. Sortint del Grau d'Oliana estaven fatigats i contrariats per no haver pogut caçar res. Quan més desolats se sentien els gossos "aixecaren la llebre" segons frase popular, només que allí no fou en sentit figurat sinó real. La seguien fins on hi ha avui l'ermita. Aleshores la llebre, els gossos i els cavalls s'agenollaren davant d'una bardissa.

El P. Camós que fou el primer a explicar el prodigi diu: "Viendo esto dichos señores, postraron sin duda sus corazones, acompañándose con el cuerpo que también hacia lo mismo..." Després miraren dins la bardissa i trobaren la sagrada imatge.

De bell antuvi la dugueren a Peramola, però l'endemà tornava la imatge al lloc on fou

trobada. I com en d'altres casos, deduïren que volia ser venerada allí. L'indret, o muntanyola se'n deia i se'n diu el Joncar i hi fou edificada l'ermita.

La tradició o la llegenda explica que aquella petita illa és plena de romanins que embaumen l'aire i talment com si la Verge protegís l'indret, mai cap riuada no els ha inundat. Benet i Petit explica l'origen del miracle, car com a tal és tingut el fet:

"...també té del riu de Lleida / el pausat i greu ressò / que el diàleg entrebanca / de la Verge i els devots. / Fins un dia que hi baixava / gloriós Sant Ermengol / i el bon riu enbolia / la puresa dels seus mots. / —Tu Segre, calla, —li deia / Nostra Dona—, per favor—! /... I el riu va callar i sempre més el seu pas ha estat silenciós.

"Ja en pot venir de riuades / i les calls de gom a gom; / pot el Segre amb la folia / esborrar guals i pontons; / sempre l'illa resta seca, / des del dia gloriós / que la Verge conversava / amb el Sant Bisbe Ermengol..."

Encara que la seva festa és el dia de la Nativitat, la Verge hi és especialment visitada el dilluns de Pasqua pels veïns de Sant Miquel de Peramola i Santa Llúcia de Tragó; el dimarts, pels d'Oliana i el diumenge "in albis" pels de Sant Pere de Ponts.

I de la llebre, què? em preguntareu. Doncs ningú n'ha parlat més. Degué desaparèixer miraculosament després d'haver servit de providencial instrument per la descoberta.

ESTEVE BUSQUETS i MOLAS

CUINA

Pèsols Maruja

1/2 kg. pèsols congelats
3 ous durs
oli

una ceba mitjana
una cullerada de mostassa
vinagre i sal.

Bulliu els pèsols amb aigua i sal, durant 20 minuts, després escorreu-los. Poseu-los en la plata de servir i deixeu-los refredar. Bulliu els ous durant 12 minuts, després deixeu-los una estona amb aigua freda i peleu-los. Separeu els rovells de les clares, aquestes tal·leu-les a trossets petits. Tal·leu la ceba a quadrets, poseu-la per sobre dels pèsols. Bateu una cullerada de mostassa amb oli, vinagre i sal, amb una cullera regueu tots els pèsols. A sobre poseu les clares picades i després els rovells passats per un colador de forats grossos, perquè quedin arrissats.

MARIA GLORIA MONTAÑOLA

Per a informació de les classes de cuina truqueu al Tel. 215 01 52.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador y vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Equador, 53, ent. 4t. Tels. 239 12 92 - 322 31 82. Pref. Concert entrevista.

PENTECOSTA 1987

— ANY MARIÀ —

ASSUMPCIÓ 1988

LA PRESENCIA DE LA MARE DE DÉU A PROP NOSTRE:
A CASA, A L'HABITACIÓ, EN EL LLOC DE TREBALL...

CATALUNYA CRISTIANA us ofereix:

"LA IMATGE DE MARIA TÉ EL VALOR DE SER UN SIGNE DE LA SEVA PRESENCIA ENMIG DEL POBLE DE DÉU..."

PERE TENA

"Benaurada tu perquè has cregut..."

- La imatge de la Mare de Déu "Benaurada". Terracotta policromada original de "Petites Soeurs de Bethlem". Preu: 12.000 Ptes.
- L'estampa reproduint la mateixa imatge, amb l'oració de l'Any Marià. Preu 5 Ptes. la unitat / 450 Ptes. el centenar.
- El "poster" reproduint també la mateixa imatge. Preu: 100 Ptes.

BUTLLETA DE COMANDA

Nom i cognoms

Domicili Població DP.....

Desitja adquirir:

Quantitat

☐ Imatge de la Mare de Déu a 12.000 ptes.
☐ Estampes a 5 ptes. la unitat, 450 el centenar
☐ Posters a 100 ptes. la unitat

Abonament per gir ☐ , taló ☐ , o personalment ☐

☐ ptes.

☐ ptes.

☐ ptes.

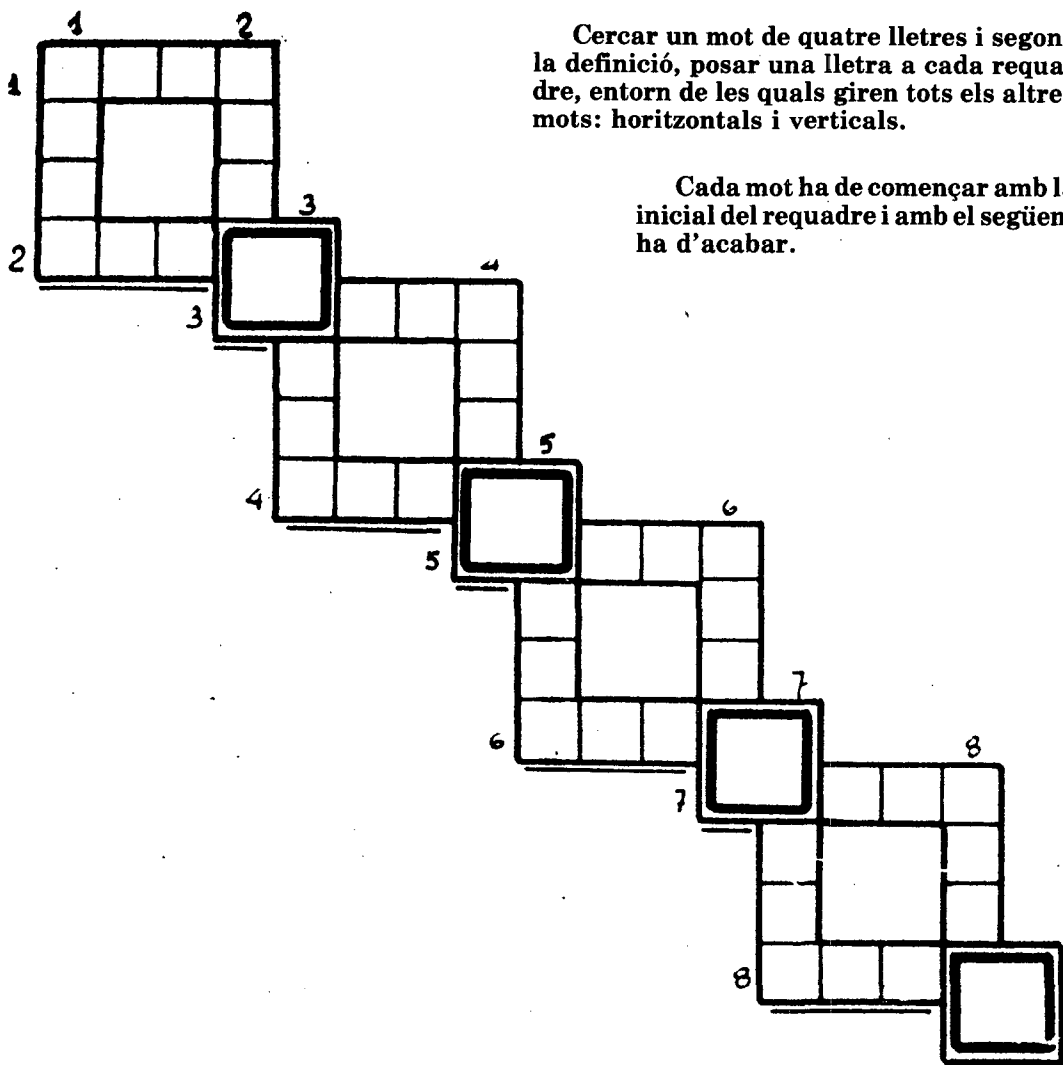
☐ Total

Envieu-les a "AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA" Plaça Urquinaona, 1 i, 3r. 3a. A.
08010 - BARCELONA - TELF.: 301 37 18

ENCREUATS

Per ROSA COLLELL

EL REQUADRE - MOT

Cercar un mot de quatre lletres i segons la definició, posar una lletra a cada requadre, entorn de les quals giren tots els altres mots: horitzontals i verticals.

Cada mot ha de començar amb la inicial del requadre i amb el següent ha d'acabar.

A LES INICIALS: Terme de poètica que designa la concordança entre els mots, amb terminacions semblants o iguals entre els mots.

HORITZONTALS

- La capital d'Itàlia.
- Aroma, perfum.
- Casta.
- Via, carretera.
- Relatiu o pertanyent al foc.
- Fi.
- Terme usat en el joc d'escacs (en castellà).
- Capital del Perú.

VERTICALS

- Referent o relatiu al nas.
- Marxar d'aquí cap allà.
- Perill.
- Mot que vol dir molt.
- Fabulista grec.
- Sigles d'un inst. de treball, indústria.
- Martell molt gran.
- Nom de lletra.

H. - Enllaç.
G. - Malla.
F. - INEM.
E. - Isop.
D. - Arxi.
C. - Risc.
B. - Anar.
A. - Rino.

VERTICALS

INICIALS: RIMA.

HORITZONTALS

FILATÈLIA

Per ENRIC GRAUPERA

Centenari de la proclamació de Sant Camil de Lellis i de Sant Joan de Déu com a patrons dels hospitals i dels malalts (i II)

El segell que presentem avui, valor de 700 liras, representa sant Camil que salva un malalt de la inundació del Tíber, reproducció d'un quadre de Pierre Subleyras (1699-1749).

Sant Camil nasqué a Bachiano, el 25 de maig del 1550. A l'hora d'allistar-se a l'exèrcit, emmalaltí de la cama dreta i no pogué fer-ho. Pujà sense saber ni llegir ni escriure. S'afegia al joc. En morir el pare, no comptava amb cap mena de recurs econòmic. Un oncle franciscà l'aconsellà d'entrar a l'orde, però en veure-li la cama nafrada no l'acceptaren. Aconsegui allistar-se a la guerra contra els turcs. Acabada la campanya entrà de peó en un convent de caputxins de Manfredònia, i potser això el portà a la conversió.

El 1582, amb cinc companys més, es consagrà al servei dels malalts. Ja gran, féu els estudis eclesiàstics i fou ordenat capellà. Més tard adquirí el temple de la Magdalena i hi establí el seu orde anomenat en principi del P. Camil. El 1591 Gregori XIV aprovà l'orde, que afegia als tres vots clàssics el de l'assistència als malalts. S'estengué ràpidament per tot Itàlia. Sant Joan de Déu morí el 14 de juliol del 1619. Ja abans havien mort 220 dels seus religiosos contagiats per la malaltia d'aquells a qui assistien.

TAULER D'ESCACS

per JAUME MORA

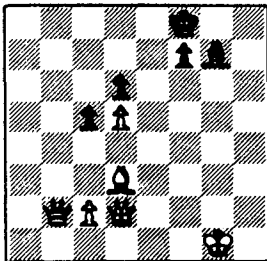

Diagrama 188

Negres juguen i guanyen

Ja se sap: els finals d'alfils diferents costen de guanyar, però sí que es guanyen els finals de peons avantatjosos.

N. de la R.- Avui, superades les circumstàncies que l'obligaren a suspendre temporalment les seves col·laboracions, podem oferir-vos novament el tauler d'escacs a càrrec d'en Jaume Mora i Corbera. Tots ens n'alegrem i li donem cordialment la benvinguda.

JEROGLÍFIC

Per SNOOP

X 6 1

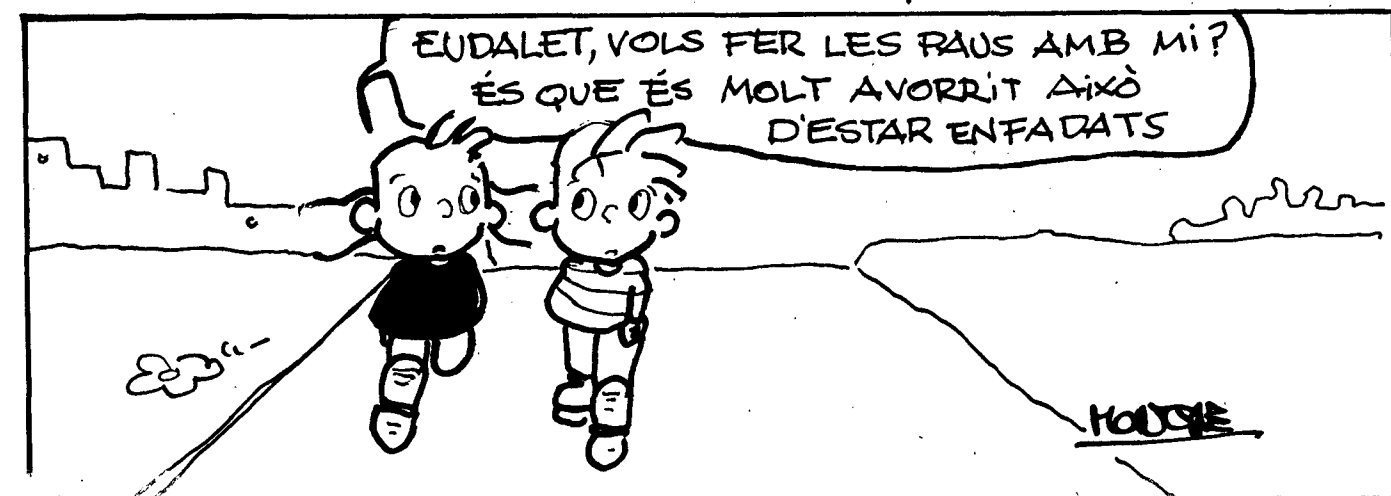
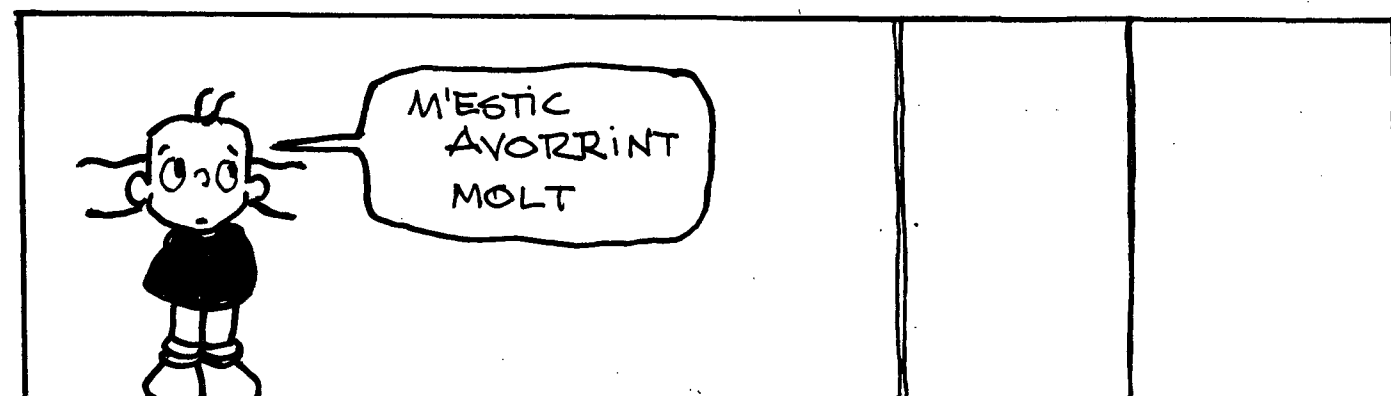
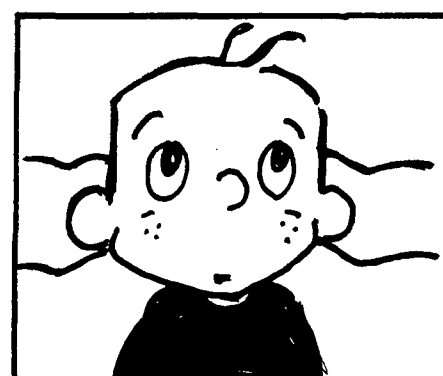
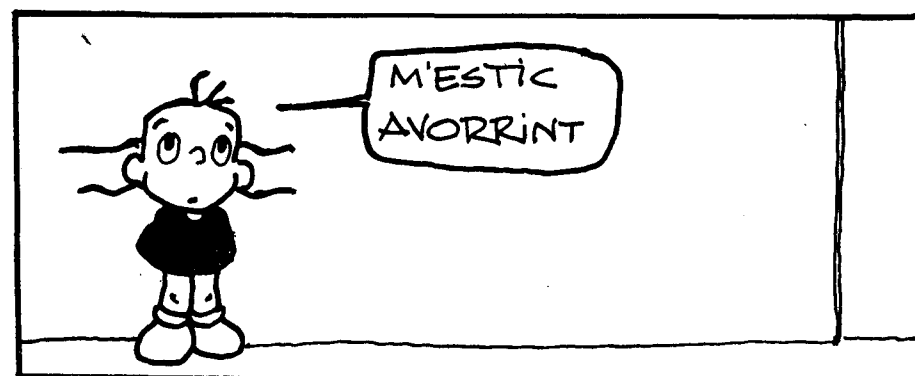
MARE DE DÉU DEL
ROSER FEU QUE EN
AQUESTA CASA NO EN
FALTI NI EN SOBRI
MASSA SOLS EL JUST

NOTA
B

Solució al 417
ES SANTES CREUS
(S) ESSA N (TT)
TES (++) CREUS

FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL• FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•

Resultats	Clasificacions	La travessa	Golejadors	Pròxima jornada
Mallorca-Cádiz 1-4	PJ GF GC Ptos. 1. R. Madrid 4 21 1 8 + 4 2. Valencia 4 7 3 7 + 3 3. Ath. Bilbao 4 4 2 6 + 2 4. Cádiz 4 7 5 6 + 2 5. At. Madrid 4 5 2 5 + 1 6. Betis 4 5 3 5 + 1 7. Celta 4 5 4 5 + 1 8. Osasuna 4 5 4 5 + 1 9. Murcia 4 4 3 4 10. Español 4 4 4 4 11. Sevilla 4 5 5 4 12. Sabadell 4 3 3 3 - 1 13. Valladolid 4 2 5 3 - 1 14. Las Palmas 4 4 6 3 - 1 15. Zaragoza 4 4 10 3 - 1 16. Gijón 4 2 10 3 - 1 17. Barcelona 4 3 6 2 - 2 18. Logroñés 4 2 7 2 - 2 19. R. Sociedad 4 2 5 1 - 3 20. Mallorca 4 3 9 1 - 3	1. Mallorca-Cádiz (2) 2 2. Logroñés-Sabadell (2) X 3. Celta-At. Madrid (X) 1 4. Betis-At. Bilbao (X) X 5. Barcelona-Valencia (2) 2 6. Murcia-Español (2) 2 7. Real Sociedad-Sevilla (X) 2 8. Valladolid-Las Palmas (X) X 9. Real Madrid-Osasuna (1) 1 10. S. Gijón-Zaragoza (1) 1 11. Màlaga-Oviedo (1) X 12. Burgos-Castilla (1) 1 13. Sestao-Coruña (1) 1 14. Huelva-Granada (X) 1	Hugo Sánchez (Real Madrid) 5 Baltazar (Celta) 3 Cabrera (Cádiz) 3 Arroyo (Valencia) 3 Butragueño (R. Madrid) 2 Quico (Betis) 2 Andrés (Cádiz) 2 Fernando (Valencia) 2 Pichi Alonso (Espanol) 2 Bakero I (R. Sociedad) 2 Bengoechea (Sevilla) 2 Julio Salinas (At. Madrid) 2 Orejuela (Zaragoza) 2 Ripodas (Osasuna) 2 Peña (Valladolid) 2 Boro (Valencia) 1 Gallego (Ath. Bilbao) 1	Mallorca-Logroñés Sabadell-Celta At. Madrid-Betis Ath. Bilbao-Barcelona Valencia-Murcia Espanol-Real Sociedad Sevilla-Valladolid Las Palmas-Real Madrid Osasuna-Gijón

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

373

Històries d'Eixerits

El gerani i l'aigua

Quan vàrem tornar de passar uns dies a la muntanya, feia molta calor. Tot just arribar, vaig anar a buscar el gerani a ca la tia Ramona i el vareig regar ben regat.

Entre la terra del test, gairebé seca, i el gerani assedegat, renoi!, quines xarrupades! L'aigua desapareixia com per art d'encantament. Estic segur que el gerani se'n llepava dits i bigotis. Al moment d'anar-me'n vingué la gresca.

—¿Et penses que no ho veig que et mofes de mi?

—Home, tampoc no és això; em fa gràcia que beguis amb tant delit.

—És clar, com que tu no passes mai set.

—Que sí; un dia que anàrem d'excursió no trobàvem cap font.

—Un dia, un dia...

—Bé, home, beu de gust tant com et plagui. Vaig a buscar un altre pot d'aigua.

—Ecs!, aquesta aigua té un gust estrany. No m'agrada gaire.

—És que hi posen clor per desinfectar-la.

—Estic ben lluit!

—Tot és acostumar-s'hi.

—Sí, home, tu t'has acostumat a l'oli de ricí? No, oi? Doncs estem tants a tants.

—És diferent, i no discutim. Però, escolta, abans bé te l'has begut, oi?

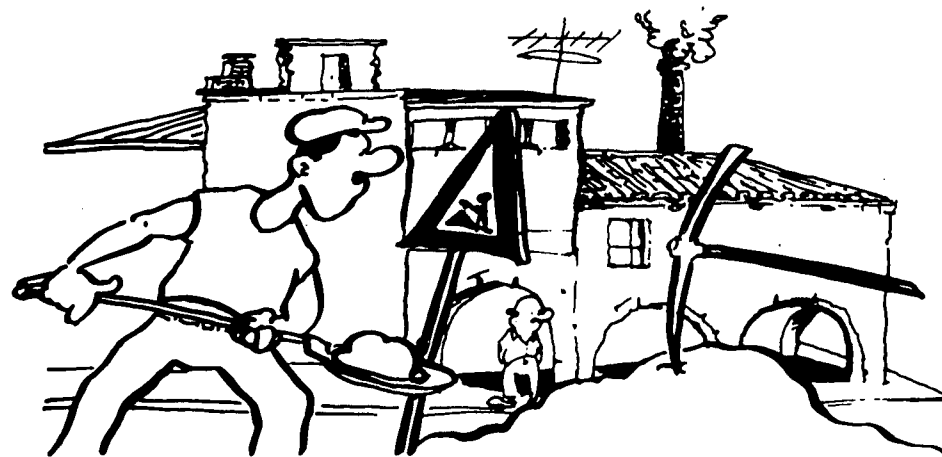
—Ja m'has atrapat, Eixerit. Només et feia la murga perquè et quedessis una mica més amb mi; has estat molts dies fora... No t'enfades, oi?

(El gerani tenia més set d'amistat que d'aigua).

L'Eixerit

EN BADOSA i EN BASORA

S'HAN ACABAT LES VACANCES, I ARA ALTRE COP A TREBALLAR.

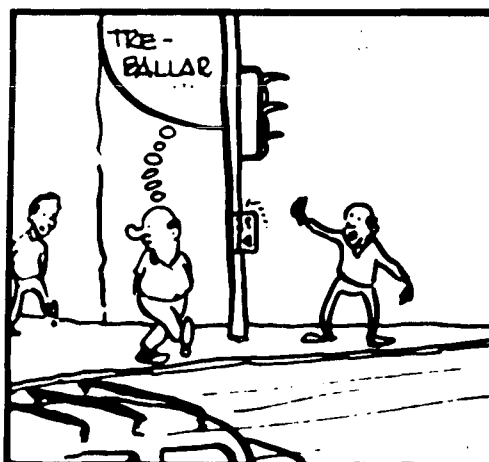
TREBALLAR, TREBALLAR I TREBALLAR. QUE DURA ÉS LA VIDA!

TREBALLAR, TREBALLAR...

TREBALLAR PER GUANYAR-SE LA VIDA...

TREBALLAR

GRACIES COMPTA
AAA
iiiiiii!
Pi Po!

Jesús ens parla

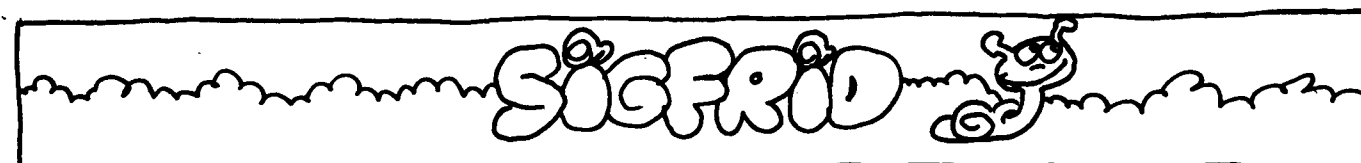
Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons sant Mateu, capítol 21, versets del 28 al 32 (Mt 21:28-32).

Reflexionem: 1. La tendresa de l'amor de Déu envers l'home és realment immensa. Quan el pare o la mare ens han demanat o manat alguna cosa, tots l'hem fet el ronsa. Això que féu el segon fill "hi vaig de seguida, però no hi anà", ho hem fet més d'una vegada. I allò que féu el primer, també.

2. Allò que val és obeir a Déu, creure en Ell, ni que a vegades, incomprensiblement, en tinguem una certa peresa. Allò que cal és penedir-se, com féu el primer fill "No hi vull anar, digué, però després, se'n penedí i hi anà".

3. Si volem, sempre hi som a temps a esmenar el nostre comportament. La nostra llibertat ens permet passar d'una situació a una altra. Mai res estat del tot perdut, ni res del tot guanyat. Hem d'esforçar-nos cada dia per a ser fidels a la nostra fe i al compromís del nostre amor.

El mossèn

QUÈ? COM HAN ANAT ELS EXÀMENS DE SETEMBRE?

PASSO DELS EXÀMENS DE SETEMBRE!

M'HAN DIT QUE ELS HAS SUSPÈS TOTS.

PASSO DE TOT, JO, "VALE"?

SÍ, PASSES DE TOT, PASSES DE TOT, PERÒ NO PASSES DE CURS.

DIUMENGE - 27

13.30 Olímpics en acció.
14.30 Gol a gol.
15.00 Telenotícies.
15.30 El vent entre els salzes.
16.00 La gran vall.
16.45 El meravellós circ de la mar.
17.10 Artesania.
17.35 L'home i la ciutat.
18.10 Musica vista.
19.00 Bàsquet.
20.30 Telenotícies.
21.00 30 minuts.
21.30 A cor obert.

22.30 Gol a gol.
23.30 Fi d'emissió.

DILLUNS - 28

13.50 TV3, segona vegada:
"Gol a gol".
15.00 Telenotícies.
15.30 Magnum:
"El retorn de Luther Gillis".
16.00 La pel·lícula de l'estiu:
"Els diners recuperats".
18.00 Fi d'emissió.
19.30 Hèrcules el forçut.
20.00 Benji - 8.
20.30 Telenotícies.
21.00 Gent del barri - 62.
21.30 Informatiu cinema.
22.00 Cinema 3:
"Dulces horas".
00.00 Telenotícies.
00.15 Bona nit.

DIMARTS - 29

13.30 Servei d'informació agrària.
13.50 TV3, segona vegada -
"30 minuts"
"Informatiu Cinema".
15.00 Telenotícies.
15.30 Magnum:
"Deixa'm llegir-te la cara".
16.25 Pel·lícula:
"Kit Carson".
18.00 Fi d'emissió.
19.30 Hèrcules el forçut - 20.
20.00 Benji - 9.
20.30 Telenotícies.
21.00 Gent del barri - 63.
21.30 Perry Mason:
"El cas del nebot trampós".
22.30 Galeria oberta.
01.00 Telenotícies.
01.15 Bona nit.

DIMECRES - 30

13.30 Servei d'informació agrària.
13.50 TV3, segona vegada:
"Carme i David" i "Trossos".
15.00 Telenotícies.
15.30 Magnum:
"Un breu somni".
16.25 La Pel·lícula de l'estiu:
"La brigada suïcida".
18.00 Fi d'emissió.
19.30 Hèrcules el forçut - 21.
20.00 Benji - 10.
20.30 Telenotícies.
21.00 Gent del barri - 64.
21.30 Simon i Simon:
"Totes les masses piquen".
22.30 Àngel Casas Show.
00.00 Telenotícies.
00.15 Bona nit.

DIJOUS - 1

13.30 Servei d'informació agrària.
13.50 TV3, segona vegada - "Àngel
Casas Show".
15.00 Telenotícies.
15.30 Magnum:
"L'ornitòleg de Budapest".
16.25 Pel·lícula:
"Que no s'escapin".
18.00 Fi d'emissió.
19.30 Hèrcules el forçut.
20.00 Benji - 11.
20.30 Telenotícies.

21.00 Gent del barri - 65.
21.30 Radio Cincinnati:
"L'oportunitat de Bailey".
22.00 Guaita què fan ara...!
22.55 A tot esport.
00.05 Telenotícies.
00.20 Bona nit.

DIVENDRES - 2

13.50 TV3, segona vegada.
"A tot esport".
15.00 Telenotícies.
15.30 Magnum:
"El segrest de Dick
McWilliams".
16.25 La pel·lícula de l'estiu:
"El correu del Rei".
18.00 Fi d'emissió.
19.30 Hèrcules el forçut - 23.
20.00 Benji - 12.
20.30 Telenotícies.
21.00 Gent del barri - 66.
21.30 Històries imprevisibles:
"L'home que feia auto-stop".
22.30 13 X 13:
"Gerani a l'hivern".
23.00 Trossos.
23.30 Telenotícies.
23.45 Bona nit.

DISSABTE - 3

13.40 Sardanes.
14.00 Recital.
15.00 Telenotícies.
15.30 Els barrufets.
16.00 Els germans Hardy i la Nancy
Drew: "A la recerca de l'At-
làntida".
16.50 Olímpics en acció.
17.50 La nova ruta de l'Índia.
18.10 Retrat: "Celibidache".
19.00 Fletxa negra.
19.30 Botó fluix.
20.00 Joc de ciència.
20.30 Telenotícies.
21.00 Pel·lícula:
"Harry Tracy, l'últim bando-
ler".
22.45 Jazz.
23.45 Fi d'emissió.

DIUMENGE - 27

9.00 Informe setmanal.
10.00 Santa Missa - El dia del Senyor.
11.00 Concert.
12.00 Poble de Déu.
12.30 Conquesta - 3.

13.30 Curro Jiménez:
"La mejor lección".
14.30 Set dies.
15.00 Telediari - 1.
15.35 L'inspector Gadget.
16.00 Estrenes TV:
"Cuñados".
17.45 Si ho sé no vinc.
18.40 Parada de Postes.
19.35 L'altra mirada.
20.30 Telediari - 2.
21.05 A portada.
21.35 I vostè què opina?
22.35 Diumenge cinema:
"Sembrando ilusiones".
00.35 Comiat.

DILLUNS - 28

8.00 Bon dia.
9.00 Pel matí.
9.35 Gabriela - 14.
11.35 Rituals - 91.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Avanç informatiu.
12.35 Tres per quatre.
13.30 De cara al mar.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Cridats per a la glòria:
"Pájaro negro".
16.30 La tarda.
17.55 Avanç Telediari.

18.00 Barri Sésamo.
18.30 A mitja tarda.
19.00 Mister Belvedere:
"El amigo de Wesley".
19.30 De pel·lícula.
20.30 Telediari - 2.
21.05 Un, dos, tres.
22.40 Documents TV.
00.20 Telediari - 3.
00.50 Comiat.

DIMARTS - 29

8.00 Bon dia.
9.00 Pel matí.
9.35 Gabriela - 15.
11.35 Rituals - 92.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Avanç informatiu.
12.35 Tres per quatre.
13.30 La cuina de la tardor.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Cridats per a la glòria:
"Tigre de papel".
16.30 La tarda.
17.55 Avanç Telediari.
18.00 Barri Sésamo.
18.30 Heidi.
19.00 Els nostres arbres.
19.30 La farmacia del mar.
20.00 L'hora del lector.
20.30 Telediari - 2.
21.05 Quina nit la d'aquell any.
22.10 Sessió de nit:
"Los chicos".
23.35 Curt-metratge.
00.05 Telediari - 3.
00.35 Testimoni.
00.40 Comiat.

DIMECRES - 30

8.00 Bon dia.
9.00 Pel matí.
9.35 Gabriela - 16.
11.35 Rituals - 93.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Avanç informatiu.
12.35 Tres per quatre.
13.30 Performance.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Cridats per a la glòria:
"Una nación dividida".
16.30 La tarda.
17.55 Avanç telediari.
18.00 Barri Sésamo.
18.30 Noeli, el darrer Coala.
19.00 A tope.
20.00 Les noies d'or - 46.
20.30 Telediari - 2.
21.05 L'Eden.
22.10 Corrupció a Miami:
"Comprada al contado".
23.10 Espanya en guerra, 1936-1939.
00.10 Telediari - 3.
00.40 Comiat.

DIJOUS - 1

8.00 Bon dia.
9.00 Pel matí.
9.35 Gabriela - 17.
11.35 Rituals - 94.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Avanç informatiu.
12.35 Tres per quatre.
13.30 Trens de Catalunya.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Cridats per a la glòria:
"Ir, bo ir".
16.30 La tarda.
17.55 Avanç telediari.
18.00 Barri Sésamo.
18.30 Musiquíssims.

19.00 Pippi Calcesllargues.
19.30 Amb les mans a la massa.
20.00 Documental.
20.30 Telediari - 2.
21.05 L'abella mil·lenària - 2.
22.10 Debat.
23.40 A mitja veu.
00.05 Telediari - 3.
00.35 Comiat.

DIVENDRES - 2

8.00 Bon dia.
9.00 Pel matí.
9.35 Gabriela - 18.
11.35 Rituals - 95.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Avanç informatiu.
12.35 Tres per quatre.
13.30 L'electro xou.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Cridats per a la glòria:
"Llámalo valor".
16.30 La tarda.
17.55 Avanç telediari.
18.00 L'aldea de l'arce.
18.30 Món Disney:
"En forma con Von Drake".
19.30 Val més prevenir.
20.00 L'hora de Bill Cosby. 24.
20.30 Telediari - 2.
21.05 A família.
22.20 Divendres cinema:
"La corte del Faraón".
00.10 Telediari - 3.
00.40 Comiat.

DISSABTE - 3

9.00 Un, dos, tres.
10.30 Don Quijote de la Mancha:
"El Bachiller Sansón Carrasco".
11.00 La bola de cristall.
12.15 Nova gent.
13.15 Loteria nacional.
13.30 Objectiu-92.
14.30 43 hores.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Daniel el trapella - 21.
16.05 Primera Sessió:
"Río rojo".
18.20 Erase una vez la vida - 1.
18.45 Profesor Poopsnagle - 12.
19.10 Número 1.
19.40 L'equip "A".
"Incidente en Lago Cristal".
20.30 48 hores.
21.05 Informe setmanal.
22.30 Dissabte nit.
23.40 Verdi:
"Los años más duros".
00.55 Filmoteca TV:
"El ladrón de cadáveres".
02.10 Comiat.

DIUMENGE - 27

10.00 Santa Missa.
10.55 Tu pots.
11.00 La bona música.
12.00 Estudi Estadi.
14.45 L'informatiu.
15.00 Estudi Estadi.
20.00 Connexió amb Madrid.
20.10 Com gat i gos.
21.00 Connexió amb Sant Cugat.
21.00 L'Informatiu cap de setmana.
21.30 Debat - 2.
22.30 Connexió amb Madrid.
22.30 Estudi estadi.
01.00 Comiat.

DILLUNS - 28

18.00 Fills i filles.
18.25 Avanç de l'informatiu.
18.30 Picapuça.
19.30 Marta sempre, Marta a tothora.
20.00 L'informatiu vespre.
20.30 Si fa sol.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 Cinema club:
"Memorias del subdesarrollo".
22.40 Últimes preguntes.
23.10 Jazz entre amics.
00.10 Comiat.

DIMARTS - 29

18.00 Fills i filles.
18.25 Avanç de l'informatiu vespre.
18.30 Picapuça.
19.30 Marta sempre, Marta tothora.
20.00 L'informatiu vespre.
20.30 M.ª Mercader: Una catalana en el
món del cinema.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 El mar de la fe.
21.50 El temps és or.
22.55 Molt personal.
00.00 Comiat.

DIMECRES - 30

18.00 Fills i filles.
18.25 Avanç de l'informatiu vespre.
18.30 Picapuça.
19.30 Marta sempre, Marta tothora.
20.00 L'informatiu vespre.
20.30 El vividor.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 Cas per a dos.
22.00 Tendido cero.
22.30 Fi de segle.
00.00 Temps de creure.
00.15 Comiat.

DIJOUS - 1

18.00 Fills i filles.
18.25 Avanç de l'informatiu vespre.
18.30 Picapuça.
19.00 Marta sempre, Marta tothora.
20.00 L'informatiu del vespre.
20.25 Bàsquet.
22.10 Connexió amb Madrid.
22.10 Dijous cinema:
"Sangre sabia".
00.00 Metropolis.
00.30 Comiat.

DIVENDRES - 2

11.00 Tennis.
19.00 D'Artacà i els tres gossos mos-
queters.
19.30 Marta sempre, Marta tothora.
20.00 L'informatiu.
20.30 Panorama.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 Els comptes clars.
21.30 L'art de viure.
22.00 Concert.
23.40 Temps moderns.
00.40 Comiat.

DISSABTE - 3

10.00 Biniki i la dragona rosa.
10.15 Sesamo obre't.
10.45 Musical pasarel·la.
11.15 TBM.
12.00 Una història particular.
13.00 Misteri.
13.30 L'informatiu cap de setmana.
14.00 Connexió amb Madrid.
14.00 Estudi Estadi.
21.00 Connexió amb Sant Cugat.
21.00 L'informatiu.
21.30 Amor salut i feina.
22.00 Connexió amb Madrid.
22.00 Nit de Teatre:
"Milagro en casa de los López".
23.30 Diàlegs amb la música.
00.00 Comiat.

COMENTARIS TV

Menjar o veure la televisió

Dinar y veure la televisió, sopar y estar enganxat al primer programa que apareix a la petita pantalla són dues coses, tot s'ha de dir, que no es poden fer del tot bé alhora. Si s'està pendent de l'aparell no es menja com Déu mana, si es menja correctament ens perdem el fil de l'argument. En qualsevol cas, sempre que es tracti d'un bon programa o d'un bon sopar, hi sortim perdent. Ho fem tot d'una forma incompleta. D'una banda deixem de respectar allò que avui en diuen el "ritual" de la taula: les converses, el matis d'aquell bon plat, el sabor d'aquell bon vi es perden. Tant se val que sigui el dinar diari fet per la mare o per la dona, o el vi de cada dia: estic ben segur que cada dia hi podríem apreciar un punt diferent si ens hi fixéssim. Tanmateix però, engolim tot el que arriba a les nostres mans o a la nostra forquilla d'una forma inconscient que solament pot fer pensar en una desesperada necessitat d'aprofitar cada segon.

En el cas contrari també som davant d'un fet incoherent: si el programa és important, si es tracta d'un bon film, podem estar ben convençuts que el veiem a mitges. Cada cop que dirigim la nostra mirada cap al plat perdem un grapat de fotogrames, de tons, d'inflexions de veu, de detalls que poden constituir el fil de l'argument de tota una pel·lícula. Pot ser que no s'arribi mai a aquest extrem, però el que sí és ben clar és que hi ha mirades que duren dos segons que valen més que vint minuts de bona interpretació d'una bona actriu. El denominador comú és la impaciència i, fins i tot, la mesquinesa davant del temps. Ho hem sentit dir en moltes ocasions: cada cosa mereix el seu temps perquè sigui ben feta. Els metges també ho recorden: si es veu televisió no es mastega bé i el resultat, és una mala digestió. Vist per l'altre costat el resultat és una mala comunicació amb els de casa.

IGNASI BOFARULL

T.A.C. (Telespectadores Asociados de Catalunya)
Tel.: 200 13 39

BARCELONA, MÉS QUE MAI.

Ajuntament de Barcelona